

DEVİRİMCİ EMEK

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAKI!..

ÇHE...
DEVİRİMLER SÜRÜYOR!

PROLETARYA DEVİRİM İÇİN SAVAŞMALIDIR

Proletarya ne zaman ki, burjuvazi için bir "sınıf" olmaktan çıkar da kendisi için bir sınıf durumuna gelirse, o zaman "devrimci sınıf" niteliği belirginleşmeye başlar.

Syf: 3

BURJUVA DUNYASININ CELİŞKİLERİ CATISMALARI

Yarınları olmayan sömürücü burjuva sınıf, bugün için yaşamaya bakıyor. O, "bugünü" ne kadar uzatırsa ya da sayısını artırırsa, o kadar mutlu olacaktır.

Syf: 5

RP-ORDU ÇEKİSMESİNİN ARDINDA NE VAR?

Büyük sermaye bir değil, birden fazla partiyi kendi sözcüsü olarak destekler ve bu desteğin hangi partiye gideceği, siyasal ve toplumsal olayların gidişine göre değişim gösterir.

Syf: 8

Devrim İçin Devrimci Emek
Onbeş Günlük Sosyalist Dergi
Yıl: 7 / Sayı: 4 / 3 Temmuz 1997

Sahibi: Emek Yayıncılık Adına
Temel Gürsoy

Genel Yayın Yönetmeni
K.Önder İL

Yazı İşleri Müdürü
Aysun Bozdoğan

Abone Koşulları

Yurtiçi
6 Aylık 1.000.000 TL.
1 Yıllık.....2.000.000 TL.

Yurtdışı
6 Aylık 120 DM.
1 Yıllık240 DM

Hesap No:
Temel Gürsoy
İş Bankası/İSTANBUL
Sirkeci Şubesi 1047 30000 652274

Adres
Hobya Mah.
Cemal Nadir Sk.
H.Fazlıoğlu İşhanı D:63
Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel-Fax: (0212) 511 09 10

Avrupa Temsilciliği:
Selahattin Karataş
Post Lager 3000 Bern 1 Ann
İSVİÇRE

İsviçre Temsilciliği:
H.Kepenek
Rue Du Lac 15/A
1020 RENENS / LOSANNE
İSVİÇRE

Almanya Temsilciliği:
H.Arslan
Singerhoff Str. 9
44225 Dortmund / Almanya

Baskı
Nesli Ofset

Genel Dağıtım
BİR-YAY

Sunu;

*Bir aylık aradan sonra yeniden sizlerle buluşmanın
kıvançıyla merhaba...*

Oncelikle 15 Haziran sayılı dergimizin sizlere ulaşamamasının nedenlerinden bahsedelim. Geçtiğimiz bir ay içerisinde tahmin edileceği gibi sosyalist basın üzerinde ve tabiki dergimiz üzerindeki baskılar bütün hızıyla devam etti. Dergimizin son sayısının toplatılması ve açılan davalara ek olarak dergi büromuz hiçbir gerekçe gösterilmeksizin polis tarafından basıldı, arşivimiz, çalışmalarımız tahrip edildi, büro çalışanlarımız göz altına alındı. Yazı işleri müdürümüz Aysun Bozdoğan çalışanımız Serpil Ünal hiçbir gerekçe gösterilmeksizin sudan nedenlerle tutuklandı. Aynı gün dergimizin teknik hazırlığının yapıldığı Ajans basılarak müşteri katoloğu, kitap ve broşür çalışmalarının orjinalleri, dergi dizgisiyle ilgili dökümanların orjinalleri arama tutanağına geçirilmeden el konulmuştur. Genç Ekin Sanat Merkezi'ni de basan polis 14'ün üzerinde misafir ve çalışanıyla birlikte DETUDAP temsilcilerini de gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar çeşitli baskılara maruz bırakıldı. Genç Ekin Sanat Merkezi'nden Dia Makinası, Daktilo, Fotoğraf Makinası, resim ve dialara el konulmuştur. Devrim İçin DEVRİMCİ EMEK dergisinin bürosundan dergi arşivinin tamamı ve fotoğraf makinasıyla, filmler, fotoğraflar, dergi çalışmalarına tümünden el konulmuştur. Okurlarımızdan Şükrü Öcal tutuklanmıştır. Bu olayın ardından Genç Ekin çalışanı arkadaşımız Nurettin Temel tekrar gözaltına alınarak dayak ve işkenceye tabi tutularak yine hiçbir gerekçe gösterilmeksizin serbest bırakıldı.

Ülkelerimizde iç savaş yaşandığı gerçeğiyle birlikte iç savaşın kuralları da eksiksiz olarak uygulanmaktadır. MGK kararları çerçevesinde hayata geçirilen tüm saldırılar yaşanmakta olan faşizmin birer kanıtıdır. Sermaye düzeni ve onun faşist devleti artık tükenmiştir, ömrünü doldurmuştur. Sistemin ömrü saldırı ve katliamlarla uzatılmaya çalışılmaktadır. Yaratılmaya çalışılan suni gündemler de artık çözüm olmamakta, gündemin ortasına iktidar sorunu ve sınıf savaşı gelip oturmaktadır.

Bu dönem proletarya için tarihi önemde bir dönemdir. Daha fazla özveri, daha fazla fedakarlık ve daha fazla cüretle faşist sistemi alaşağı etmek, proletarya diktatörlüğünü kurmak işten bile değildir. Aksi, çürüme ve yokoluştur. Bugün "Ya Devrim Ya Ölüm" sloganının cisimleştiği ve halklarımıza dayattığı gündür.

Bir kez daha, özveri, fedakarlık ve cüret diyerek yeni sayımızda buluşmak üzere hoşçakalın diyoruz.

Devrim İçin DEVRİMCİ EMEK

PROLETARYA DEVİRİM İÇİN SAVAŞMALIDIR

Burjuvaziye karşı sınıflar savaşını sonuna kadar tutarlı biçimde götürülecek biricik sınıf olan proletarya sınıflar savaşında üstün gelmek için burjuvazinin karşısında örgütlü bir güç olmalıdır. Modern burjuva devletler ve modern sınıflar savaşında "örgütlü bir güç" olmanın yeterli olmadığı, savaşı kazanmak için ise fazla bir şey ifade etmediği, sınıflar savaşının yakın tarihi tarafından doğrulanmıştır. Burjuva devletlerin militarist çizgide örgütlendiği modern burjuva devletlere karşı, sınıf savaşını kazanması için proletaryanın örgütlü bir güç olmanın yanında bir "güç örgütü" olması yine aynı yakın tarihin tartışmasız sonucudur. Proletarya ile burjuvazi arasında iki yüz yıldır süren sınıflar savaşının bütün tarihi bir şeyi yeniden ve yeniden doğrulamıştır: proletarya ancak *devrimci sınıf* niteliğiyle bu savaşı kazanabilir.

Burjuvazinin sömürdüğü ve baskı altına aldığı sınıflar içinde, burjuva egemenliğe ve kapitalist düzene son verecek sınıf proleter sınıftır. Çünkü, proletarya bütün sınıflar içinde "sanayinin has ürünü" olan tek sınıftır. Proletarya sanayinin "has ürünü" olması ve üretim araçları karşısındaki sınıfsal konumu nedeniyle burjuvaziye yerinden edecek sınıftır, diğer ezilen sınıflar ise, burjuvazinin yerinden ettiği sınıflardır. Sınıfsal konumlanışı ve bütün bu özellikleri proletaryanın devrimci sınıfsal niteliğini biçimlendirir. Ama, bir sınıfın üretim araçları karşısındaki durumu, tek başına, o sınıfı devrimci sınıf yapmaz. Üretim araçları karşısındaki konumlanış tamamen *nesnel* bir durumdur. Nesnel durum ise tarihi koşullar tarafından hazırlanır. Koşulların yanında sınıf savaşındaki konumlanış da hesaba katılmalıdır. Proletarya ne zaman ki, burjuvazi için bir "sınıf" olmaktan çıkar da *kendisi için* bir sınıf durumuna gelirse, o zaman "devrimci sınıf" niteliği belirginleşmeye başlar. Proletarya, potansiyel devrimci sınıf olmaktan çıkıp, *devrimci potansiyel* durumuna geldikçe devrimci sınıf sınıf olarak tarihi sürece müdahalede bulu-

nur. Demek ki, proleter sınıf tarihi sürece müdahale edecek duruma ancak devrimci sınıf durumuna yükseldikçe gelecektir.

Kendi bağrında, kendi ölümünü ilan edecek olan yıkıcı-devrimci öğeleri taşıyan eski toplumsal düzen, gelişmesinin belli bir aşamasında bir toplumsal devrimin kaçınılmazlığı ve zorunluluğuyla karşı karşıya gelir. Bu, sınıflı toplumların değişmeyen zorunlu yasasıdır. Artık her tür gelişmenin önünde set olmaya başlayan eski üretim biçimi, bütün toplumsal ilişkileriyle birlikte yerine daha yüksek bir toplumu getirecek olan toplumsal devrimin sarsıntılarını çok derinden, kendi temellerinden hissetmeye başlar. Bir devrim bütün belirtileriyle birlikte, tıpkı bir gök gürlemesi gibi en yalın ve en sesli biçimde gelir. Bu durumda eski ekonomik-toplumsal ilişkilere son verecek olan ancak devrimci bir sınıf olaabilir. Devrimci bir sınıf olmadan, eski toplum yerini yeni topluma bırakmaz. Fakat, yeni toplum için eski topluma karşı saavaşı ilan eden sınıf, devrimci olmadan da savaşı kazanamaz. Kapitalist toplumda, eski ekonomik biçime son verecek olan devrimci sınıf proletaryadır. Kapitalizme son verecek ve yerine sosyalizmi getirecek olan devrimci sınıf proleter sınıftır. Proleter sınıf, burjuvaziye savaşını yalnızca devrimci olarak ve devrim yoluyla sonuca götürebilir.

Sınıf egemenliği bir sınıfın diğerine karşı mücadelesidir. Kapitalist toplumda burjuva egemenliği ezilen ve sömürülen ücretli emekçi sınıfa karşı mücadelesidir. Ücretli emekçilerin mücadeleye atılması ise, burjuva egemenliğe karşı bir savaş ilanıdır. Zıtların karşıtlığı ve birliği yasası kapitalist toplumda bütün biçim ve belirtileriyle görülür. Burjuva toplumu bütün yaşamı boyunca sınıf mücadeleleriyle çalkalanır. Sınıf savaşları bazen örtülü, bazen açık olarak görülür, ancak savaş süreklidir. Süreklilik kazanan sınıf savaşları sonucu, burjuva sınıf yıpranır, güçten düşerken, buna karşın, ezilen prole-

ter sınıf da devrimcileşir ve güçlenir. Ekonomik-toplumsal koşullar nesnel olarak her bakımdan ezilen sınıfların devrim zorunluluğunu dayatır. Tarihi koşullar, gelir gelir kördüğümün çözülmesinde olduğu gibi devrim yoluyla çözülmesini bekler. Devrim kapağa dayanmıştır.

Kapitalist toplumun bağrında esen sınıf savaşları bir *süreç*dir. Ezilen sınıfın devrimciliği bu sürecin bütün evrelerinde, bütün alanlarında açık olarak kendini gösterir. Proleter sınıfın ister ekonomik mücadelesi olsun ve isterse başka biçimlere bürünen pratik eylemleri olsun, ücretliler ordusu ancak devrimcileşerek ileri gidebilir. Devrim bir kere tarihin dönüşümün biricik kaldırıcı durumuna gelince, sınıf savaşlarının bütün alanlarında uygulanması gerekir. Sınıf savaşı hangi biçimi alırsa alsın, ister sendikal biçim, ister politik biçim ve isterse ideolojik biçim, devrimci nitelik kazanır. Yani ezilen sömürülen ücretli emekçi sınıfın devrimci niteliği kendini en açık biçimde etkisini herkese kabul ettirir. Bu durumda proleter sınıfın sendikal örgütleri ve pratik mücadelenin diğer bütün biçimleri artık ezilen sınıfın günlük yaşam koşullarını iyileştirme araçları olmaktan çıkar, iktidar savaşının araçları olurlar. Bir devrim durumunda, devrim araçları olma görevini yerine getirmeyen proleterlerin bütün örgüt biçimleri, kaçınılmaz olarak gericileşirler. Bu koşullarda yalnızca devrimcilik, ilerici anlamına gelir. Çünkü yalnızca devrim ileri toplumu getirebilir.

Son iki yüz yıldır süren sınıf mücadeleleri tarihi pratik olarak, somut olarak gösterdi ki, bir toplumda sınıf çatışmalarına yolaçması için, o toplumun bağrındaki çelişkilerin bütünüyle olgunlaşmasına gerek yoktur. Koşullar bütünüyle olgunlaşmadan da sınıf çelişkileri, sınıf savaşlarına yol açabilir ve bu savaşlar sonucu proleter sınıflar iktidara gelebilir. Ekonomik ve toplumsal koşullar bütünüyle olgunlaşmadan da, karşıt sınıflar savaşı bir iç savaş biçimini alabilir. Sınıf mücadelesi bir kere bu noktaya ulaştı mı, proleterlerin ve bütün ezilen sınıfların mücadelesinin eski yöntemlerini bırakıp *devrimci yöntemlere* geçişi, savaşı kazanmanın koşulu haline gelir. Mücadelede devrimci yöntemlere geçmeyenlerin yenilecekleri kesindir. Devrimin öncü sınıfı olan proleter sınıf, mücadelede devrimci yöntemlere geçişi aynı zamanda bütün ezilenleri savaşa çekmek ve onları yönetmek için de zorunludur. Ancak devrimci yöntemlere dayalı militan bir ittifak, bir savaş ittifakı bütün ezilenleri kurtarabilir. Devrimcileşmek yalnızca proleter sınıfın ni-

teligi olarak öne çıkmakla kalmaz; aynı zaman da, tekelci kapitalist sınıfın egemenliğine son vermek ve kurtulmak isteyen bütün ezilenler de devrimcileşmek durumunda kalırlar.

Kendisini ve bütün ezilenleri kapitalizmin sömürü ve baskısından kurtarmak isteyen proletarya hedefine ulaşmak için, burjuva partilerinden ayrı olarak ve farklı niteliklere sahip ayrı bir parti biçiminde örgütlenir. Böylesi bir parti, proleter sınıfın *bağımsız ve devrimci sınıf çizgisinde* örgütlenmelidir. Ancak ücretli emekçi sınıfın bağımsız sınıf çizgisine ve devrimci mücadele temeline dayanan bir parti, ezilen sınıfların kurtuluşunu sağlayabilir. 20. Yüzyılın başından itibaren proleter devrimler döneminin başlaması, kendisini ilk önce emekçi sınıfın örgütlenme biçiminde belli etti. Devrimler döneminin başlamasıyla birlikte, dönemi karşılaştıracak, emekçi sınıflar kurtuluşa götürecektir parti ancak bir devrim partisi olabilir. Bu dönemde ortaya çıkan leninizm ve *leninist parti* proletaryanın devrimci sınıf partisi olarak kendini devrimci proleterlere kabul ettirdi. Bütün bir yüzyıla damgasını vuran, bu dönem boyunca gerçekleşen tarihin en etkin ve köklü değişimini ve devrimini gerçekleştiren politik hareket, leninist partiler hareketidir. Komünist enternasyonal dönemi ve sonraki süreçte yüzyılın en etkin politik hareketi leninist partiler hareketinden başkası değildir. Leninist partiler, proleter devrimler çağının ürünü olarak doğdu ve proleter devrimleri gerçekleştirdi. Leninist parti sosyalizm mücadelesinde, proletaryanın en etkin silahıdır.

Proletaryanın devrimci sınıf niteliği yansımasını leninist partide bulur. Emekçi sınıf devrimci bir partide örgütlenerek sermaye karşısında bir "güç" olur. Proleterlerin devrimci sınıf partisinde örgütlenmesine karşı tavır alan ekonomizm, son çözümlemede burjuvaziye hizmet eder. Burjuvaziyle birlikte yaşamak isteyen, kapitalist köleliğe boyun eğen küçük burjuva sosyalistleri ve burjuvazinin etkisindeki işçiler sürekli olarak bir devrim sınıf partisi olan leninist parti ilkelere karşı mücadele verirler. Ancak devrim ve komünizm mücadelesinde kararlı olanlar, hedeflerine yalnızca leninist partiyle ulaşacaklarını bilirler. Bunun için ısrarlı biçimde leninist parti ilkelere yaşama geçirme inatçılığını gösterirler. Devrimci olmayan ve devrimi hedeflemeyen bir proletarya partisi *sıfıra eşittir*. Proletarya partisi gücünü devrimci ilkelere, marksizmi-leninizmden alır. Devrimci ilkelere dayanmayan bir

proletarya partisi bir hiçtir. Proletarya partisinin devrimci niteliklerinin önemini en iyi ifade eden *Karl Marx*'tır.

"İşçi sınıfı partisi ya devrimcidir ya hiç bir şey"

Lenin tarafından ilkelere açıklanan leninist parti, Marx'ın sözünü ettiği devrimci partidir. Yüzyılımızın başından itibaren leninist partide örgütlenen proletarya, bu yüzden koskoca bir yüzyılı proletarya devrimleri yüzyılı yaptı. İlegal temellerde mücadele etmek durumunda kalan proletaryanın devrimci sınıf partisi, çok daha zorlu süreçlerden geçmek zorundadır. Devrim mücadelesi uzadıkça ve on yıllar boyu sürecek dış dış bir mücadeleyi gerektirdikçe, *uzun erimli* mücadeleyi göze alamayan ve devrimcilikten geri düşen pek çok proleter sosyalist ve sosyalist Türkiye'de son yıllarda kopan küçük burjuva rüzgarlarına kapıldılar ve gidip sosyal-reformist çizgideki ÖDP, SİP ve EMEP te örgütlendiler. Bu partileri kuranlar ve buralarda örgütlenen işçiler-emekçiler artık *liberaal çizgide* yürüyorlar. Burjuva-

Burjuvaziyle uzlaşma içinde olan liberalizme kaymış partilerde örgütlenen işçiler – emekçiler artık "hiçbirşeydir".

Birer düzen partisi konumunda olan reformist partiler, politikaları, nesnel konumlanışı ve mücadelesiyle tamamen işçi sınıfına ve devrime karşı bir tutum içindedir.

Fakat, politik olarak hiçler ve sıfıra eşitler.

Proletaryanın ve ezilen kitlelerin özgürlük mücadelesi açısından hiçbir anlam ifade etmeyen bu partiler, "hiçten gelip, hiçe giderler".

ziyle uzlaşma içinde olan liberalizme kaymış partilerde örgütlenen işçiler-emekçiler artık "hiç bir şey"dir. Birer düzen partisi konumunda olan reformist partiler, politikaları, nesnel konumlanışı ve mücadelesiyle tamamen işçi sınıfına ve devrime karşı bir tutum içindedir. Fakat, politik olarak hiçler ve sıfıra eşitler. Proletaryanın ve ezilen kitlelerin özgürlük mücadelesi açısından hiç bir anlam ifade etmeyen bu partiler "hiçten gelip, hiçe gider".

İşçilerin, devrimci olmadıkları zaman, bir hiç olduklarının en somut kanıtı burjuva işçi sendikalarının sermaye karşısındaki alçalışlarıdır. Burjuva sendika liderlerini izleyen işçiler, bu yüzden, sermaye karşısında en etkisiz konumdalar. Burjuva işçi liderleri, işçi sınıfını, proleter sınıfın çıkarları için mücadeleden tamamen uzaklaştırdılar. Bu anlamda burjuva işçi liderlerini izleyen işçiler-emekçiler kendi sınıf kurtuluşlarından en uzak noktada bulunuyorlar. Sendika liderleri tarafından, burjuvazinin yedeğine sokulan işçiler-emekçiler, sonuç olarak kendilerini sermaye zincirlerine biraz daha güçlüce bağlamış durumdadırlar. İçine düşürüldükleri durumdan çıkmak için çok daha çetin bir mücadele gerekecektir. Bu durumda bile ancak devrimci görüşlere dayanarak kendilerini burjuva sendikalarının prangalarından kurtarabilirler.

Türkiye ve Kürdistan devriminin içinde geçmekte olan bütün tarihi sürecini çelişkileri, zayıflıkları ve güçlü yönleriyle Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı kendi bağrında taşıyor. Burjuvazi sol partilerin liderlerini bağrından çıkaran aynı işçi sınıfı, öte yandan Leninistleri ve militan işçi liderlerini de yine kendi bağrında çıkarıyor. Burjuva işçi liderleri ve sosyal-reformist liderler, burjuvazinin işçi sınıfı üzerindeki ideolojik etkisini ifade ederken, leninistler ve diğer devrimciler, işçi sınıfının devrimci hareketi ile bilimsel sosyalizmin birliğini ifade etmektedir. Devrimci partide örgütlenen işçi sınıfı, kurtuluş mücadelesinde çok şeydir; reformist partilerde örgütlenen ve burjuva sendika liderlerini izleyen işçiler ise hiçbir şey. İşçi sınıfının kurtuluşunun, işçi sınıfının eseri olması ancak devrim yoluyla olabilir. İşçi sınıfının kurtuluş mücadelesinde devrimci olanı çıkarın geriye kalan yalnızca, bir hiçtir.

İşçi sınıfı, kendi kurtuluşunu, bütün ezilenlerin kurtuluşunu, Kürt ulusunun özgürlük mücadelesi karşısındaki devrimci görevlerini ve enternasyonalist sorumluluklarını ancak devrimci anlayışa dayanarak, devrimci sınıf partilerinde örgütlenerek, devrim için mücadele vererek yerine getirebilir. İşçi sınıfı devrim için mücadele vermelidir. Eski toplumu yıkmak ve yeni bir toplum olan sosyalist toplumu kurmanın biricik yolu devrimci mücadele yoludur. Çeşitli ülkelerde, sosyalizme geçişin biçimleri farklı farklı olacaktır ve olmaktadır; ancak, sosyalizme hangi biçim ile geçilirse geçilsin, bu geçiş ancak, devrim yoluyla olacaktır.

Uğur GÜNDÜZ

BURJUVA DÜNYASININ ÇELİŞKİLERİ ÇATIŞMALARI

Türkiye'de burjuvazi on yıllardır iktidardadır. Burjuvazinin egemenliği altında, kapitalizm, bütün alanlarda egemen oldu. Kapitalizmle birlikte, kapitalizmin temel hareket yasaları da işlemeye başladı. Ücretli emek, kapitalist ilişkilerin temelidir. Bu temel üzerinde emek-sermaye çelişkileri ve çatışmaları politik alana yansıdı. Kapitalizmin bütün alanlarda egemen olmasıyla birlikte, emekçilerin yoksullaşması, işsizliğin artması, çalışanların yarınından emin olmaması, bütün emekçi sınıfın yaşam biçimi oldu. Yine burjuvazinin egemenliği altında, Kürdistan'ın ilhaka, Kürt Halkının soykırımı, asimilasyonu derinleştirildi; ulusal-sınıfsal baskı en üst düzeye çıkartıldı. Burjuva egemenliği altında geçen bu on yıllar boyu, Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitleleri ile Kürt Halkı örgütlendi, harekete geçti ve savaşa girdi. Halkların, tekelci burjuva egemenliği devirme ve kurtuluşunu gerçekleştirme savaşı, artık önlenemez bir yükseliş sürecine girmiştir. En sonunda, burjuva dünyasının yıkılışının ve halkların kurtuluşunun kaçınılmaz olduğu bir noktaya gelindi.

Devrimci bunalımın derinleştiği, devrimci çelişkilerin keskinleştiği son yıllarda, tekelci burjuvazi, gelişmelerin etkisiyle sersemlemiş durumda. Kesinlikle ne yapacağını bilemez durumda. Artık, burjuvaziye yön veren duyduğu kaygılardır. Kaygılarında ise haksız değildir. Ezilen ve sömürülen sınıfların mücadelesi ile Kürt Halkının mücadelesinin yoğunluğu, derinliği ve sertleşmesi, burjuvaziye haklı olarak kaygılandırıyor. Emekçi kitlelerin, Kürt Halkıyla birlikte girişeceği bir devrim, şimdi güncel bir tehlike haline gelmiştir. Devrim güncelleştikçe, tekelci burjuvazi de, o kadar, yalnızca günü birlik düşünür olmuştur. Burjuvazi, en temel ekonomik ve toplumsal hedeflerini, uzun süreli değil, günü birlik yerine getirme yoluna gidiyor. Bunun için de kasasını en kısa sürede dolduran, en avantajlı oluyor. Yarın neler olur, belli değil(!) **günü yaşama** burjuvazinin temel politikası oldu. Yarınından emir

olamayan burjuva sınıf, hiç değilse bugünkü günlerini yaşamaya bakıyor. Düşman üstüne doğru gelirken, oturup, yarınlar için plan yapmanın olanağı var mı? Yarınları olmayan sömürücü burjuva sınıf, bugün için yaşama-ya bakıyor. O, "bugünü" ne kadar uzatırsa ya da sayısını artırırsa, o kadar mutlu olacaktır. Bu durumdaki eski bir egemen için, bu kısa mutluluğu için, göze alamayacağı kötülük yoktur. Yıkılıp gitmekte olan tarihteki bütün sınıflar gibi, yeniyi, doğmakta olanı engellemek için o güne kadar görülmemiş kudurganlığa kalkışabilir. Türkiye egemen güçlerinin, son yıllarda içinde buldukları durum tam da böyledir.

Egemen olan için, tekelci burjuvazi için günü iyi geçirme politikası, küçük mülk sahipleri, orta sınıflar ve bütün küçük burjuvalar için ise **kendini kurtarma** olarak kendini gösteriyor. Biraz para biriktiren, bir ev sahibi olan, biraz kendini geçindirecek işe giren ya da kendini asgari düzeyde geçindirecek maddi olanaklara sahip olanlara "kendini kurtaran" gözüyle bakılıyor. Böyleleri kendilerini kimden ve neyden kurtarıyorlar? Bunun yanıtı çok açıktır: Kapitalizmin bunalımı o derece derin ve toplumsal sonuçları öy-

lesine yıkıcı ki, bu ortamda ayakta kalan ya da ayakta kalmasını sağlayacak maddi olanaklar bulanlara "kendini kurtaran" gözüyle bakılıyor. Kapitalizmin süregelen ve yıkıcı ekonomik-toplumsal bunalımı karşısında hiç bir emekçi ve küçük burjuva **yarınından emin değildir**. Kendilerini her geçen gün yıkıma götüren kapitalizmi yıkmayı göze alamayan küçük burjuvalar, en azından kapitalizmin yıkıcı sonuçlarından kendilerini kurtarmak için mücadele veriyorlar. Ne var ki, kapitalizm ayakta kaldığı sürece, kapitalizmin temel yasaları ve yıkıcı sonuçları da işlemeye devam edecektir. Sermaye birikim yasaları işlemeye devam edecektir. Bu yasaya göre, sermaye daha çok elden, daha az ele doğru akacaktır. Bunun küçük burjuva için anlamı şudur: Kendini kurtarmak için izlediği yolun sonuna doğru gitmek. Kapitalizmin devamı, küçük burjuvazinin yıkılışı olacaktır.

Kapitalizmin sınıfları içinde yalnızca proletarya, bugüne son verme ve **yarını kurtarmak** için mücadele verir. Proletarya açısından, bugünü ya da kendini kurtarma söz konusu olamaz, çünkü "bugün" proletarya açısından baskı, sömürü ve zulüm demektir. O halde "bugünü" kurtarma, proletarya için, kendi köleliği üzerinde devam edecek olan burjuva düzeni devam ettirmek anlamına gelir. Proletarya için kurtuluşun temel koşulu "bugünü" yıkmaktır. Küçük burjuvazinin, "kendini kurtarma" bireyci ilkesi, kurtuluşu ancak bir sınıf olarak davranmakla mümkün olan proletarya için çok yabancıdır. Kapitalizm altında, hiç bir üretici, emekçi "kendini" kurtaramaz. Olsa olsa, biraz daha sür-

Proletarya, bütün ezilenleri kurtarmadan kendini kurtaramaz. Proletarya, kapitalizme karşı mücadele verirken, bütün ezilenleri kurtarmak için mücadele etmiş olur. Bu ise proletarya için tarihsel bir öncülük görevidir. Proletarya ve ezilen halklar için kurtuluş, örgütlü mücadeleden geçer, savaştan geçer. Kapitalizmin temel çelişkileri, kapitalist bunalımın yıkıcı sonuçları her geçen süre içinde, emekçi sınıfları biraz daha kesin bir savaşa itiyor. Nesnel koşulların ve devrimci mücadelenin etkisiyle ayağa kalkan Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri ile ezilen Kürt Halkı, kendi kurtuluşunu, kendi ortak eseri olarak gerçekleştirmeye kararlıdır.

Tekelci burjuvazi, emekçi sınıfların ve Kürt Halkının "alttan gelen" devrim dalgasını kırmak için, önce kendi içinde bir karşı-devrim

Bir düşünün aralarında temel sınıfsal tavırda herhangi bir fark var mı?

cephesi oluşturdu. Bunun için de, burjuva dünyasına dahil olan herkes, halk kitlelerine karşı ortak "konsesusa" gitti. Böylece 12 Mart ve 12 Eylül askeri faşist diktatörlükleri altında bile gerçekleşmeyen bütün sömürücü ve baskıcı sınıfın iç ittifakı, devrimci durum ve iç savaş koşullarında gerçekleşmiş oldu. Kendi aralarındaki anlaşmaya ve ittifaka rağmen, egemen güçler kendi aralarında "kavgaya" giriştiler. Egemen sömürücü sınıfın kendi içindeki "kavgası" bir süre daha devam edecektir. Ama eskisine göre daha şiddetli ve yoğun olarak. Egemen sınıfın kendi "iç savaşı"nın bir nedeni en kısa süre içinde en büyük vurgunu vurmaya ve en büyük serveti kapmaktır. Burada artı-değerin bölümleri olan kâr, faiz ve rantın paylaşım kavgası veriliyor. Bu paylaşım da en büyük payı alanlar, politik olarak da diğerleriyle yer değiştirmek ve ekonomik gücüne denk bir politik konum sahibi olmak istiyor. Örnek vermek gerekirse, eskiden "dördüncü güç" olarak nitelenen basın, şimdi büyük bir ekonomik güç olarak, birinciler arasında yerini aldı ve buna denk biçimde politik güç olarak da birinci güç olmak istiyor ve bunun mücadelesini veriyor. Belli bir anlamda, medya tekelleri artık ekonomik olarak da, politik olarak da birinci sıralarda yer alıyor. Artık burjuva partileri, üniversiteler, parlamento, ordu, polis, belediyeler, valiler, hükümetler medya tekellerinin önünde eğilmek durumundalar. Ancak, tekelci güçler arasındaki savaş sona ermedi, devam edecektir.

Proletaryadan gasp edilmiş olan artı-değer, emeğin yarattığı toplumsal serveti, kendi aralarında paylaşma ve bundan kaynaklanan "güç kavgası", egemen sınıfın ve devletin içinde bulunduğu bütün durumu ve esas durumu izah etmez. Egemen sınıfın iç yapısını, çelişkilerini, sorunlarını, gerginliklerini etkileyen ve buna yol açan başka bir olgu var; bu dış baskıdır. Dış baskı, devrimci sınıflardan geliyor. Proletarya, egemen sınıfa ve devlete karşı, dıştan bir saldırıyı artırdıkça, bunun sonucu olarak, burjuva dünyasında o kadar sorunlar, kavgalar ve gerginlikler olacaktır. Proletarya tarihsel olarak, saldırı konumundadır.

Tekeleci güçler ve bütün burjuva dünyası, kendi içinde bir konsesusa giderken bundan aldığı cesaretle, emekçi sınıflara ve Kürt Halkına karşı "topyekün" bir burjuva iç savaş başlatırken, bu işin kısa sürede biteceğini sanıyorlardı. Savaşın uzayıp, uzun savaş özelliği kazanması karşısında sendelediler. Savaş uzadıkça, emekçi sınıflar, burjuva iç savaşa, proleter devrimci iç savaşla yanıt verdikçe; bu oranda, sömürücü sınıfın iç buna-

lımları, çelişkileri arttı ve en sonunda kendi "iç savaşları" biçimini aldı. Sermaye partilerinin kendi aralarındaki çelişkiler ve sürtüşmelerin yanında, tekelci güçlerin kendi aralarında çelişkiler ve çatışmalar ile orduyla çetireli burjuva güçler arasındaki çatışmalar ve burjuva dünyasını baştan başa etkileyen güç kavgaları, önümüzdeki dönemde ileri düzeye varacaktır. Daha şimdiden, devlet ve bütün burjuva dünyası, kendi içinde çok gergin durumdadır. Buna Türkiye ile uluslararası ilişkiler arasındaki gerginlikleri ve çatışmaları da eklersek, ortaya, çok daha geniş boyutlu bunalım çıkar. Bunun ana nedeni, devrimci mücadelenin yükselmesi, devrimin önlenemez yükselişi ve burjuvazinin, devrim karşısında çaresiz duruma düşmesidir. Burjuva dünyasının içine girdiği "iç savaş" devrim zafere ulaşana kadar sürüp gidecektir.

Burjuva cephesindeki derin bunalımı daha iyi izlemek için RP ile ordu arasındaki çatışmayı ele alalım. Emekçi kitlelerin baskı altına alınması, katledilmesi, Kürt Halkının, kudurganca yok edilmesi politikasında, ordu ile RP tam bir uyum içindeyken, aralarındaki çatışmanın hatta birbirlerini bir "iç savaşla" tehdit etmelerinin nedeni nedir? Bunun bir yönünün, toplumsal serveti paylaşım kavgası ve güç (nüfuz) kavgasyken, esas neden ise dış baskıdır; yani emekçi sınıflardan gelen dış baskının yarattığı çelişkilerdir. RP ile ordu arasındaki çatışmanın temel amacı, bir bütün olarak kapitalizme ve faşizme karşı verilen, halkların devrimci savaşının hedefini saptırmak; emekçi kitleleri suni, sahte düşmanlar yaratarak aldatmak ve sonuç olarak devrim tehlikesini atlatmak. RP ile ordu arasındaki kavganın temelinde, halkların iktidar mücadelesini engellemek yattığını anlamayanlar, bundan sonraki politik hileleri de anlayamazlar. Bir düşünün; RP ile ordu hangi temel konuda anlaşamıyorlar; ya da DYP ile ANAP ve MHP ya da, CHP, DSP ile RP ve DYP arasında, temel sınıfsal tavırda herhangi bir farklılık var mı? Bütün bu partiler, ordu, polis, ve öteki burjuva kurumlarının arasında, sınıfsal tavırda ayrılık yoktur. Ama, devrimin önlenemez olduğundan ileri gelen tam bir panik var. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler ile bütün sömürücü, baskıcı egemen güçler arasında, gerçek iç savaşın hedefini saptırmak, emekçi kitleleri yenmek için artık daha sık biçimde kendi aralarında bir "iç savaş" söz etmeye başladılar. Cezayir örneğine bunun için başvuruluyor. Ne var ki, Kürt Halkının haklı devrimci savaşı, Türkiye emekçi sınıflarının devrimci iç savaşı, ege nen güçlerin Cezayir örneğine başvurmak rını engelliyor. Eğer Cezayir ör-

RP ile Ordu arasındaki çatışmanın temel amacı, bir bütün olarak kapitalizme ve faşizme karşı verilen, halkların devrimci savaşının hedefini saptırmak; emekçi kitleleri suni, sahte düşmanlar yaratarak aldatmak ve sonuç olarak devrim tehlikesini atlatmak.

RP ile ordu arasındaki kavganın temelinde, halkların iktidar mücadelesini engellemenin yattığını anlamayanlar, bundan sonraki politik hileleri de anlayamazlar.

neginin bizde tekrarlanacağı söyleniyorsa, bu, devrimin eli kulağında olduğunun başka bir kanıtıdır.

Halkların savaşı ve devrim tehlikesi, şu egemenleri ne hale getirdi. Egemen güçler, bugüne kadar hiç bu kadar birbirine düşmemiş ve it dalaşı hiç bu kadar su üstüne çıkmamıştı. Egemen sınıfın ve kapitalist ilişkilerin çürümüşlüğü, kokmuşluğu hiç bu kadar kendini bütün çıplaklığıyla göstermemişti. Toplum, hiç bu kadar politize olmamış, saf lar hiç bu kadar belirginleşmemiş ve karşı sınıfların savaşı hiç bu kadar keskinleşmemiş ve şiddetlenmemişti. Burjuva ilişkiler ve üst yapı kurumları, tarihinin en şiddetli sarsıntısını geçiriyorlar. Bugün, dünyada, kaç ülke var ki, bir faşist askeri darbe tehdidi, bu kadar günlük olarak kullanılsın. Toplumun, bu kadar politize olarak hareket halinde olduğu, dünyada kaç ülke var. Türkiye, dünyada çelişkilerin çok keskin olduğu, bu nedenle çatışmaların iç savaş biçiminde sürdüğü ülkelerin başında yer alıyor. Türkiye'nin iç savaş hali ve günlük olarak söylenen "darbe" sözleri ve tehditleri bütün dünyada da yakından izleniyor. Bütün kanıtları, bütün göstergeleri ve bütün sonuçlarıyla "tepede bunalım" var.

Gerçek iç savaş olan sınıflar savaşını söze önmek ve emekçi sınıflar ile Kürt Halkının dış baskısının yarattığı bunalımdan ve gerginlikten, burjuva dünyasını kurtarmak, toplumda rahat nefes alacak bir ortam yaratmak için küçük burjuva sol partilerin, burjuva sendikacıların ve meslek odalarının başlattıkları girişimler, her seferinde başarısızlıkla sonuçlanıyor, ama, aynı turlar yeniden

tekrarlanıyor. Sınıfsal çelişkilerin ve sınıfsal çatışmaların bu kadar keskin olduğu toplumun **Ya Devrim Ya Ölüm** noktasına geldiği bir durumda, "toplumsal barış" peşinde koşanlar, ancak işçi sınıfına karşı, burjuvazinin yanında yer alırlar. Tepede bunalım var, aşağıdakiler ise sürekli sokağa çıkıyorlar. Bu durumda, ya emekçi kitlelerin yanında saf alınır ya da emekçi kitlelere karşı teknelci güçlerin yanında. Karşıt kutuplar arasındaki sert karakterdeki savaşta, ılımlı ve barışçı yol önerisi; devrime ve halkların kurtuluş davasına karşı açık tavır alıştır.

Burjuva sendikacıların, küçük burjuva teknik elamanların, küçük burjuva yasal sosyalist partilerin, toplumdaki ve burjuva dünyasındaki gerginlikleri önlemek istemelerinin esas nedeni, devrimin zafere ulaşmasıyla birlikte, kendilerinin de eski konumlarını sürdürmeyecekleri biçimindeki endişeleridir. Fakat, sınıflar arasındaki sert iç savaş ve bunun burjuva cepheye yarattığı bunalım, çok kısa sürede kendini bu "barış elçileri" üstünde de hissettirecektir. Çünkü bir savaş, hele bir iç savaş, kurulu tüm ilişkileri ve düzenleri altüst eder. Bizim rahatına düşkün küçük burjuvalarımız da bundan payını alacaktır. O zaman, bugünkü tavırlarını bırakacak, dayandıkları düzeni korumak için, sınıflar savaşına daha açık biçimde girmek durumunda kalacaklardır.

Devrimci çelişkilerin keskin olması, emekçi sınıfların savaşı sürdürmede kararlı olmasının burjuva cepheye yarattığı gerginlikler, endişeler ve çelişkiler kendini Türkiye ile AT emperyalizmi arasında da gösteriyor. AT ülkelerinin, uzun zamandır, insan hakları vb. konularında Türkiye'yi eleştirilmesi; Türkiye'nin AT üyesi olmasını, bu sorunları aşmasına bağlı olduğunu söylemeleri, sınıflar mücadelesinin, kendini uluslararası alanda hissettirmesidir. Türkiye ile AT ülkeleri, hatta ABD ile ilişkileri insan hakları ihlalleri konusunda sık sık gerginleşiyor ve bazen bunalım içine giriyor. ABD emperyalizminin ve AT emperyalizminin sorunu, insan haklarının ihlal edilmesi ve Kürt sorunu değildir; halkların temel yaşamsal ve politik sorunlarının birikmesinin, bir devrimi gündeme getirmesi, emperyalizmin, Türkiye'ye olan asıl ilgisinin nedenidir. Emperyalistler, eğer bugünden çeşitli hile ve oyunlarla önlenemezse, bir süre sonra herkesin, bir devrimci iktidarın kurulmasıyla yüz yüze kalacağını çok iyi biliyorlar. İşte bu nedenle, Türkiye'ye baskı yapıyormuş gibi görünüp, aslında, emekçi kitleleri kendi politikalarına çekmiş ve böylelikle de devrim tehlikesini savuşturmuş olacaklarını düşünüyorlar.

Devrim tehlikesi devam ettikçe, emperyalistlerin yakın ilgileri daha da artacaktır.

Türkiye egemen güçlerinin, son dönemlerde AT üyesi olmak için bu kadar gayret etmeleri, iç savaş kazanmak için daha fazla uluslararası güce başvurma amaçlarından ileri geliyor. Derin, kalıcı ve keskin ekonomik bunalım, keskin emek-sermaye çelişkisi, Kürt Halkının ayaklanması, devrimci savaşın süreklilik kazanması vb. etkenleri gözönünde bulunduran teknelci güçler, savaşı kazanmak için sınıf mücadelesinin uluslararası niteliğini öne çıkarmaya çalışıyorlar. Sürekli olarak uluslararası platformlarda dile getirdikleri "terör hepimizin ortak sorunudur" tezinin nedeni, Türkiye ve Kürdistan'daki devrimci güçleri ezmek için, daha fazla emperyalist destek istemektir. Yine Türkiye'nin, dünyada meydana gelen bütün halk savaşları ve devrimci sınıf savaşları karşısında, sürekli emperyalizmin ve gericiliğin yanında yer alması; desteklediği ülkelerin, desteğini almak içindir. Türkiye'nin, iç savaş kazanmak için uluslararası burjuvaziyle dayanışma içinde olma gayretleri ve hedefleri, bu savaşı kendi gücüyle kazanamayacağını başka bir itirafıdır. Bu savaş uzadıkça, o oranda, burjuvazinin bunalımı, çelişkileri, tecrit konumu ve devrim karşısındaki acizliği iyice keskin ve belirgin hale gelecektir. Türkiye, tıpkı bir zamanlar, Komün, İspanya 1936, son olarak Peru'da burjuvazinin, devrimci güçleri ezmek için, uluslararası gücün harekete geçmesi örneğinde olduğu gibi bir durumun gerçekleşmesini istiyor. Komün'de ve İspanya iç savaşında, burjuva sınıf egemenliğinin uluslararası niteliği öne çıktı. Bu örneklerde, burjuva egemenliği, ancak bütün burjuva ülkelerin ortak güçleri ve olanaklarıyla sağlandı. Türkiye, aynı biçimde, Türkiye ve Kürdistan devrimini ezmek, iç savaş kazanmak için bir an evvel AT'a girmek istiyor. Böylece AT birleşik olarak devrimi ezecektir.

Bugüne kadar, Türkiye'nin içerde uyguladığı baskı ve faşist darbelerin arkasında, hep Avrupa emperyalizmi ve ABD emperyalizmi vardı. Bugün de durum aynıdır. Ancak, bugünden sonra, farklı nokta şu olacaktır: Türk teknelci sermayesinin sürdürdüğü sınıf egemenliğinin uluslararası niteliği çok daha belirgin olarak öne çıkacaktır. Çünkü, Türkiye ve Kürdistan'daki halk devrimi ve sosyalizm hedefi, yalnızca işbirlikçi teknelci güçlerin iktidarlarını yıkmakla kalmayacak; aynı zamanda emperyalizmin buradaki egemenliğine de son verecektir. Devrim bütün emperyalist-kapitalist dünyayı karşısına alarak ilerleyecek; emperyalist-kapitalist dün-

ya, devrim karşısında birleşik olarak hareket edecektir. İşçi sınıfına ve halklara karşı, gerici burjuva ittifakı şimdiden güçlendiriliyor. Türkiye, bunun daha fazlasını istiyor. Çünkü, devrimci savaş sürekliliğini korudukça, kendi iktidarı hep tehlike içinde kalacaktır. Burjuvazi bir an evvel, bu tehlikeyi savuşturmak istiyor. Bu yüzden, AT emperyalizmine, onun istediği koşullarda teslim olmaya hazır durumdadır.

AT emperyalizminin, daha dünden Türk Halkına, Kürt Halkına ve diğer halklara hazırladığı tuzak iki yönlüdür; birinci yön, silahlı mücadele yürüten ve devrimi zafere ulaştırmaya kararlı olan devrimci güçleri tecrit ederek ezmek, öte yandan ise küçük burjuva demokratları ve bütün kendi rahatına düşkün darkafahları, yüksek yaşam standardı ve demokrasinin yüksek erdemleri ile yanına çekmek ve böylece buradaki egemenliğini güçlendirmek ve sürekli hale getirmek. Bugünden gidip Avrupa'nın kapılarını çalan DİSK, Türk-İş ve diğer burjuva müttelikleri aslında, bununla, halklarımızı daha fazla AT emperyalizminin egemenliğine sokmuş oluyorlar. AT ise kendi uygun gördüğü bir zamanda, Türkiye halklarına ve Kürt Halkına karşı "referandumu" daha şimdiden kazanmış olacaktır. Aynı oyun daha önce İspanya'da ve Portekiz'de oynandı. AT emperyalizmi, ne insan haklarını ne de Kürt Sorununu çözecektir. AT emperyalizmi, çok yönlü tuzaklarla, halkların kurtuluş mücadelesini yok etmeyi hedefliyor. RP İslam dünyasına başvururken, diğer burjuva güçler AT ve batı dünyasına başvururken, aynı amaca hizmet ediyorlar; halkların devrim mücadelesini, uluslararası burjuva ve gerici güçlerin birleşik çabasıyla ezmek. İki yönden gelen saldırıların yok etmeyi hedeflediği; devrimin kendisidir.

Devrimin keskinleşmesi, mücadelenin sertleşmesi, savaşın uzun savaş biçimini alması, burjuva ilişkilerin tümünü boydan boya bunalıma sokuyor. Devrimin ilerlemesi, egemen güçlerin birbirine düşmesini sağlıyor. Karşı-devrim cephesi, devrim karşısında aciz durumda, yalnızca günü kurtarmaya bakıyor. Fakat mücadeleyle geçen her gün, burjuva dünyasının kaçınılmaz yıkılışını biraz daha yakınlaştırıyor. Egemen güçlerin birbirine girmesi yani "tepede bunalım" devrimin koşullarının olgunlaştığının başka bir kanıtıdır. Koşulları her yönde olgunlaşan devrimci durumu, bir devrimle sonuçlandırmak, proletaryanın ve devrimci öncülerinin, savaş ve örgütlenme yeteneğine bağlıdır.

RP - ORDU ÇEKİŞMESİNİN ARDINDA NE VAR?

Herşey Demirel'in Şubat ayı başında yaptığı bir açıklamayla başladı. Bu açıklamada Demirel faşist medyayı, Meclis Susurluk Komisyonu'nun her söylediklerini manşet yaptığı halde MGK toplantısı ve bu toplantısı ve bu toplantıdan alınan kararları tek bir satırla haber yapmakla suçladı. Sonrası biliniyor. MGK toplantılarında bilcümle medya ordusu kapıda adeta çadır kurar oldu. O andan sonra da bizzat sermayenin ve onun faşist karakterdeki basının sayesinde yaratılan kamuoyu, RP ile ordu arasındaki kışırmayı soluk soluğa izler oldu. Aylarca Susurluk hakkında adeta haber bombardımanı yapan medya bunu anında bir kenara bıraktı ve kökten-dincilik dedikleri ve kendi yarattıkları hayaletin sürek avına çıktı. Bu kayıkcı dövüşünün ardında başka bir gerçek vardı ve bu gerçeğin ne olduğunu açıklamak için her kesim kendi konumundan hareketle bir görüş ortaya attı. Ama böylesi, yoğun bir bombardıman altında olayların ardındaki gerçekleri ortaya çıkarmak için gene siyasal olaylardan yola çıkmak ve orada takılıp kalmak gibi bir yanlışliğin kurbanı olanlar, RP-Ordu çekişmesini kemalizm ile dinciliğin bir kışıması olarak nitelendirmek talih-sizliğine düştüler. Ortalama sol düşünce yine sahneye çıktı ve aylardır kamuoyunu oyalayarak istedikleri bu kayıkcı dövüşünde varolmayan sınıfların varolmayan kliklerle çatışmalarını gördüler. Ne yazık ki, ortalama sol düşünce bir burjuva düşüncesi olduğunu kanıtlayan bir süreci daha yaşamış olduk. Çünkü ortalama sol düşünce kendi dağarcığını, ya Perinçek' ajanının, ya da İlnur Çevik ajanının söyledikleriyle oluşturduğu birkez daha görüldü. Bu ajanlara göre RP sistemin dışındadır. İlnur Çevik RP için Anadolu burjuvalarının siyasal temsilcisi diye bahsetti. Kimi dar kafalılar bu analizi kendi jargonlarıyla yeniden ürettiler ve RP'yi ulusal burjuvazinin sağ kanadı haline getirdiler. Kimileriye, RP'nin İran ve diğer müslüman ortadoğu ülkeleriyle geliştirmeye çalıştığı ilişkilerle ABD'nin politikasına ters düştüğü, Almanca kliğe prim sağladığı, bu nedenle tasfiye edilmek istendiğini söylediler. Bir başkası RP'de orta sermayenin siyasal

temsilciliğini gördü, vs. vs. Ve bir kez daha bizzat faşist medyanın körüklediği RP-Ordu kayıkcı dövüşü, devrimci hareket açısından bir turnusol kâğıdı oldu.

Oysa ki marksizm, bizlere, tarihte siyasal olayların her zaman sahnenin önünde en gü-rültülü şekilde başrolü oynar göründüğünü, fakat bizzat bu siyasal gelişmelerin de ekonomik gelişmeler tarafından koşullandığını öğretiyor. Salt siyasal olaylara bakışla ortaya konacak bir analizde gerçekte varolmayan sınıflar yaratmak işten bile değil. Birazdan bunu göreceğiz. Fakat, önce, marksizmin siyasal olayların gerçek niteliğini belirlemede ortaya koyduğu güçlülüğün yanında, bunu yapmanın zorluğunu da belirtmekte yarar var. Çünkü siyasal olaylar günlük, hatta saatlik bir hızla değişime uğrarken ya da gelişim gösterirken ekonomik gelişmeler her zaman bu siyasal gelişmelerin arkasından gelir, ekonomik gelişim bir kaplumbağa hızında ilerler. Ekonomik gelişmelerin neler olduğunu siyasal olaylara paralel bir şekilde ortaya koyamamanın bir diğer nedeni, bu konuda yeterli bilgiye ulaşmadaki zorluktur. Tekelci aşamada, sermayenin yapısı devletle içiçedir ve oldukça karmaşık bir hal almıştır. Sermaye hareketlerinde de aynı karmaşıklık görmek olasıdır. Öte yandan, hem tekelci sermayenin kendi gerçekliğini tekelci rekabet yüzünden sürekli saklaması veya çarpıtması yanında; sürekli üretimden kaçarak spekülasyona yönelen, bunun da ötesinde karapzara, uyuşturucu gibi kayıtsız alanlara yönelen büyük bir sermaye kesimi vardır. Tüm bu nedenlerden ötürü siyasal gelişmelerin arkasında gerçek neden olarak duran ekonomik gelişmeleri anında kavrayabilmenin olanağı yoktur. Bu durum aynı zamanda RP-Ordu çekişmesine ilişkin olarak ortaya konan bu görüşlerin neden bu kadar geç kaldığının da haklı bir nedeni olarak ele alınmalıdır. Materyalist diyalektik yöntemin bu her zaman karşılaştığı soruna ilişkin Engels şunları yazıyor:

"Sonuç olarak materyalist yöntem, burada sık sık, siyasal çalışmaları, ekonomik gelişmenin doğurduğu mevcut toplumsal sınıflar ara-

sındaki ve sınıfların kesimleri arasındaki savaşıma indirgemekle, ve çeşitli siyasal partilerin bu aynı sınıfların ve sınıf kesimlerinin azçok aslına uygun siyasal ifadeleri olduklarını göstermekle yetinmek zorunda kalacaktır." ("Fransa'da Sınıf Savaşları" na Giriş)

Evet, biz de bununla yetindik ve RP-yi analiz ederken, toplumda gerçekten varolan sınıf veya sınıf kesimlerinin siyasal temsilini azçok, yaklaşık olarak yerine getirdiğini daha önce defalarca ortaya koyduk. Bu sınıf, tekelci sermayenin bir kesimidir. Bu gerçeği ortaya koymak için RP'nin devralmış olduğu tarihsel mirasını ve geçmişini, liderlik kadrosunu değerlendirmek yeterlidir.

Sonradan RP'ni oluşturan siyaset kadrolarının siyasete DP ve AP gibi partilerle girdiğini görüyoruz. Bizzat Erbakan 60'lı yıllarda sermayenin bir kuruluşu olan TOBB'un başkanlığını yürütmüş. Koç'un Otosan firmasında mühendislik ve yöneticilik yapmış bir burjuvadır. O günden bugüne Erbakan'ın, kendisiyle, bu memlekete ağır sanayi getiren kişi olarak gurur duymasını ve 80 sonrası RP'nin temel söylemi haline gelen adil düzen aldatmacasında ağır sanayi hamlesinin önemli bir yer tuttuğunu hemen belirtelim. Şimdi, RP'nin ağır sanayi hamlesini gerçekten başarıp başaramayacağını bir kenara bırakalım, fakat bu bile, geçmişinden bu yana RP'nin ne orta sermaye kesiminin, ne de tarım kesiminin ekonomik ve siyasal sözcülüğünü yapmadığını, söylemde-dahi olsa sözkonusu kesimlerin çıkarlarını korumaya çalışmadığının bir kanıtı sayılmalı. 70'li yıllardan bugüne dek süzülüp gelen bu söylemin yanında, birde yine aynı yıllara ait siyasal gerçeklikler var. RP'nin önceli MSP, 70'li yıllarda ortak olduğu milliyetçi cephe hükümetleri aracılığıyla 12 Mart askeri faşist cuntasının yarım bıraktığı işi tamamlamaya çalışmış ve devlet içinde faşizmin kurumsallaşmasına ön ayak olmuştur. Geçmişe ait bu iki basit olgu, RP'nin, her kadro olarak, hem de siyasal çizgi olarak, tekelci sermaye dışında başka herhangi bir toplumsal kesimin sözcülüğünü yapmaya ve çıkarlarını savunmaya hiç bir zaman niyetlenmediğinin bir göstergesidir.

12 Eylül sonrasında da bu temel gerçeklik değişmiyor. Değişen bir şey varsa, o da RP'nin Türk-İslam ideolojisinde biçimlenen tabanın bizzat Cunta tarafından örgütlendirilmesi ve bu sayede RP'nin toplumsal tabanının genişlemesidir. İmam Hatip liselerinin en yoğun açıldığı dönem Cunta yıllarıdır. ABD kökenli olan Suudi sermayesi gene aynı dönem gelip Türkiye'ye yerleşmiştir. Cunta'nın başı Evren'in bizzat Arap sermayesi tarafından ücrette bağlandığı biliniyor. Ve RP'nin bazı önemli kadroları ANAP içerisinde çalışarak, hem dev-

let, hem de sermaye bünyesinde geniş ilişkiler elde ediyorlar. ANAP bu dönemde en çok dört ayrı eğilimi bir arada tutmakla övünüyor ve bu eğilimlerden biri de bizzat daha sonra RP'ye dönüşecek olan MSP çizgisiydi. Sözkonusu kadrolar RP açıldığı zaman bütün bu devlet ve sermaye ilişkilerini RP'ye taşıdılar. Bununla da kalmadı, RP bir çok burjuva parti safından kendine adam kazandı. Ya da C.Çiçek ve K.Özal gibi birçokları RP'nin dışında olmasına karşın RP'yi her fırsatta destekliyorlar. Bu kişiler RP dışındaki partilerde çalışmakta hiçbir sakınca görmüyorlar. dikkat çeken bir başka yön de şudur: RP, hemen bütün burjuva partilerin yaptığı gibi kendine yakın bürokratların atamalarını hızla yapmaya başladı. Valiler, Emniyet Müdürleri, hatta askerler dahil, devlet içinde birçok bürokrat, hızla üst kademelere kaydırıldı. Bütün bu gerçeklere rağmen, fena halde bir yaygara koparmayı ihmal etmiyorlar; diyorlar ki: RP devlet içinde kurumlaşıyor. Oysa ki RP zaten devletin bizzat içindedir, onun en büyük destekçileri devlet içindedir. RP'nin yaptığı, sadece bu destekçileri iş yapan konumlara getirmektir. Sonuç olarak, günümüzde RP, kadrosuyla ve temel ideolojisi ile tekelci sermayenin ve onun faşist devletinin bir parçasıdır. Şimdi RP'nin sözcülüğünü yaptığı tekelci sermayenin bir kesiminin gerçek niteliğini daha yakından görelim.

Gerçek şu ki, büyük tekelci grupların hangi partiyi desteklediklerini ortaya çıkarmanın bir zorluğu var. Çünkü büyük sermaye bir değil, birden fazla partiyi kendi sözcüsü olarak destekler ve bu desteğin hangi partiye gideceği, siyasal ve toplumsal olayların gidişine göre değişim gösterir. Örneğin yitirince tekelci sermayenin sözcülüğünü yapan ANAP, 90'lı yıllara gelindiğinde iyice yıpranınca DYP yüzlerce vaatle özgürlük söylemiyle piyasaya sürüldü. Ve yine aynı sermaye bu kez MHP'yi daha farklı amaçlar için sürekli beslemektedir. Ama sözkonusu olan RP olunca, onun hangi sermaye tarafından desteklendiğini ortaya çıkarmak biraz daha kolaylaşıyor. Çünkü RP hem sistem dışı söylemiyle, hem de onu destekleyen sermayenin görünüşüyle, belli bir farklılık taşıyor. Ancak birazdan bu farklılığın tamamen görüntüde olduğunu, sermayenin temel yasaları açısından bu grubun diğerlerinden hiç bir farkı bulunmadığını göreceğiz. MÜSİAD ve onun çizgisindeki sermaye grupları RP'yi açıktan destekliyor. Kuşkusuz TÜSİAD içerisinde de RP'yi destekleyenlerin olduğunu görüyoruz. RP ile DYP koalisyonu kurulmadan önce Halis Toprak ve Sabancı'yla yapılan görüşmelerde sermayenin en trileri adına icazet alındığı bilinen bir gerçektir. TÜSİAD'ın üye sayısı 450'dir. Bu haliyle

en iri tekellerin temsilcilerini bünyesinde barındırıyor. MÜSİAD'ın ise iki bin üyesi var. Ancak bu grup ve onun çizgisindeki gruplar içinde KOMBASSAN ve IHLAS gibi sermaye arasında ilk cna girebilecek büyüklükte ve YİMPAŞ gibi devletle kapışacak güçlülükte gruplar da vardır. Yani MÜSİAD ve çevresinde TÜSİAD içerisindeki bir çok patrone daha güçlü patronlara rastlayabiliyoruz. Peki o zaman bu iki grup neden iki ayrı kampta örgütlenmişlerdir? Ayrım sadece dinsel ideolojide mi? Hayır, her zaman olduğu gibi sahnenin önünde ve en gürültülü yerinde bu siyasal ayrım durmaktadır ve büyük bir aldatmacayı beslemektedir. Her iki grup arasındaki ayrım mali yapıda aranmalıdır. MÜSİAD ve çevresindeki gruplar, daha çok kar payı ortaklıklarıyla piyasadan para toplayarak, ya da bizzat Albaraka Türk ve Kuveyt Evkaf gibi araçlarla kendi öz sermaye sorununu ve kaynak sorununu çözmeye çalışıyor. "Faizsiz Kazanç" sistemi, 12 Eylül sonrasında Türk İslam sentezinin ağırlık kazanmasıyla ve bu sayede güçlenen tarikatlarla yaşam buldu. Ancak burada, tarihin yorumlanışını yeniden ayakları üstüne dikmek için bir müdahale gerekiyor. Sözkonusu tarikatların faize karşı çıkışı hiç de dinsel bir ideolojinin egemen motiflerinden kaynaklanmıyor. Toplumda halen daha unutulmayan bankerler faciası, ve oldukça yüksek enflasyon karşısında zaten hiç kazanılmayan kişisel tasarruflar, döviz alım-satımıyla, altın birikimiyle, bankalar dışı bir dolaşıma girerek, "faiz karşıtı" bir ekonomik ilişki yaratmıştır. **Her ekonomik ilişki aslında insanlar arasında bir ilişkidir ve bu sayede kendi ideolojik görüntüsüne kavuşur.** Bu bankalar dışı dolaşan para da "faiz karşıtı" Türk-İslam sentezi ile bütünleşmiştir. KOMBASSAN Genel Müdürü bu gerçeği şöyle açıklıyor: "Yurtdışında 400 milyar, yurt içinde 100 milyar dolar yastık altında duruyor. Bu paraların bir finans kurumuna veya bankaya gitmesi gerekiyor, gitmiyor. ... İnsanlarımız faize uzak duruyor." Bunun nedenini faizli sistemin varlığına bağlayan genel müdür, kar payı ortaklığı ile KOMBASSAN'ın özellikle yurtdışından büyük oranda para topladığını anlatıyor. Elbette ki tarikatlar bu paraların toplanmasında bir aracı gibi çalıştılar. Bu açıklamaları yapan müdür tam bir kapitalisttir, paraların neden bankaya gitmediğini görüyor, tarikatlar aracılığıyla bu parayı topluyor ve büyük tekellere rağmen sermaye birikimini bu sayede oluşturuyor. Şimdi, tam bu noktada durup, RP'nin temsil ettiği sermayenin ulusal bir niteliği olup olmayacağına bakmakta yarar var.

Türk tekelci sermayesi emperyalizmle sıkı bir ilişkiye girmeden üretim yapamaz. TÜSİ-

AD gibi tekelci gruplarla yarışan MÜSİAD'ın, bu işi sanayi olmadan yapabilmesi düşünülemez. Oysa ki, böylesi bir rekabet için gerekli ölçekte üretimi sağlayacak ne makine ne teçhizat ne de ara yatırım malları üretebilmektedir. KOMBASSAN yurtdışındaki 400 milyar doların hepsini toplamış olsa bile emperyalizmle makine, teçhizat ve lisans üretimi için ilişkiye girmek ve emperyalist tekellerin muazam gücü karşısında onların egemenliğine girmek zorunda kalacaktı. Emperyalist sermaye ile girilen herhangi bir ilişki, karşılıklı bir bağımlılık ilişkisi değil, kesinlikle emperyalist sermayeye teslim olma ilişkisidir. Tersini iddia edenler kesinlikle emperyalizm hakkında en küçük bir fikre sahip değiller ya da onu şirin göstermeye çalışan aşağılık hokkabazlardır. Sonuç olarak, MÜSİAD ve onun çizgisindeki sermaye grupları kendi özkaynak ve sermaye birikimi sorunlarını nasıl çözerlerse çözsünler, emperyalizmle girecekleri bağımlılık ilişkileri olmadan yatırım bile yapamazlar. Alman, Japon ve ABD sermayesi ile girilen ilişkiler artık bir sır değil MÜSİAD için. Şimdi bu sonuçtan hareketle MÜSİAD'ın 'dinsel ideoloji' kılıfına ilişkin bir kaç saptamada bulunmanın zamanıdır.

Sermayenin bir yasadır: sermaye birikimi ve tekellilik belli bir yoğunlaşma aşamasına geldiği zaman, en iri tekeller üretim için gerekli olan kaynağı küçük yatırımcıların hesaplarından karşılayamaz hale gelir. Konsorsiyumlar, karteller kurmak rekabetin kaçınılmaz bir kuralıdır. Türk tekelci sermayesi de artık büyük yatırımlar için gerekli olan sermayeyi, bankaların topladıkları mevduat hesaplarından karşılayamıyorlar. Büyük emperyalist tekellerden sermaye ihraç ediyor. Nitekim IHLAS; KIA otomobillerin üretimi için gerekli olan kaynağı Japonya'dan ihraç etmek durumunda kaldı. Bankalarda toplanan küçük tasarruflar ise daha çok, tek el dışında kalan küçük sermaye gruplarını denetim altına tutmaya yarıyor. Şimdi artık MÜSİAD uluslararası konsorsiyumlarda kendine daha fazla yer açmaya uğraşıyor. Tarikatlar aracılığıyla toplanan paralar artık bu yoğunluktaki bir üretim için yeterli olmayacaktır. Mali kaynak sorununu çözmek için MÜSİAD şimdiye dek müslüman ideolojiye sarılmıştı. İslam ideolojisi kullanarak, "kar payı ortaklığı" yöntemiyle tarikatların yurtdışında birikmiş parayı topladığına ve bu parayı bazı tekellerin hizmetine verdiğine değindik. İslami ideolojik maskeyi kullanmayan hiç bir tek el grubu bu önemli kaynağı kendine kullanma olanağına sahip değildir. Tekeller arası rekabette bu kaynağın bazı tekellere, daha doğrusu, İslami ideolojiyi kullanabilen tekellere önemli avantajlar sağladığı açıktır. Nitekim, son zamanlarda KOM-

BASSAN gibi gruplar için yurtdışında toplanan paralar Türkiye'ye getirilirken yakalanmaya başlanmıştır. Fakat, başlangıçta önemli bir sermaye kaynağı olan YIMPAŞ, KOMBASSAN vb. şirketlerin trilyonlara varan sermaye ve özkaynakları karşısında eski önemini yitirmiştir. Ama bu değişim, MÜSIAD çevresinde toplanan tekeli grupların ne yurtdışında para toplamaktan ne de islami ideolojiyi hem bu hem de başka avantajlar için kullanmaktan vazgeçtikleri anlamına gelmiyor. Buraya kadar, MÜSIAD etrafında toplanan tekeli grupların islami ideolojiyi kullanmalarının sadece bir yanına, sermaye aracı yaratma aracı olarak kullanmalarına değindik. Oysa bu ideolojiyi kullanmak bu tekeli gruplarına bundan daha az önemli olmayan başka avantajlar da sağlamaktadır. Örneğin, artan sefaletle birlikte gittikçe daralan iç pazarda, diğer tekeli grupların hiçbir zaman sahip olamayacakları bir iç pazar garantisi de sağlamaktadır. Bilindiği gibi, islami ideolojinin siyasal etkisi altındaki toplum kesimi, tarikatlara, dernekler, camiler, partiler, kuran kursları vb. binbir yolla örgütlenmekte; kararlı, disiplinli ve ortak davranışa yakın bu geniş kitle, tarikatlara aracılığıyla olsun, başka araçlarla olsun, evindeki yemelik yağın markasına kadar, tüm tüketim maddelerinin markası konusunda yönlendirilmektedir. Bu toplum kesimi, alış-verişleri dahi "kendi topluluklarına" ait yerlerden yaparken, satın alacakları tüketim maddelerinin de islami ideolojiyi kullanan tekeli gruplarının ürünü olmasına büyük bir özen gösteriyorlar. Bazı tekeli gruplarının dini gericiliği kullanarak böylesi kararlı ve garantili bir iç pazar payına sahip olmaları, doğaldır ki bu avantajdan yoksun olan tekeli gruplarını rahatsız etmekte, öfkelenmektedir. Dini gericiliğin etkisinin kırılması için bugün saldırganca bir tavır almaktan çekinmeyen tekeli gruplarının bu saldırganlığının altında yatan temel etkenlerden biri işte bu olgudur. Görüntünün altında gizlenen bu olguyu bulup ortaya çıkardığımızda, daha düne kadar dini gericiliği kendi elleriyle besleyenlerin bugün kural-sınır tanımaz bir saldırganlıkla ona yönelmesinde şaşacak bir şey kalmamaktadır.

RP'nin sözcülüğünü yaptığı MÜSIAD ve çevresinin karakteri ne ulusal, ne de orta sermayeye denk düşmekte. RP'nin siyasal karakterini aşağı-yukarı böylece netleştirdikten sonra yaklaşık dört aydır gündemin baş sırasına oturtulan RP-Ordu çekişmesini irdeleyebiliriz.

Bu konuda öncelikle tekeli sermayenin sözcüklerinden TOBB başkanı Fuat Miras'ın söylediklerini aktaralım; Söyledikleri çok açık: "...Bizim başta desteklediğimiz sol destekli ANAYOL'du... Bu hükümet iyi başladı, her kesimi dinledi, herkesten öneri aldı, konuştu.

Fakat daha sonra bunların hiçbirisini dikkate almadılar..." TOBB başkanı bu koalisyonu ilk tercih olarak istemediklerini söylese de, her şey sermayenin istediği gibi olamıyor. Bir de oyunun kendi kuralları var. Refahiyol, sermayeler arası uzun görüşmelerden ve bizzat Sabancı, H.Toprak gibi en iri tekeliçilerin onayından sonra yol almaya başlıyor TOBB başkanının sözlerine devam edelim: "...devletin iş yapan adamlarını kendi yandaşlarıyla değiştiriler... Her ihalede MÜSIAD var, her kadroda onlar var. Dış gezilerde MÜSIAD'lı olmayan işadamları dışlanıyor. Müslüman olan ve olmayan ayırımı yapıyorlar iş dünyasında. 'Fuat Miras'ın sözlerinde egemenliğin büyük bir kesimini elinde bulunduran bir grup tekeli sermayenin, diğer tarafta egemenliğini büyü-tüp sağlamlaştırmaya çalışan başka bir grup tekeli sermaye ile kavgası çok açık olarak görülüyor. Bu noktada MÜSIAD ve çevresi, hükümette olmanın olanaklarını sonuna kadar kullandıklarının ve bundan duyulan rahatsızlığın altını çizelim. Şimdi bu kavgada ordu için içine nasıl giriyor, onu görelim.

Bu yılın başında yapılan bir açıklamada TC Ordusunun silah modernizasyonu için 150 milyar dolarlık bir alım yapacağı ve ordunun bu silahları öncelikle yurt içinde üretenden alacağı belirtiliyor. Ekonominin militarize edilmesi böylece tamamlanacaktır. Elbette ki, böylesi iştah açıcı bir pazara MÜSIAD'ın uzak durması beklenemez. Bu silah üretimine talip olduğunu, üyelerini bu yönlü teşvik ettiğini yapılan toplantılarda duyuruyor. Yurtdışı bağlantıları kuruyorlar, kaynak toplama çalışıyorlar. İşte tam bu esnada, RP'nin taraftarlarının pompalı tüfeklerle silahlandığı, gazetelerde boy boy yer almaya başlıyor. Haberin genel kurmay kaynaklı olduğundan kimse kuşku duymuyor. Pompalı tüfek üreten ve satan RP yandaşları gazetelerde teşhir ediliyor. Ve yaratılan bu baskı ortamında pompalı tüfeklerin üretimi kısıtlanıyor. MÜSIAD'ın 150 milyar dolarlık pazara girme girişimleri de daha ilk adımda geriletmiş oluyor. MÜSIAD ve çevresinin silah üretimi konusunda iştahlarının kaçtığı çok açık ama halen daha orduyu ikna etmeye çalışarak, yarışı bırakmadıklarının sinyalini veriyorlar.

Enerji sektöründeki özelleştirmeler, sözkonusu çatışmanın tipik örneklerinden biridir. Bu sektörün önemli bir özelliği var: Kar oranı %116 olarak gerçekleşmiş. Aynı dönem Türkiye'de ortalama karın %7.5 olduğu gözönüne getirilirse, bu rakamın ne kadar iştah açıcı olduğu daha iyi anlaşılır. Sermayenin iştahı ne kadar çok kabarırsa, kavgası da o denli sert oluyor. Enerji sektörünün tam 10 milyar dolarlık bir pazara sahip olduğunu da hemen ekleye im. Enerji santrallerinin özelleştirilmesiyle ilgili ihaleler açıldığı zaman MÜSIAD ve çevresi Malezya, Endonezya ve Suudi Arabistan gibi ülkelerden bulunduğu ortaklarla, ihaleler için gerekli olan mali kaynağı topladığını piyasaya açıklıyor. MÜSIAD'ın sözkonusu ihaleler için ortak bulmak amacıyla önce ABD'ye gittiğini, fakat yeterince yüz göremediğini hatırlatalım. Enerji santrallerinin özelleştirme ihalelerine onlarca dev tekeli katılıyor. Birçokları uluslararası konsorsiyumlarla güçlü emperyalist tekellerle bu pazarı elde etmeye çalışıyor. Bunlardan bir tanesi olan Sabancı, ABD sermayesiyle girdiği ihalelerden çekildiğini açıklıyor. İhale şartlarını kabul edilemez gördüğü için çekildiğini söylüyor Sabancı. Bu önemli pazarın ihalelerinin sonuçları yakında açıklanacak. Ama MÜSIAD'ın girişimleriyle aynı günlerde Genel Kurmay, enerji sektöründeki ihalelere Suudi ya da Malezya sermayesinin katılmasından duyduğu rahatsızlığı dile getiriyor. Genel Kurmay'ın hazırladığı raporda elektrik gibi stratejik önemde bir sektörün İslami sermayeye bırakılmayacağı açıklanıyor.

Kapışma sürüyor. Hiç bir burjuva partisi dev tekeller arasında süren bu kapışmayı belirleyebilecek, etkileyebilecek güce sahip değil. Sermayenin bütün güçleri, ordu, basın, burjuva sendikacılar, harekete geçmiş durumda. İç savaşın uzaması ve bu savaşta başarısızlık, geçici bir süre için dondurulan sermaye arası çelişkileri yeniden alevlendirdi. Yarımından emin olmayan sadece hükümetler değil ama aynı zamanda sermaye de tam bir belirsizlik içinde. Bu ortamda tekeller arası rekabet ölümcül bir hale gelebiliyor. Ve bu varista, elde ne kadar koz varsa, silah varsa devreye sokuluyor. Ordu her zaman tekeli sermayenin en keskin kılıcı olmaya devam edecektir. Şimdi ordu, MÜSIAD'ın çıkarlarını ondan daha iyi koruduğunu göstererek, iç savaşta uğradığı başarısızlığı bir nebze olsun unutturmak istiyor. Ordu-RP çekişmesinin iç yüzü budur ve sermayeler arası savaş uzlaşmaz bir karşıtlığa dayanmıyor. Bu nedenle, devrimci güçler doğrudan ya da dolaylı olsun, farketmez, şu ya da bu tarafın yanında yer alarak bu çatışmadan yararlanma yoluna başvuramazlar. İşçi sınıfı, emekçi yığınlar ve Kürt Halkını sömüren ve baskı altında tutan bu güçlerin şimdiki çatışmasından yararlanmanın tek yolu, onların bu zaafının da yardımıyla devrim mücadelesini yükseltmek; ezilen ve sömürülen yığınların sermayeye ve devlete başkaldırısını daha bilinçli, ve örgütlü hale getirmektir. Devrim hareketi geliştikçe tepedekilerin bunalım ve çatışması, düşünce ve çıkar farklılıkları daha da derinleşecektir. Bu çatışmadan yararlanmanın biricik devrimci yolu budur.

Setenay BERDAN

KORE DEMOKRATİK HALK CUMHURİYETİN'DE SOSYALİZM DİRENİYOR!..

Emperyalizmin KDHC'nde Sosyalizmi Teslim Alma Politikası

ABD emperyalizminin 1950'li yıllarda Kore'de aldığı yenilgi hafızasında hala çok canlı. Bu yenilgisine ve KDHC'nde sosyalizmin zaferine rağmen düşmanlığını ve kanemciliğini hep sürdürdü emperyalizm. Kore'nin bir parçası olan Güney Kore'yi jandarması olarak kullanan Amerikan emperyalizmi, bu gerici kapitalist ülke aracılığıyla KDHC'ne yönelik çeşitli komplolar, ideolojik ve askeri saldırılar örgütledi. Kapitalist dünyanın geleneksel ve karakteristik sosyalizm düşmanlığı hep en uçta seyretti, dünyanın bu doğu ucunda. Özellikle Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerde gerçekleşen emperyalizm destekli ve örgütlü karşı-devrimlerden sonra, dünyaya "barış, uzlaşma" yanılması yaşatılırken bile, yaşayan ve direnen sosyalizm, emperyalizmin saldırılarını göğüslemekle karşı karşıyaydı. Ve bu sahte yanılma belki de en çok, sınıf savaşımının bu cephesinde açık veriyordu. Küba'da, Kore'de yaşayan direnen sosyalizm, kapitalist-emperyalist dünyanın baştan aşağıya iğrenç kinine onurla karşı koydu, boyun eğmedi.

KDHC'nin Açlıkla İmtihanı

KDHC'nde geçen yıl sel felaketi ve kuraklık ardı ardına gelince, ülkede açlık ve yetersiz beslenme tehlikesi doğdu. Bu zorlu durumu gözleyen emperyalist dünya, bunu "sosyalizmin başarısızlığı" çarpıtmasıyla kullandı. Oysa KDHC'nde yaklaşık 55 yıllık bir sosyalizm vardı. Ve bu sosyalizmi, emperyalizmin Türkiye gibi usaklarından devşirdiği çok büyük ve güçlü görünen ordular karşısında özverili ve kahramanca verdiği bir devrimci halk savaşıyla kazanmıştı. KDHC halkı, Kim İl Sung önderliğinde, emperyalizmi ve bütün gerici dünyayı altetmiş, kendi topraklarında tarihin bir geri evresine kendi elleriyle son vermişti. Açlığa yenilmeyecek kadar

onurun tadına varmış, kendi elleriyle kurduğu toplumu emperyalizmin talanına bırakmayacak kadar sosyalizme bağlılığını göstermiştir KDHC halkı.

Emperyalizm Bu Defa 'Açlıkla' Saldırıyor

KDHC hükümeti, ülkede açlık tehlikesi başgösterince, bunu bütün dünyaya duyurdu, uluslararası platforma taşıdı ve karşılıksız yardımları kabul edeceğini bildirdi. O, burjuva dünya gibi, sefaleti, gerçek açlığı, baskıyı gizlemeyoluna gitmedi. Sefaletin ve servetin doruğunda seyreden kapitalist dünya, ne kent izbelerindeki evsizleri, çöplük insanlarını ne de Afrika'da, Latin Amerika'da sömürgeciliğini savunabilmiştir. Kürdistan'da, İrlanda'da ulusal baskısını, CIA destekli darbe ve katliamlarını her ne kadar gizlemeye çalışmış olsa da bunu hiçbir zaman başaramamıştır emperyalizm. Sosyalizmin, ulusal özgürlüğün olduğu hiçbir yerde de bunu başaramayacaktır.

KDHC'nde meydana gelen açlık tehlikesi, özellikle ABD emperyalizminin düşünce bile göremediği bir fırsat oldu. Kapitalist Güney Kore eşliğinde yıllarca askeri ve politik komplolarının başarısızlıklarıyla başbaşa kalan ABD, KDHC'ni bu defa açlıkla teslim alabileceğinin hayallerini kuruyor. Acil yardım olarak belirtilen miktar, 95 milyon dolar. ABD kendisinin vereceğini belirttiği 9 milyon doları, ne zaman da sosyalist Kore'ye dayattığı kapitalist Kore ile "barış" görüşmelerine bağlayarak KDHC'yi tavizler vermeye, geri adımlar atmaya zorluyor. Açıkça KDHC'nin, Güneyin kapitalist düzenine entegrasyonunu sağlamak için birkaç kuruluş parasını koz olarak kullanma "kurnazlığı" nı gösteriyor. Bunu, açlığı fırsat bilerek Güney Kore'ye giden ABD Savunma Bakanlığı Müsteşarı William Cohen şöyle tehditvari bir söylemle açığa vuruyordu: "Çökmekte olan komünist ideoloji ve ekonomik sisteme bağlı kalan dünyadaki birkaç ülkeden biri (...) er ya da geç Güney Kore'nin demokrasisinin yararlarını anlayacaktır."

(11.04.1997, Demokrasi Gazetesi)

Geçen ay ise, bu defa ABD Genel kurmayından General John Shalikashvili de yeni komplo ve

saldırıları için yeniden Güney Kore'ye gitti. Ziyaretin ardından ABD emperyalizminin Güney Kore'de bulunan 37 bin, Japonya-Okina-va'da bulunan 47 bin ve deniz üstlerinde bulunan 16 bin kişilik askeri güç ve yüzlerce nükleer başlıklı füze, KDHC'ne çevrildi. Müsteşar Cohen, aynı sıralardaki bölge ülkelerini ziyaretinde, bu ülkeleri KDHC'ne yardım yapmalarını için ikna etmeye çalışıyordu. (Workers World). Aynı sıralarda tüm dünya gerici kapitalist basını, Cohen'in bu "ikna" çabalarına zemin hazırlamaya çalışıyordu. Türkiye dahil bir çok ülkede basın, emperyalizmin ideolojik saldırılarına aracı olarak, dünya halklarında sosyalist Kore karşıtı toplumsal maddi güç oluşturmak için, "insani yardımlardan komünist yönetimin çıkar sağlayacağı endişesi de uluslararası yardımın akmasını engelliyor" sözlerini manşetlere taşıyordu. Böylece, ABD'nin yıllardır sürdürdüğü ambargo aklanıyor, kurulu sosyalist sosyal ve siyasal düzen karalanıyor, genel bir "endişe" rüktüsüyle, sosyalizm korkusu yaratılmaya çalışılarak, doğal bir açlığı bile iğrenç bir kanemcilikle seyrederek sömürüyorlardı. Kitlelerin en insani duyguları kullanılıyor, insani yardım kozları ve aldatıcılığıyla bu duygular sosyalizm düşmanlığına, komünizm "endişesi" ne büründürülüyordu.

Aynı süreçte Birleşmiş Milletler KDHC'ne Tony Hall adında bir Katılık Uzmanı gönderdi ve O, raporunda şunları yazıyordu: "Hükümet (KDHC Hükümeti) herkese birazlık yiyecek verebilmek için elinden geleni yapıyor. Askerler ve sivil halk aynı oranda açlığa maruz kalıyor." Kendi raporlarının kendiliğinden bir şekilde demagojileri çürüten bu raporunu kamuoyundan uzak tutan emperyalizm, aslında tarihsel haksızlığının ve geçersizliğinin altında kalmaktadır.

ABD'nin, "demokrasisini" yere göğe sığdıramadığı kapitalist Güney Kore'de geçenlerde yeni bir skandal patlak verdi. Devlet Başkanı Kim Young Sam'ın oğlu Kim Hyun Çul'un Hanbo adlı bir tekel-den 224 milyon dolar rüşvet aldığı ortaya çıktı. Çürümenin, usaklığın ve aşaklanmanın timsali bir "model" olarak Güney Kore ile umut tacerliği yapıyor emperyalizm. KDHC'nin açlık sonucu ihtiyaç duyduğu miktarın 2,5 katını tek başına götüren bir "demokrasi", ve öte yanda ise açlığı bile "aynı oran-

da" paylaşan "endişe" verici komünizm.

Kapitalizm Sosyalizmin Alternatifi Olamaz, Sosyalist Kore Yine Kazanacak

Tüm bu yalan, demagoji ve saldırılara karşı Kızıl Kore'nin yanıtı, ABD'nin Çin ve Güney Kore'yi yanına alarak teslimiyet dayattığı dörtlü "barış" görüşmelerinden çekilmek oldu. Amerikan emperyalizmi Güney Kore jandarmalığında bölgede gerici bir savaş tertip etmeyi planlarken, bu görüşmelerle "barış"çı pozları takınarak tüm dünyanın gözü önünde ikiyüzlü bir politika izliyor. KDHC Halk Ordusu Komutanı Kim Yong Chun, bu aşağılık oyunlara halkı ve bütün komünistler adına şu yanıtı verdi: "Savaş istemiyoruz, ancak savaşmaktan korkmuyoruz. Bize yönelik savaşa karşı güçlü önlemler almamız bizim en temel bağımsızlık hakkımızdır."

Kapitalizm, sosyalizmin yerine geçemez. Tarihsel geçersizliği ve halkların geleceğine kökten karşıtlığı ile kapitalizm, tarih ve insanlık tecrübeleri de mahkûm etmiştir. Tarihin bu zorunlu akışını hiçbir emperyalist oyun, hiç bir gerici saldırı engelleyemez.

Marx, sermayenin ilk birikimini anlatırken şöyle diyordu: "Eğer para dünyaya bir yamağında doğuştan kan lekesiyle geliyorsa, sermaye tepeden turnağa her güneğin den bun ve pislik damlatılarak geliyor." Emperyalist-kapitalizm, bu kan emiciliğiyle, politik komploları ve saldırılarıyla, insanların açlığından, boğazlarından sakarak kazana-çağını sandığı kanlı zaferle KDHC halkını yenemez.

Kim İl Sung'un ölüm törenlerinde, devrime, sosyalizme bağlılıkla kuşanan KDHC çocuklarının, gençlerinin gözyaşlarının berrak temizliği, emperyalizmin kanlı pisliklerini silecektir. Sosyalizmin onurlu bayrağını kızıl rengiyle dalgalandıran KDHC halkı, açlık silahını emperyalizmin elinden çekip alacak, açlığın öfkesiyle onu bir kez daha yenecektir.

KAHROLSUN EMPERYALİZM YAŞASIN SOSYALİZM!

KDHC HALKI YİNE KAZANACAK!

YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!

Hüseyin GÜLAY

SAVAŞ VE ENTERNASYONALİZM!

Türk ordusu bir kere daha Güney Kürdistan'ı işgal etti. Türkiye cephesi, Leninistler dışında, bir kere daha utanç verici sessizliğini koruyor. Türkiye proletaryası, hemen yanbaşında korkunç bir katliam yaşanırken, tiksindirici ve aşağılık bir suskunluk içinde, çürüyor. Şovenizm, Türk halkını cenderesine almış, eziyor... boğuyor. İşin mide bulandıran yönü... Türk devleti tarihinin en kapsamlı savaşına girişmişken, en korkunç soykırıma yönelmişken, Türkiye sosyalist hareketi, genel olarak, süreci göstermelik bir-iki açıklamayla geçiştirmenin dışında hiçbir şey yapmıyor. Kimi, başını gömdüğü sendikalarla uğraşiyor, kimi zamlarla ve ücret artışlarıyla, kimi de bilmem ne türden demokratik ıvır-zıvırla... Burjuvazinin ortaya koyduğu gündemlerin peşinden koşturup duruyor. Bir avuç enternasyonalist devrimcinin dışında tüm sosyalist hareket, savaş karşısındaki enternasyonal görevlerini unutmuş, ezen ulus devrimcileri olduklarını unutulmuş... daha kötüsü, bazılar neredeyse duyarlı bir insan olduklarını unutulmuş, RUTİN çalışmalarını sürdürüyorlar.

Kürt ulusu... direnişiyi daha şimdiden tarihin onurlu ulusları arasındaki yerini almış olan bu ulus... Türk ordusunun neredeyse yarıyla kanlı bir savaşa tutuşmuş, özgürlüğü için dövüşüyor. Yüzünü Türk kardeşlerine dönmüş... "Kardeşlik" diye haykırıyor. "dayanışma" "özgürlük" diyor... dost ve kardeş elini uzatıyor bize. Kuzeyde ve Güneyde, toplu kırılmaya rağmen, vahşetin her türüne rağmen, ulusal onuruna sahip çıkan Kürt emekçilerinin sesi, zilgıtlarla, ağıtlarla, türkülerle... mavzerlerin türkülerıyla ulaşıyor Türk kardeşlerine. On yıllardır onca acıya katlandı Kürt halkı, vahşete katlandı. Türk devletinin verdiği "açlık cezası"na katlanıyor... hem de Afrika'daki açlığı aratmayacak türden bir cezava... Yürek kanatan yoklukların içinden yükseliyor Kürdistan'ın özgürlük çığlığı! Karşısında duran duvarı bile eritebilecek olan bu durum, şovenizmin dumura uğrattığı beyinlere giremiyor; sosyal-şovenizmin yalnız kayalıklarından yankılanıyor gerisin geriye. Kulaklarını vargüçleriyle tıkamış, gözlerini sınımsız kapatmış olan sosyal-şovenler ve sosyal-pasifistler... bu sağır ve körler ordusu, hala sendikalardan dem vuruyor, zamlardan, taslaklardan...

Zamanında "Terörü tel'in maskesi altında PKK'yi tel'in mitingi düzenleyen dönemlerimiz vardı. Şu sıralar burjuvazi ile uyumlu bir çift halinde, "laiklik" adına gösteriler yapıyor. İşçi ve işveren kuruluşları'nın biraraya gelmesi için çalışıyorlar. Arada bir burjuva çapul barışı için slogan atıyorlar: "Barış, hemen şimdi"! Bu (sosyal bile olmayan) şoven dönemler, Kürt ulusuna ve halkların kurtuluş davasına tam cepheden saldırıya geçiyor. Ve dönemlerin... bu Scheidemannlar'ın kuyruğundan bir türlü ayrılamayan Kautskyler'imiz, "en geniş kitlelerle kucaklaşmak" adına girdikleri bu yolda, Kürt halkının ve Türkiye emekçilerinin düşmanlarıyla kucaklaşmaktan geri durmuyorlar, bu dönemlere çağrı yapıp duruyorlar

Türkiye proletaryasının ve sosyalist hareketinin başına gelen bu alçaltıcı durum, tarihsel gö-

revlerinin 'unutulması'ndan, arka plana itilmesinden, geçici çıkarlar peşinde koşulmasından dolayıdır. Burjuva savaş çürütücüdür. Bu çürütücü etkiden kurtulmanın biricik yolu, burjuva savaşına karşın devrimci savaşı çıkarmaktır... "kendi" burjuvazisinin egemenliğine son vermek için yükseltilecek DEVRİMCİ İÇ SAVAŞ'tır. Bu yüzyılın başında, II. Enternasyonal dönemleri, bu tarihsel görevden kaçtıkları için çürüyüp gittiler. Scheidemannlar (sosyalşoven) ve Kautskyler (sosyal-pasifistler) böyle çıktı tarih sahnesine. Bizde ise, Türk devletinin Kürt Halk Hareketini bastırmak için giriştiği savaş on üç yıldır sürüyor. Bu burjuva savaş, gelişimin belli bir aşamasında, kaçınılmaz olarak, devrimci bir durum doğurdu. Bunalım, iç savaşa evrildi. Bu andan itibaren, sosyalistlerin görevi, ezilen yığınlara devrimci durumun derinliğini açıklamak, devrimci iç savaş örgütülüklerini, yani silahlı örgütülükleri yaratmak, durumu devrimin zaferine dönüştürmek için savaşmaktır. Bunu yapmayanlar kaçınılmaz olarak sağa kaydı. Ama hepsi bu değil! Ulusal sorunun olduğu bir ülkede, eğer ezilen ulus kendi özgürlüğü için savaşıyorsa, ezen ulus sosyalistlerin görevi, ezilen ulusun özgürlüğü için mücadele etmektir. Ne yazık ki, bizde, Kürt ulusu özgürlük savaşını başlattığından bu yana, hem de bizzat Kürt ulusunu da kendilerinin kurtaracağını ileri süren sosyalistler tarafından yalnızlığa itildi. (Burada, 'Kürt ulusunu da biz kurtarırız' mantığının sosyal-şoven niteliği üzerinde durmuyoruz.) Savaşın bunalımlara götürdüğü nü kavrayamayan sosyalistlerimiz, bu bunalımdan devrimci bir çıkış için yararlanmadıklarından, çürümeye başladılar; tıpkı II. Enternasyonal dönemleri gibi. Bu çürümüşlüklerini... kokmuşluklarını tüm topluma yaydılar; tıpkı II. Enternasyonal dönemleri gibi. Eğer bu volda ısrar ederlerse, onursuzluğa ve inanete mankum olacaklar; tıpkı II. Enternasyonal dönemleri gibi.

Türk halkı, Kürt ulusunun ezilen ulus durumuna sessiz kaldığı andan itibaren... yani Kürt ulusunun kendi geleceğini özgürece belirleme hakkının elinden alınmasına sessiz kaldığı andan itibaren, onurunu yitirmiştir. Bugün Türklerin "ulusal onuru"ndan sözeden biri, katıksız bir sosyal-şoveniden başka bir şey olamaz. Türk halkı, Türkiye proletaryası, içine yuvarlanmış olduğu onursuzluk çukurunda, şovenizmin peşinden gittiği sürece, kendi geleceğini de karartmış olacaktır. Bu çukurdan kurtulmanın, onurunu ve geleceğini kazanmanın yegâne yolu, Kürt ulusunun özgürlüğü için dövüşmektir. Kürt ulusunun özgürlüğü için dövüşmek demek, Türkiye proletaryasının "kendi" burjuvazisinin egemenliğine son vermek için dövüşmek demektir... DEVRİMCİ İÇ SAVAŞ demektir. Proletaryanın devrimci iç savaşta yerini alması, kendi Scheidemannlar'ından, Kautskyler'inden kopması anlamına geliyor. Türk halkı ve Türkiye proletaryası, alınca çalınan bu kara lekeyi, bu onursuzluk lekelerini... bu tiksindirici ve alçaltıcı lekeyi ancak bu şekilde temizleyebilir!

Türkiye'ye en zor görev, şovenizme cephe almaktır. Bu devlet, halkların kanlarıyla beslenen... iktidatı koltuğu kuru kafa ve iskeletlerden

oluşan, saldırgan bir devlettir. Kuzey Kürdistan'ı işgal ve ilhak etti... Hatay da aynı akıbete uğradı. Kuzey Kıbrıs'ı işgal etti. Bu devlete karşı savaşmak, şovenizme karşı savaşmaktır... İlhaklara karşı savaşmaktır. Bırakalım sosyalist olmayı, yalnızca ilhaklara karşı çıkan bir demokrat dahi olsak, düşüncelerimiz ve varlığımız Türk devletinin varlığıyla çatışır konuma düşer. Bu yüzden, devrimci durumu, iç savaşı vb. ni kabul etmese bile, bir sosyalist, eğer gerçekten sosyalistse, ezilen ulusun özgürlük savaşını açıkça desteklemelidir. Bu demektir ki, bugün bir sosyalist, sosyalist olarak kalmak istiyorsa, Kürt ulusunun özgürlük çığlığına, buradan, Türkiye'den silaha sarılarak, grevler örgütleyerek, gösteriler düzenleyerek... destek sunmalıdır. Kaldı ki, içinde bulunduğumuz durum bundan çok öte olanaklar sunuyor.

Kendilerini hapsedtikleri sendikalardan kafalarını çıkartmayanlar... başlarını masalarındaki taslaklardan kaldıramayanlar... dünyayı zamlardan, ücret artışlarından ibaret sayanlar, mum yakma eylemlerinden başka bir şeyle uğraşmayanlar mistisistler... burjuvazinin ortaya attığı gündemlerde boğulup, burnunun ucunu göremeyenler... tek sözle, savaşmadıkça; özce si... tüm gücümüzle bu alçak sermaye sınıfıyla ve onun faşist devletiyle kanlı-kavgalı bir savaşa tutuşmadıkça... tüm II. enternasyonal dönemlerinin, Scheidemannlar'ın ve Kautskyler'in aynı akıbetini paylaşmak durumunda kalacaksınız. Bu, biz böyle istiyoruz diye değil, tarih hükmünü bu şekilde kesin biçimde vereceği için böyle olacaktır. Bu tavrınızla, sosyal-şoven karayazısını alınıza kendiniz yazmak zorunda kalacaksınız. Bizim bu sözlümüz, sizi bekleyen tehlikeye işaret eden dostça bir uyarıdır. Çünkü, tarih eninde sonunda kendi hükmünü verecek ve herkesi ait olduğu yere fırlatıp atacaktır. Sosyal-şovenizm, oportünizmin sosyalist hareketteki en iğrenç, en aşağılık, en utanç verici yansımasıdır... zaferidir. Geçici çıkarlar uğruna büyük düşüncelerden vazgeçmeyin; Kürt Halk Hareketi'ni de pratikte, kendi burjuvazinize karşı savaşım vererek; ona en zor gününde gerçek dostluk elini uzatarak destekleyin. Kürt ulusunun özgürlüğünü elde etmesi, Türkiye proletaryasının ve emekçilerinin kölelik zincirlerini kırması demektir.

Türkiye proletaryası ve emekçileri!.. Kürt gerillalarının, Kürt ulusunun girdikleri savaş, sizin savaşınızdır! Bugün içinde bulunduğumuz utanç verici suskunluk... bu onursuzluk, sizin korkunç sonunuzu hazırlıyor. Kürt ulusunun düşmanları sizin de düşmanlarınızdır. Türk burjuvazisi ve onun faşist devleti! Ortak düşmana karşı savaşa tutuşan Kürt ulusu, yalnız kendi geleceği için dövüşüyor; o, aynı zamanda sizin geleceğiniz için de savaşıyor. Kurtuluşun yolu, iki halkın mücadele birliğinden geçiyor... Burjuva düzen toptan yıkılmadıkça ne Kürt kardeşleriniz kurtulabilir, ne de siz!.. Ya kardeş Kürt halkıyla ortak, bu savaşa girecek ve faşist devleti yıkacaksınız, ya da boy-nuzdaki kölelik boyunduruğunu sonsuza kadar taşıyacaksınız; bunun orta yolu yok! Türkiye işçi sınıfı! Hiç bir sınıf yalnızca varlık durumundan dolayı devrimci adını haketmez... övgüye layık olmaz. Proletarya ya devrimcidir, ya da koskoca bir hiç! Bugün devrimcilğin tek bir yolu var: Kürdistan'ın özgürlüğü için dövüşmek! Çünkü bu kavga sizi de kurtaracak olan yegâne kavgadır! Bu çürümüşlük içinde, bir avuç enternasyonalist devrimcinin sesine güç katmak, kurtuluşun tek yoludur.

YAŞASIN KÜRT-TÜRK HALKLARININ MÜCADELE BİRLİĞİ!

Setenay BERDAN

Militarizmin Tarihteki Yeri

Toplumlar tarihi incelendiğinde, ilkel toplumdaki sosyalist topluma kadar bütün toplumların silahlı bir güce sahip olduğu görülmektedir. İnsanlık tarihinin tanıdığı ilk toplum olan ilkel toplum ve sosyalist toplum dışındaki bütün toplumlarda, bu silahlı güç; toplum nüfusunun çoğunluğunu, yani sömürülen sınıfa baskı altında tutmak ve fırsat bulduğunda, başka toplumları yağma için kullanılmıştır. Sadece ilkel ve sosyalist toplumda silahlı güç, topluluğun genel çıkarlarını savunmak ve bu çıkarlara yönelik gelecek saldırılara karşı toplumu korumak için var edilmiştir. İkel toplumda **özerk** silahlı adam müfrezeleri olarak ortaya çıkan silahlı güç, sınıfların doğmasıyla birlikte **özel** silahlı adam müfrezeleri haline gelmiştir. Ve uzlaşmaz sınıf karşıtlıklarının bulunmadığı sosyalist toplumda, yeniden **özerk** silahlı adam müfrezeleri haline dönüşmüştür. Silahlı örgütlenmenin, zorun, bu tarihsel gelişimi ise basit bir tekrar değildir. İkel toplumdaki özerk silahlı adam müfrezelerinin görevi; avlanma, vahşi hayvanlardan ve diğer topluluklardan gelecek saldırılara karşı topluluğu korumaktır; devamlı kendini yetkinleştirmek gibi bir zorunluluğu vardı. Sosyalist toplumdaki silahlı örgütlenmenin amacı ise; sınıfları ve sınıf egemenliğini korumaya yarayan bütün üst yapı kurumlarını ortadan kaldırmaya doğru giden (ve doğal olarak kendi varlığını da gereksiz hale getirecek) sürecin, bir dış müdahaleyle (kapitalist toplumların zora dayanan müdahalesiyle) kesintiye uğramasını önlemektir.

Zor uygulamak, egemen sınıfların, hiç bir zaman için temel amacı olmamıştır. Bütün sınıfların temel amacı: ekonomik çıkardır. Bu anlamda zor; temel amaca ulaşmada bir araçtır. Bu aracın gelişim düzeyi ise, iktisadi koşullara bağlıdır. **"İktisadi ön koşullara hiç bir şey ordu ve donanmadan daha çok bağlı değildir"** der, Engels. Bir ülkenin militarist gücünün teknik donanımı, ekonomik duruma bağlıdır. Yani Marx'ın dediği gibi, **"Zor, kendi başına ekonomik bir güçtür."**

Bu yazıyla amacımız, toplumlar tarihinde ortaya çıkan ve sonunda yok olacak olan; "sadece yeryüzünde değil, göksel cisimler üzerinde de geçerli bir sistem bulunduğunu sanan filozofların, bu dâhiyane düşüncelerinin" temelini oturacak kadar da tarihte önemli bir yer kaplayan zora ve tarihteki yerine kısaca değinmektir.

MİLİTARİZM

NEDEN DOĞMUŞTUR?

İnsanlık sınıflara bölünmeden önce, safliği ve yalnlığıyla, Engels'in tabiriyle **"hayranlığa değer"** bir yapılanma halindedir.

Askersiz, polissiz, soylular sınıfı olmaksızın, hapisaneler, valiler, yargıçlar olmaksızın her şey, belli bir düzen içinde yürürdü. Bu gün için, bunlar olmaksızın hiç bir şeyin yürüyemeyeceğini sananlar vardır. Oysa ki, ilkel toplumda, günümüzde düzeni sağladığı sanılan, bütün bu kurumlar olmadığı halde; kavgalar, çekişmeler, topluluk tarafından bir sonuca bağlanırdı. Her şey, sorunun tarafları arasında kararlaştırılır ve çoğunlukla yüzlerce yıllık bir töre her şeyi önceden düzenlerdi. İşte böylesi bir toplumda bireyler, "karakter, onur, yiğitlik.. bakımından gelişkin olmuştur."

Bu dönemde iş aletlerinde bir yetkinleşme henüz yoktur. Toplulukta artı ürün henüz oluşmamıştır. Emek gücünü sömürmenin koşulları henüz yoktur. Topluluğun askeri şefi de dahil olmak üzere, bütün görevlere seçimle gelme vardır. Topluluğun özel bir silahlı gücü olmayıp, yetişkin herkes silahlıdır. Gerektiğinde askeri şefin komutasında bir araya gelirler. Topluluğu her türlü saldırıya karşı korumakla görevli olanlar, doğal olarak topluluğun hizmetindedir.

İş aletlerinde yetkinleşmenin başlamasıyla birlikte, birey, tüketebileceğinden fazlasını üretebilir hale gelmiştir. Üretici güçlerdeki bu gelişmenin bir sonucu olarak, farklı topluluklarla yapılan savaşlarda elde edilen esirlere sunulan, topluluğa eşit haklarla katılma ya da bulunduğu toprakları terk etme seçeneklerinden vazgeçilir. Savaş esirleri, köleler haline getirilmeye başlanır. Yine üretici güçlerdeki gelişimin bir sonucu olarak, topluluk içindeki yurttaşların bir kısmı yoksullaşmaya ve üretici güçleri elinde bulundurana ve yetkinleştirenlere borçlu hale gelmeye başlamıştır. Bu gelişme süreci, yurttaşların da köleleştirilmesini getirmiştir. Köleciliğin doğuşu ve sınıfların filiz vermesinin sonucu olarak, **köleleri denetim altında tutacak bir zor aygıtı gerekli olmuş ve doğmaya başlamıştır.**

Bu süreç, topluluğun silahsızlandırılması ve özel silahlı adam müfrezelerinin doğuş sürecidir. Bizzat silahlı bir güç halinde örgütlenen halk (yurttaşlar), silahsızlandırılmalıdır. Çünkü, köle olması gerektiğinde, elindeki zor aracıyla buna karşı koyacaktır. Ve işte bu yüzden, yurttaşlar bir yandan silahsızlandırılırken bir yandan da, işi sadece zor uygulamak olan ve bu konuda kendini devamlı yetkinleştirecek olan, özel silahlı bir güç oluşturuldu. Köle sahiplerinin, köleleştirilecekleri yeni insanları, hem köle yapabilmek hem de, giderek büyük bir kitle haline gelen kölelerden gelecek istemleri ve karşı koyuşları önlemek için, geniş halk yığınlarını baskı altında tutabilmek için profesyonel silahlı bir güce ihtiyaç vardı ve oluştu.

MİLİTARİZM

HALKA YABANCIDIR

Kapitalist toplumun temel dayanağı olan ve bir çok ayrıcalıklara sahip olan militarizmin ilk çekirdeği, tarihte bu şekilde oluştu. Bu "meslek" ilk orataya çıktığı günden itibaren halk yabancı olmuş ve işlevinden dolayı halk tarafından sempatiyle karşılanmamıştır. Daha o çağlarda, yani bugünkü kadar baskıcı ve topluma yabancı olmadığı dönemde dahi, özgür insanlar, bu özel silahlı güçte yer almak istemiyorlardı. Örneğin Atina halkı için bu "meslek", **"alçaltıcı görünüyordu ve kendini böylesi bir alçaklığa vermektense silahlı bir köle tarafından tutuklanmayı yeğliyorlardı."** (Engels) Sınıflar ve sınıf egemenliği dönemi yeni oluşuyordu ve ilkel toplumun eski üyeleri, insanlar üzerinde baskı aracı olacak bu mesleği saygıdeğer olarak kabullenmiyorlardı. Oysa egemen sınıf, polissiz, askersiz, jandarmasız vs. olamazdı.

Bu yüzden, bu zor aygıtı, kölelerden, yani verilen işi yapmaktan başka seçenekleri olmayan, bu iş sayesinde yaşamlarını sürdürebilecek ve toplum içindeki yerleri itibarıyla, halka en yabancı olan bu kişilerden oluşturuldu. Militarizmin doğduğu günden itibaren üzerinde taşıdığı bu özellik, gelişim süreciyle birlikte daha da belirginleşti ve temel bir özelliği haline geldi. Başka türlü de olmazdı zaten. Halka baskı uygulayacak bir kurum, ancak halka yabancılaşmış veya toplumdaki dışlanmış insanlardan oluşturulabilirdi. Topluma yabancılaşmamış, toplumdaki dışlanmış insanların topluma baskı kurması düşünülemez.

Egemen sınıflar, militarist kurumların toplumun en alt tabakasına mensup insanlardan oluştururken; bu kurumlara, dolayısıyla içinde yer alanlara sağladığı ayrıcalıklarla, bu mesleği hem toplum nezdinde itibarlı hale getirmeye hem de çekici kilmaya çalışmaktadır. Aynı zamanda **militarist güçlerinde yer alan insanları, üretimden tamamen kopararak, topluma yabancılaşmayı derinleştirmektedirler.**

MİLİTARİZM

YETKİNLEŞTİRİLİNCE HALKA YABANCILAŞMASI ARTMIŞTIR

Tarihte ortaya çıkan ve tarihsel gelişmelerinin bir aşamasında, egemen hale gelen bütün sömürücü sınıflar; egemenliği ele geçirme mücadeleleri sırasında, kendilerini yok etmek için kullanılan profesyonel silahlı güçleri, iktidara geldikten sonra daha da yetkinleştirerek (teknik, eğitim vb.) devam ettirdi. Bu bir tezat gibi görünse de, değildir. Çünkü, bütün sınıfların ortak bir özelliği vardır:

O da, sömürücü olmalarıdır. Yani hepsinin, toplum nüfusunun çoğunluğunu denetim ve baskı altında tutma gibi bir zorunluluğu vardır. Aynı zamanda, bilindiği gibi tarih sahnesine çıkan her yeni sömürücü sınıf, bir öncekine oranla, daha büyük bir sömürüyü gerçekleştirmiştir. Bundan dolayı, her egemen sınıfa karşı gelişen halk hareketi de, bir öncekine oranla, daha sert ve yoğun olmuştur. Bu gerçeklikten dolayı da, egemenliği ele geçiren her sınıf, halk üzerinde baskı ve terör estirmek için, eskisine oranla, bu yönleri daha da gelişmiş olan bir militarist aygıtla sahip olmaya zorunlu kalmıştır. Yani, **militarizmin geliştirilmesi bir tercih sorunu değil, sınıflar savaşının bir zorunluluğudur.**

Egemen olan sınıf, devrilen sınıftan aldığı, zor aygıtının karakteri ve işlevinin kendi amaçlarına uygun olmasından dolayı, yetkinleştirmek koşuluyla varlığını korumakta bir sakınca görmemiştir. Lenin, bu gerçekliği şöyle ifade etmiştir:

"... Bütün burjuva devrimler bu devlet mekanizmasını yetkinleştirmekten ve onu bir partinin elinden bir başka partinin eline geçirmekten başka bir şey yapmadı..." (Lenin, Komün Dersleri, S.69)

Kapitalizmin doğuşu ve burjuva sınıfın iktidarı ele geçmesiyle birlikte, zorun, tarihteki en yetkin ve halka en yabancılaşmış halini alma süreci de başlamıştır. Tekeller çağı ile birlikte, bu sürecin doruk noktasına ulaştığını söyleyebiliriz. En azından, 1871 Paris'inde, 1905 Rusya'sında, Türkiye'de, Hitler Almanya'sında vs. vs. bu profesyonel silahlı güçler aracılığıyla, işçi ve emekçilerin nasıl katledildiği hatırlanırsa, halka yabancılaşmanın olduğu boyut daha iyi anlaşılır. Keza nükleer silahlara, geliştirilen yıldızlar savaşı projelerine vb. bakıldığında, bu alanda ne denli gelişmiş, yetkinleşmiş olduğu, bu alana ayrılan maddi kaynağın ne denli büyük olduğu da rahatlıkla görülecektir.

Osmanlı askeri örgütlenmesinin evrimi, militarizmin gelişip yetkinleşmesini, halka yabancılaşmasını anlamamız açısından iyi bir örnektir. Osmanlı'da beylik, hatta imparatorluğun ilk kuruluş yıllarında, eli silah tutan herkesin asker olduğu bilinir. Barış zamanlarında, tarım işleriyle uğraşanlar, bir savaş çıktığında beyin/padişahın çağrısıyla, silahlarıyla birlikte, belirtilen yerde toplanarak orduyu oluşturmaktaydı. Ama zamanla ordunun bu biçimlenişini değiştirmek gerekmiştir. Gens dönemin izlerini taşıyan bu özellik bir kenara bırakılarak, özel silahlı birlikler, yani profesyonel silahlı bir güç oluşturulmaya başlanır. Bu profesyonel zor aygıtının bileşenlerinden bir tanesi, üretimden tamamen kopuk olan, savaş sırasında elde edilen esirlerden ya da işgal edilen yerlerin insanlarından (yani başka bir seçenekleri ol-

mayan ve topluma en yabancı olanlardan) oluşturulan yeniçerilerdir. Bunların ordu içindeki oranı zamanla artmıştır. Diğeri ise, barış dönemlerinde tarımla uğraşan, aynı zamanda buldukları yerde, merkezi otoritenin egemenliğini sağlamakla, düzeni korumakla görevli olan sipahilerdir. Bunlarda profesyonel olmalarına karşın, üretimden tamamen kopmadıkları, halka tamamen yabancılaşmadıkları, merkezi otoritenin sömürüsüne maruz kaldıkları için, zaman zaman merkezi otoriteyle anlaşmazlığa düşmüşler ve bir dizi gelişmenin sonunda tasfiye edilmişlerdir. Askerlikten başka işi olmayan yeniçeriler ise, ordunun temel silahlı gücü haline gelmiştir.

Emperyalizme bağımlı olan TC'nin bu alana ayırdığı kaynak, burjuvazinin, zora ve örgütlenmesine verdiği önemin boyutlarının ve nedenlerinin anlaşılması açısından tipik, başka bir örnektir.

Türk tekeli sermayesi, Türkiye'de kapitalist üretimin yapısal sorunlarından dolayı sık sık bunalımlara girmektedir. Bunun pratikteki anlamı, yoksulluğun ve sefaletin artması, ve eskisine oranla, daha büyük bir devlet karşıtı hareketin zeminlerinin oluşmasıdır. Sömürüsünü yoğunlaştırdığında, halkta oluşacak hareketlenmeyi bilen burjuvazi, ortaya çıkacağını bildiği hareketlenmeyi etkisizleştirebilmek için, gerekli önlemlerini önceden anlamaya çalışır. Bu önlemlerin ne olacağı ise açıktır: Ordu, polis ve sivil-faşistlerin daha da yetkinleştirilmesi, yetkilerinin artırılması ve bu kurumlara, kendilerini yasalarla sınırlamadan hareket etme konusunda daha fazla inisiyatif tanınması. Bu, kimi zaman askeri darbelerle yapılırken kimi zaman ise, sınıfsavaşının yeniden şiddetlenmeye başladığı '89 süreciyle birlikte olduğu gibi, bu vurucu güçlerin yetkilerinin ve teknik olanaklarının alabilirdiğince artırılması şeklinde de olur.

Hatırlanacağı üzere, Devrimci Emek'in önceki sayılarında, halk hareketinin gelişmeye başladığı '89 süreciyle birlikte, polis örgütüne aktarılan mali kaynağın devasa boyutlara ulaştığını, çevik kuvvetin, en ücra yerlere kadar yayıldığını, özel timlerin, karakollarında terörle mücadele birimlerinin kurulduğunu, polisin yetkilerini artıran ve yapacağı katliamların yasal zeminlerini oluşturan kanunlar hazırlandığına vs. detaylı bir şekilde değinmiştik. Bundan dolayı bu konunun detaylarına girmeyeceğiz. Orduya ayrılan kaynağın ise devasa boyutlarda olduğu, herkes tarafından bilinir. Her yıl hazırlanan bütçenin, yaklaşık olarak üçte ikisi orduya ayrılmaktadır. Sadece bütçe görüşmeleri sırasında, bu konuyla ilgili faşist basında çıkan rakamları hatırlarsak dahi, ayrılan kaynağın büyüklüğü ü bütün çıplaklığıyla görürüz.

Militari t kurumlarda yer alanlara tanınan ayrıcalıklar ve verilen ideoloji, halka ya-

bancılaştırmada önemli iki noktadır. Türk tekeli sermayesi, polis ve ordusunda yer alanlara, toplumun geneline göre verdiği oldukça yüksek ücret, tanıdığı sosyal haklar ve emeklilikten sonra, tekeli sermayenin şirketlerinde sağladığı, oldukça yüksek maaşlı iş imkânları, kanunlarla ve fiili olarak tanınan üstünlükler, bu kurumlarda yer alanlara tanınan ayrıcalıklardır. Bu ayrıcalıklarla, bu "meslek" çekici ve saygın hale getirilmeye çalışılmaktadır. Üretim sürecinde yer edinmemiş, geçimini sağlayacak bir işten yoksun kalmış vs. kişiler, bu ayrıcalıkları edinmek yoluyla (üzerlerine geçirecekleri uniformayla), kendilerine toplum içinde bir yer edinmeye çalışırlar. Bundan dolayıdır ki, toplumun lümpen kesimi, militarist kurumların insan kaynağı olmaktadır.

Bu kurumlarda yer alan insanları, egemen sınıf ideolojisiyle şekillendirmek; yabancılaştırma sürecinin bir diğer yoludur. Türk tekeli sermayesi, ordu ve poliste yer alan insanları, faşist ideolojiyle eğitmektedir. Halkı hor görme, onu aşağılama, farklı ulusları hor görme, halkı, güdülecek bir sürü olarak görme ve kendilerini, toplumda işleri yürüten; bu nedenle vazgeçilmez kişiler olarak görme, sürüyü güdecek çoban olarak görme bu insanlara verilen bilinçtir. Bu şekilde, vazgeçilmezlik ve kendileri olmaksızın hiç bir işin yürümeyeceği psikolojisine girer; bu özellikleri kendi karakterleri haline getiren bu insanlara verilen, şovenizm ve anti-komünizm bilinciyle de topluma tamamen yabancılaştırılmakta, toplum üzerinde her türlü baskı ve terörü uygulayabilecek hale getirilmektedirler.

Tekeli sermayenin, militarizmi bu denli geliştirmesinin nedeni; militarizmin tarih sahnesine çıkışını zorunlu kılan nedendir. Devrim korkusudur. Bu korku, toplum nüfusunun büyük bir kesimini sömüren ve baskı altında tutan bütün sınıfların korkusudur. Bundan dolayıdır ki, militarist kurumların oluşturulması ve geliştirilmesi, bütün karşı-devrim güçlerinin, iktidarı elinde bulunduran sömürücü sınıfların ortak politikasıdır. Bundan dolayı da, bu politikayı, egemen sınıfın zor aygıtı olan devletin, değişmez bir politikası olarak adlandırabiliriz.

SİVİL MİLİTARİST GÜÇLER VE İŞLEVİ

Sınıfların doğuşunun bir sonucu olarak, devletle birlikte, aynı süreçte oluşan, özel silahlı adam müfrezeleri; tüm sömürücülerin (ve bunların tarihteki son temsilcisi olan burjuvazinin), varlığının ve egemenliğinin sürmesinin dayanağı haline gelmiştir. Lenin; **"sürekli ordu ve polis, devlet iktidarının başlıca güç aletleridir"** der. Ama burjuvazinin askeri mekanizmalarını, sadece ordu ve polisle sınırlı tutmak eksik olur. Tarihte bir çok defa rastlanmıştır ki, burjuvazi

kendine, sivil militarist güçler de yaratmış, bu militarist örgütünü, resmi örgütleriyle ahenk içinde kullanmıştır. Örneğin Napoleon tarafından kurulan ve gerçekleştirilen, hükümet darbesinde rol alan 10 Aralık Derneği, Rusya'da Lenin'in, amansız bir devrimci şiddetle üzerine gidilmesi gerektiğini söylediği, Çar'ın Karayüzler'i, Hitler'in Kara Gömlekliler Örgütü veya Türkiye'deki sivil-faşistler gibi.

10 Aralık, Kara Yüzler, Kara Gömlekliler, sivil-faşistler olsun, bütün bunların ortak özellikleri, dernek vb. bir ad altında kurulmaları ve burjuvazinin sivil militarist güçleri olmalarıdır. Bunların hepsi silahlı bir güç olarak örgütlenmekte ve içindeki insanları askeri eğitimden geçirmektedirler. Bu örgütler, denetiminde oldukları sermaye kesiminin yönlendirmesi doğrultusunda, toplumu teröze etmekte, toplum üzerinde baskı oluşturmaktadırlar.

Burjuvazinin, sivil militarist güçlere ihtiyaç duymasının temel nedeni ise, egemenliği sürdürmede temel önemde olan, devletin ve militarist güçlerinin yıpranmasının, gerçek yüzlerinin açığa çıkmasının olabildiğince önüne geçmek; devletin sınıflar üstü görüntüsünü sürdürmek ve toplum nüfusunun bir kesimini kendi silahlı gücü haline getirmektir.

Burjuvazi, burjuva demokrasisinin olduğu dönemde dahi, işçi ve emekçilere karşı yürüttüğü mücadelede, kendini hiç bir yasayla sınırlamaz, sınırlayamaz. Çünkü, iktidarını başka türlü koruyamaz. Burjuvazi, egemenliğini koruyabilmek için ihtiyaç duyduğu terörü ve baskı politikasının yasal zeminlerini olabildiğince oluşturmaya çalışır. Ama sınıflararası mücadele ve güç dengesinin sürekli değişkenliğinden dolayı bunu tam olarak başaramaz ve yukarıda söylediğimiz nedenden dolayı yapmak da istemez. Çünkü devletin, sınıflar üstü, hakem olduğu yanılması, emekçi sınıfların bilincini bulandıran önemli bir olgudur ve bu yanılmanın çözülmesinin, emekçi sınıfların ilk amaçlarını daha net görmesini sağlayacağını bilir. İşte bu sivil-faşist örgütlenmeler, bu işlevi de yerine getirir. Burjuvazi ihtiyaç duyduğu terörü, militarist kurumlarıyla (ordu, polis, sivil-faşist örgütler) toplum üzerinde estirir, ama özellikle toplum tarafından büyük bir kinle karşılanacak olanları, sivil örgütlenmesine mal eder. Böylece bir yandan toplumu baskı altına alırken, bir yandan da devleti temize çıkarmış, hedef olmaktan kurtarmış olur. Ama savaşın sertleşmesiyle birlikte, ister istemez burjuvazinin bütün kurumları, yasal zeminleri dışında hareket etmeye zorunlu kalacak, aralarındaki ilişki daha fazla gözler önüne çıkacak ve teşhir olacaklardır. Bu, sınıf savaşının bir zorunluluğudur ve günümüzde olan da budur.

Burjuvazinin, sivil militarist güçlere ihtiyaç duymasının temel nedeni, egemenliğini sürdürmede temel önemde olan, devletin ve militarist güçlerin yıpranmasının gerçek yüzlerinin açığa çıkmasının olabildiğince önüne geçmek; devletin sınıflar üstü görüntüsünü sürdürmek ve toplum nüfusunun bir kesimini kend; silahlı gücü haline getirmektir.

EGEMEN SINIF MİLİTARİST GÜÇLERİNİ NEDEN TARTIŞIR?

Gerek sınıf olarak, gerekse sınıfı oluşturmuş bireyler olarak, bütün sömürücülerin, asalakların güçlü bir militarizmi istediğini; militarizmin oluşumunun ve yetkinleşmesinin, iktidarı elinde bulduran sömürücü sınıfların genel politikası olduğunu, yazımızın başından bu yana anlatmaya çalıştık.

Sömürücü sınıfların, militarizme yaklaşımları böyle olmasına karşın, egemen sınıfın ya da bu sınıfa mensup bireylerin bir kısmının, militarizmin bazı kurumlarını tartışma konusu haline getirdiğine de tanık oluyoruz. Bu gerçeklik şu soruyu da akla getiriyor: Madem ki, militarizmin geliştirilmesi, sömürücü sınıfların genel bir politikasıdır, oyleyse bu politikanın ürünü olarak oluşturulan örgütlenmelerin yaptığı eylemler, neden bu sınıfın bireyleri tarafından "ameliyat" masasına yatırılıyor?

Akla ilk olarak, egemen sınıfın, militarizme eskisi kadar ihtiyaç duymuyor olabileceği geliyor. Örneğin, burjuva sınıf, egemenliğinin güvencesi olacak kadar bir militarist gücü devamlı olarak hazırda bekletir ve modernleştirir. Egemenliğine yönelik herhangi bir tehlike ortaya çıkmaya başladığında ise burjuvazi, bu militarist güçlerini hem nitel hem de nicel anlamda daha da geliştirir. Artı, yeni koşulların gerektirdiği yeni militarist kurumlara ihtiyacı varsa, onları da oluşturur. Eğer burjuvazi, bu süreçten egemenliğini korumuş olarak çıkarsa; yani egemenliğine yönelmiş tehlikeyi ortadan kaldırırsa ya da etkisiz hale getirirse, girdiği yeni süreç göre, elinde hem nicel olarak hem de sahip olduğu yetkiler açısından çok gelişmiş bir militarist güç olur. Aynı zamanda bu militarist güç, yürüttüğü savaştan dolayı yıpranmış ve çeşitli zaafı ortaya çıkmıştır. İşte burjuvazi, savaştan çıkmış bu gücünün zaafılarını gidermek, yıpranmışlığını ortadan kal-

dırmak, yeniden biçimlendirmek ve gelecek savaşlar için daha güçlü hale getirmek amacıyla bakıma alma, yani yeniden organize etme ihtiyacı duyar.

Burjuvazi bu ihtiyaçlarını giderebilmek için, bu kurumlarını tartışmaya açar. Bir yandan kendisinin tartıştığı, diğer yandan zaten halk tarafından sorgulanan bu kurumları, bu tartışma sürecinin sonunda, kafasındaki var olan şekliyle yeniden biçimlendirir. Böylece, hem halka, devlete güvenmesi gerektiği mesajını vermiş olur hem de o anki haliyle kendisinin işine yaramayan, zaafı ortaya çıkmış ve fazlaca teşhir olmuş kurumunu istediği kalıba sokmuş olur. Yani militarist kurumunu, gelecekte kullanmak üzere küçültmüş, zaafılarını gidermiş ve halk nezdinde yenilenmiş hale getirir. Yeniden belirtelim ki, bütün bunlar, ancak militarizmin gelişmesini zorunlu kılan olguların ortadan kalkması ya da zayıflaması durumunda, yani bir devrim korkusunun yenilmesi ya da en azından uzaklaştırılması durumunda olabilir. Aksi durumda, yani egemenliğinin tehdit altında bulunduğu dönemlerde, burjuvazi, militarist kurumları, halk nezdinde ne kadar yıpransa da, içinde zaafı barındırsa da tartışma konusu haline getirmez. Çünkü, bir savaş yürütülmektedir ve bu savaş içinde militarizmin tek bir kurumunu veya bu kurumlarından herhangi birinin, devrim cephesine yönelik herhangi bir eylemini dahi tartışmak, bu kurumun ve militarizmin diğer kurumlarının moralinin bozulmasına, savaş gereği gibi yürütememelerine neden olur. Bu ise burjuvazinin egemenliğinin temel dayanağı olan militarizmin işlevsiz hale gelmesi demektir. Bundan dolayı burjuvazi, savaş sürdürürken, savaş yürüten kurumlarının "elini soğutucu" tavırlara giremez.

Hatırlanacağı üzere burjuvazi 12 Eylül'den sonra, '70 sürecinde işine çok yaramış olan sivil-faşistleri tartışma konusu yapmış ve hatta bir kısmını cezaevlerine koymuştu. Bu, burjuvazinin bu militarist gücünü bir daha kullanmayacağı anlamına gelmiyordu. Ya da uzağı görememesinden kaynaklanmıyordu. Burjuvazi, 12 Eylül süreciyle birlikte toplum üzerindeki egemenliğini sağlamış; devrim anlık bir tehlike olmaktan, rüyalarına giren karabasan olmaktan çıkmıştı. Artık toplumun gözünde iyice teşhir olmuş bu kurumunu kendi de tartışabilir, her türlü zaafını giderebilir ve gelecek için daha yetkin hale getirebilirdi. Halkın tepki duyduğu bir kurumunu kendisi de mahkûm ederek, hem halkın güvenini kazanacak hem de bu kurumunu "pürü pak" hale getirmiş olacaktı. Bu amaçlarını gerçekleştirmek için burjuvazi, göstermelik yargılamalar yaptı ve cezalar verdi. "Ben aşırı sağa'da karşıyım" dedi. Ve bu göstermelik yargılamalarıyla, sivil-faşist örgütlenmesinde yer alanlara da "iyi güzelsiniz ama itaatsizlik yapmayacaksınız, yapan-

ları asla af etmem yeri geldiğinde cezalandırırım" mesajını verdi. İçinden çıkan zaaflarını giderdi. Ama hatırlanacağı üzere, burjuvazi bu kurumunu asla '70 sürecinde tartışmamıştı. Demirel, "bana ülkücüler adam öldürüyor dedirtemezsiniz" diyerek bu kurumlara sahip çıkarken aynı zamanda burjuvazinin savaş içindeyken, savaşı yürüten kurumlarının "elini soğutucu" tavırlara girmeyeceğinin de iyi bir örneğini vermiş oluyordu.

Akla gelen bir diğer olasılık ise, egemen sınıf içindeki bir çatışmadan kaynaklı olabileceğidir. Bilindiği gibi, egemen sınıfın farklı çevreleri arasında çıkar çatışmasının olması ve bunların iktidara ağırlıklarını koyma mücadelesi vermeleri tarihsel bir olgudur. Örneğin; bir sınıf olarak, ortak çıkarları olması karşın, bu sınıfın, çıkarları birbiriyle çelişen farklı çevreleri arasında, iktidarda daha fazla söz sahibi olma mücadelesi vardır. Tekel çağı ile birlikte bu rekabet, çok daha sertleşmiş ve kendini yaşamın her alanında hissettirir hale gelmiştir. Bilindiği gibi, iktidarda ağırlığı ele geçirmek, asıl olarak, bürokrasi ve militarist aygıtlar içinde etkin olmaktan geçer. Bundandır ki; devlet içinde ağırlığı elinde bulundurmaya isteyen sermaye kesimlerinden her biri, silahlı gücün, kendi denetimi ve etkinliği altında olmasını ister. Silahlı güç ve bürokratik aygıtın kilit kurumları kendi denetiminden çıkıp, başka bir sermaye kesiminin, denetimine girmişse, en önemli avantajlarını yitirmiş demektir. Tersten bakıldığında ise, diğer sermaye kesiminin yavaş yavaş iktidarda ağırlıklı hale gelmeye başladığı anlamına gelir. Bu durumda, iki kesim arasında sert bir çatışma geçer. Militarizmin kurumları, bu çatışmadan paylarına düşeni alırlar.

Günümüzde bu çatışma, kurumların bir bütün olarak tasfiyesine değil de, kurum içindeki rakip sermaye kesiminin temsilcilerinin tasfiyesiyle sonuçlanır. Bir kesim, diğer kesimin temsilcilerini: satın alma veya tehdit yollarıyla kendine bağlamaya çalışır. Bunlar işe yaramadığı noktalarda ise, sermaye kesimleri, gerek hukuksal yollardan, gerekse öldürerek rakip kesimin adamlarını tasfiye edip, bu şekilde, o kurum içinde kendi hâkimiyetini sağlamaya çalışır.

Böylesi bir nedenden dolayı doğan çatışma esnasında, iktidarda ağırlığı ele geçirme mücadelesi veren kesimlerin hepsi, devleti, devletin bütün kurumlarını ve özellikle militarist kurumlarını zedelememeye büyük özen gösterir. Aralarındaki mücadele ne kadar sert geçiyor olursa olsun, mümkün olduğunca bu çatışmayı halka yansıtmamaya çalışırlar. Birbirlerinin kirli işlerini bilen bu kesimler, ellerindeki bu kozları birbirlerine karşı kullanıp, deşifre etmekle tehdit ederler. İşte bundan dolayı, yani birbirlerinin açıklarını bilmelerinden dolayı atacakları adımlarda ihtiyatlı olmak zorundadırlar.

Çünkü iki kesimde, böylesi bir açık kavgaya girmenin, devleti yıpratacağını bilir. Hele hele burjuva sınıf egemenliğinin tehdit altında olduğu dönemlerde, çatışan kesimler çok daha dikkatli davranır, bu çatışmanın hiç bir boyutunun halka yansımaları istemez. Çünkü, bir yandan kendi içlerinde didişirken bir yandan da bir sınıf olarak, varlık yokluk savaşı vermektedirler. Ve bu savaş esnasında, halkın güvenini daha da sarsacak olaylardan kaçınmaları gerektiğini bilirler. Ama çatışmanın çok sert geçtiği, sermaye kesimleri arasındaki çelişkinin şiddetli olduğu dönemlerde, bu çatışmanın izleri halka yansır. Halka yansıyan kısım, çatışmanın çok küçük bir kısmıdır; ve sermaye kesimleri, aralarındaki bu çatışmayı halka yansıtmak zorunda kaldıklarında ise devleti zedelememeye özen gösterirler. Bir yandan kendi içlerinde boğuşurken bir yandan da etrafa saçılan pisliklerini el birliğiyle temizlerler ve bu süreci aynı zamanda, devleti halk gözünde aklama süreci olarak kullanırlar.

TÜRK BURJUVAZİSİ NEDEN TARTIŞIYOR?

Türkiye'de militarizm, '70 sürecinde alınan derslerle yeniden eğitildi, biçimlendirildi. Ve burjuvazi, eskisine oranla daha yetkinleşmiş bir militarizm yarattı kendisine. Burjuvazi, 89'dan itibaren yeniden ivme kazanmaya başlayan halk hareketinin karşısına, daha gelişmiş olan bu militarizmiyle dikildi. Militarizminin, gelişen süreçle birlikte, yeni yeni eksikliklerini gördü ve bu eksikliklerini gidererek daha yetkinleştirdi. Koruculuk, özel tim vs. gibi yeni militarist kurumlar oluşturdu: sivil-faşist gücünü yeniden aktifleştirdi. 89'dan sonra militarizmin, devamlı olarak, hem nicel hem de nitel anlamda geliştirilmesinin yeni yasalarla donatılmasının nedeni, hiç kuşkusuz gelişen halk hareketidir, devrimdir. Başta da söylediğimiz gibi, militarizmin geliştirilmesi bir tercih sorunu değil; sınıf savaşının zorunluluğudur. Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da süren giden ve iç savaş boyutuna varan sınıf savaşı ise militarizmin devamlı olarak yetkinleştirilmesini burjuvaziye dayatmaktadır. Özellikle son altı, yedi yıllık süreçte burjuvazi, egemenliğini militarizme dayanarak koruyabilmekte; militarizmi ile yönetmektedir.

Türk burjuvazisi için militarizmin bu derece önemli olduğu bu dönemde, militarizmin çeşitli kurumlarının yürüttüğü faaliyetler tartışılmaya başlandı. Kimileri bu tartışmanın önüne geçmeye çalışsan, kimileri de tartışılmasını isteyen bir görüntü sergiledi. Sol çevreler ise, bu durumun nedenlerini sorgulayıp cevap bulma çabasına girdiler. Bu çabaların sonucu, tüm sol çevrelerin üzerinde anlaşılabilir şu sonuç çıktı: Burjuvazi içinde bir çatışma var. Bu, çıplak gözle görülen bir gerçek.İ, ama, bu çatışmanın neden kay-

naklandığı sorusu karşısında, "sol" ikiye ayrıldı. Militarizmin tarihi gelişimini anlayamayanlar; militarizmin geliştirilmesini bir tercih sorunu olarak görenler, çatışmanın sertliğine bakarak, bu soruya, burjuvazinin bir kesiminin, siyasi çözümü savunduğu yanıtını verme noktasına kadar savrıldular.

Dediğimiz gibi, militarizm içinde, farklı sermaye kesimlerinin egemen olma mücadelesi vardır ve bu her zaman olacaktır. Bu mücadele, öncekilere oranla çok daha sertleşerek sürecektir. Bu çatışmanın, tarihsel gelişimin bir sonucu olarak, giderek sertleşmesinin yanı sıra, Türkiye ve Kürdistan'da bu çatışmanın çok daha sert geçmesinin özgün nedenleri vardır. Bu nedenlerin en başında, yaşanan iç savaştan dolayı tekellerci burjuvazinin çok daha büyük kârlar elde ediyor olması gelir.

Militarizm (ordusundan, polisine, istihbarat teşkilatlarından sivil-faşist örgütlenmelerine kadar) içinde, dolayısıyla devlet içinde, şimdiye kadar ağırlığı elinde bulunduranlar, doğal olarak devletin maddi ve mali olanaklarından en büyük payı alıyorlardı. Bu sermayenin diğer kesimleri için bir rahatsızlık kaynağıydı; ve halka karşı sürdürülen savaşta burjuva sınıfın geleceğini bir zafiyete düşürmeyecek şekilde bu rahatsızlıklarını gidermek istiyorlardı. Yürütülen iç savaş ise, sermaye kesiminin içindeki bir çatışmanın çok daha açıktan ve ince hesaplar yapmadan sürdürülmesinin önündeki en büyük engeldi. Bu yüzden, ancak uygun şartlar yakalandığında bu kesim bir атага kalkabilirdi. "Susurluk" bunların bahanesi oldu. "Susurluk"la birlikte, eskisine oranla daha açıktan; satın alma, tehdit, tasfiye vb. yollarla hâkimiyeti ele geçirme çabasına girdiler. Yıllardır birbirleri hakkında bilgi toplayan sermayenin çeşitli kesimleri, şimdi bunları birbirlerine karşı kullanarak amaçlarına ulaşmaya çalışıyorlar.

Bu çatışmaları mümkün olduğunca halka taşımamaya, halkın önünde yapmamaya özen gösteriyorlar. Ama yine de, çatışmanın büyüklüğünden dolayı halka yansıyor, ama bu yansımada dahi; militarist kurumların, devletin ve bunların, devrim cephesine karşı yürüttükleri savaşın gölgelenmemesine büyük özen gösteriyorlar. Çatışmanın halka yansıyan kısmını ise, münferit kolaylar olarak, "kötü adamların" işi olarak göstermeye çalışıyorlar. Ve topluma "iyilerin de" olduğu mesajını vermeye çalışıyorlar.

Yani burjuvazi, bir yandan kendi içinde kavgaya tutuşurken diğer yandan "kol kırılır yen içinde kalır" mantığıyla hareket ediyor. Bu sınıf bilinciyle, çatışmanın her iki tarafı da, devleti korumaya; devleti bu süreçten toplum gözünde temiz çıkarmaya çalışıyorlar. Bunun için de faşist medya ve burjuva çevreler, "asıl olanı, çürüten kapitalist düzeni ve faşist devleti kurtarmak için, yıpran-

miş olan hükümet üyelerini ya da devlet adamlarını feda etmekte" sakınca görmüyorlar. Kapışan kesimler, birbirlerinin yıpranmış adamları üzerinden, birbirlerine saldırarak ve bunları tasfiye ederek, hem devlet içindeki egemenlik kavgasından galip ayrılmak istiyorlar hem de tartışma konusu haline getirilen, sermaye kesimlerinin bu adamları, zaten halk gözünde oldukça yıpranmış oldukları için, bunların tasfiyesini devleti aklamada işinde kullanıyorlar. Devrim güçlerine karşı burjuvazinin yürüttüğü kavgada yıpranan, teşhir olan bu görevliler feda edilerek, toplumun bilinci bulandırılmaya ve toplum devletten beklenti içine sokulmaya çalışılmaktadır.

Burjuvazinin kendi iç didişmesi sırasında, halkın bilincini bulandırmaya yönelik faaliyetleri işe yaramasa da (çünkü, halk, yaşayarak öğrenmiştir ve siyasal bir dogmaya sahip olmayan bir insanın, yaşayarak öğrendiğini değiştirmesi, ancak pratikte farklılığın olduğunu görmesi ile olur) gözü yasallıkta olanları, bir adım daha düzen içine çekmeye yaramıştır. İşin bu yanıyla, bir sınıf olarak burjuvazi amacının bir kısmına ulaşmıştır. "Siyasi çözüm" beklentisinde olan sol çevreler, bu gelişmelerden sonra daha cesurca düşüncelerini açıklamaya başladılar.

Bu çatışmadan, kimin galip çıkacağına ilişkin olarak bir şey söylemek, kehanette bulunmak olur ki, bu bizim işimiz değil. Gelişen aşamada bu hükümet (ve onun arkasındaki sermaye kesimi) bir iki fireyle (bunlar da temiz devlet propagandasının malzemesi oldukları için, kapitalist düzenin işine yarayanlardır) hala yerini korumaktadır.

Bu çatışmaya ilişkin olarak şunları rahatlıkla söyleyebiliriz.

1- Karşı-devrim için hayati derecede önemli olan kurumlar, özellikle militarist kurumları rencide etmemeye ve halk gözünde daha fazla rencide olmamasına büyük özen gösteriyorlar ve göstermeye de devam edecekler.

2- Yaşanan kavga, pastadan alınan payın büyütülmesi kavgasıdır. Ama bu, sıradan bir paylaşım kavgası değildir. Faşizm koşulları altında yaşıyor olmanızın bir anlamı da, bir avuç tekelin, zenginliklerin önemli bir kısmına el koyuyor olmasıdır. Yani, zaten çok ufak dilimlere ayrılan pastanın dilimini büyütme kavgasına girmek;

a- Küçük sermaye kesimlerinin paylarının iyice azalması,

b- Mücadelenin büyükler arasında geçmesinden dolayı çatışmanın sert geçmesi,

c- Sermayenin çok daha az elde toplanması ve,

d- Halk üzerindeki baskı ve terörün artması demektir.

KONTR GERİLLA ÜZERİNE

Şimdi de işin bir diğer yanına; sık sık dil-

lendirilen "kontrgerilla" kavramına değinmek gerekiyor. Burjuvazi bilinçlice ortaya attığı "kontrgerilla" teorisiyle, devlet içinde devletten ayrı militarist bir gücün olduğu fikrini toplum içinde yaymayı hedeflemekteydi. Onun amacı, devlete ve onun kurumlarına karşı zamanla oluşacak güvensizliğin önüne geçmekti. Devlet her zaman için sınıflar üstü ve hakem rolünde, "temiz" olarak kalacak ama devletin içinde münferit olaylar meydana gelebilecekti. Bu münferit olaylar (yolsuzluklar, cinayetler, vs.) kahraman ve vatana bağlı kişiler tarafından açığa çıkarılıp, devlet temizlenecek, temiz tutulacaktı. Bu mantığa göre şekillenen toplumda, devletten beklenti içinde olma duygusu hiç bir zaman yok olmayacaktı. Amaç buydu ve bazı sol siyasal akımların söylemlerine baktığımızda, burjuvazinin bu amacına bir yanıyla ulaştığını söyleyebiliriz. Devlet içinde "devlet"i keşfedenler bile çıktı. Bunlar eline süpürge alıp, bu "gizli devlet"i süpürmeyi kendilerine iş edindiler. "Pis adamlar" süpürülünce ellerinde "pırl pırl bir devlet" kalacaktı. Kimileri ise işi bu noktaya kadar vardiymadıysa da, TC'nin emperyalizme bağımlı olmasının faturasının bu "kötü adamlara" çıkardılar. Bu ikinci kesim, aynı kulvarda olmanın bir sonucu olarak, attıkları sloganlarla "temiz devletçi"lerle aynı noktada buluştular.

"Kontrgerilla" kavramını sahiplenmenin arkasında yatan neden, militarizmin, burjuva diktatörlüğünün, kısacası devletin ne olduğunu kavrayamamak vardır.

Bütün egemen sınıflar, egemenlikleri tehlikeye düştüğünde onu, kendi yasalarını çiğneyerek korur, yasaların ellerini kollarını bağlamasına izin vermezler. Nasıl ki, proletarya diktatörlüğünde, proletaryanın burjuvaziye karşı verdiği savaş hiçbir yasayla sınırlandırılmazsa; burjuvazi de, işçi sınıfına karşı verdiği savaşta kendini hiçbir yasayla sınırlamaz.

Burjuvazinin bu yasa tanımamazlığı, bir eğilim olarak her döneminde vardır. Burjuva demokrasisinin olduğu dönemler de dahil, tekelcilik döneminde bu durumun tarihsel olarak konmuş bir adı vardır: Faşizm. Açık kanlı bir diktatörlüğü uygulamadan, tekelci sermaye varlığını koruyamayacak durumdadır. İşte bu durumlarda yasa tanımazlık sıradanlaşır. Sanırsız hiç kimse, açık ve kanlı bir diktatörlüğün yasalara bağlı kalınarak sağlanabileceğini düşünmüyordur. Bu yüzden bunun nedenlerine girmeyeceğiz. Demek istediğimiz şu ki, faşizm demek, tekelci burjuvazinin, her türlü vahşette ve yasa tanımamazlıkta sınır tanımayan devleti demektir. Faşist TC, bunun tipik bir örneğidir.

Peki, tekelci burjuvazi bu diktatörlüğü nasıl uygular? Tabi ki, militarizmi aracılığıyla. Örneğin Türkiye'de ordu, polis, sivil-fa-

şist güçleri aracılığıyla. Bütün bunlar biliniyor. Ama işte, kavranamayan yer de burasıdır. Burjuvazi, yapacağı katliamların yasal zeminlerini kısmen hazırlar. Ama kanlı bir diktatörlükte, işler istendiği kadar yasal kılıfına uydurulmaya çalışılsa da, dizginsiz bir teröre dayandığı için bunu başarması mümkün değildir. Yani yasa tanımamazlığı ister istemez sıradanlaşır. Zaten estirilen terörün, tamamının kendisine ait olduğunun bilinmesini istemez. Kendi adına bu işi başkalarının yapması tercihidir. Çünkü, bu onun daha az teşhir olması anlamına gelir. Bu yüzden devlet, yaptığı katliamların bazılarını üstlenirken, bazılarını üstlenmez. Üstlenmediği zaman "sol" bağırıyor: "Kontrgerilla" diye.

Örnek; Gazi, Gazi halkı ile polis arasında, meydana gelen çatışmalarda onlarca insan öldü. Kimse ajitasyon ve propagandasında "bunları kontrgerilla öldürdü" demedi. Çünkü polis öldürüyordu. Açtı; suçlu devletti. Ama örneğin; kahvenin taranmasına yönelik yapılan teşhirde, kahveyi tarayanların "kontrgerilla" olduğu söylendi. Çünkü gözleriyle devletin öldürdüğünü görmüyorlardı. Kayıpları gerçekleştiren "kontrgerilla", evleri basıp katliam yapan devlet vs. vs. oluyor bunlar için. Karanlıkta kalan işleri, faili meçhul olan işleri "kontrgerilla" yapmış, belli olanları devlet yapmış oluyor.

Halka yapılan bu ikili propagandanın nedeni, dediğimiz gibi, yasa tanımamazlığın, burjuvazinin, bütün burjuva kurumların ve bu kurumlarda yer alan kişilerin bir özelliği olduğunu; faşizmin bunları içerdiğini, kendilerinin bilince çıkaramamış olmasıdır. Burjuvazinin kendi yasalarıyla elini-kolunu bağlayabileceği beklentisi içinde olma ve bu anlamda burjuvaziye güven vardır. Burjuvazinin yasa tanımamazlığı kavranılmış olsa, halka yapılan propaganda rahatlıkla faili meçhul katliamların sorumlusunun burjuvazi ve onun militarist güçleri (polis, MGK, sivil-faşistler vs.) olduğu anlaşılır. Benimsenmiş olsa, faili meçhullerden "kontrgerilla"yı, belli olanlardan devleti sorumlu tutma tavrı sergilenmezdi.

Kimileri şöyle diyecektir: "Biz devletin yaptığı ve üstlenmediği şeyleri de devlet yapmıştır, kurduğu gizli bir örgüt (kontrgerilla) aracılığıyla yapmıştır diyoruz. Yani 'kontrgerilla' devletin kendisidir diyoruz. Ve bu propagandayla, katliamların sorumluluğundan sıyrılmak isteyen devleti yeniden işin içine sokuyoruz." Evet, böyle yaptığımızı sanıyor olabilirsiniz. Ama böylelikle burjuvazinin oyununa gelmiş oluyorsunuz. Bunun nasıl olduğuna değineceğiz.

"Kontrgerilla"yı gerçekten devlet olarak anlatmaya çalışanlara diyeceğimiz şu: Halka güvenin. Bu halkın çok büyük ve fazla deneyimleri vardır. Maraş, İstanbul Üniversitesi, Çorum, Sivas katliamları... Bütün bu dene-

yimlerden emekçiler şu sade sonucu çıkar-
mıştır: Devlet için içinde olmasaydı bu katli-
amların hiç birisi olmazdı. Bunların hepsin-
de polis, asker, sivil-faşist işbirliği vardır.
Bu işbirliği ve yapılan katliamlar devletin
bir politikasıdır. Emekçi halk bunların bilin-
cinde. Burjuvazinin yaptığı katliamları zan-
manla itiraf etmesi de bu bilincin oluşmasın-
da önemli bir rol oynuyor. Bilincinde olduğu
içindir ki, kahveyi tarayanları bulmak için
karakola gitmekte tereddüt etmedi. Bize ve
size düşen görev ise; halkta oluşmuş bu bilin-
ci kökleştirmektir, sınıfsal temellerine oturt-
maktır. Burjuvazinin, bu, bilinci bulandırmaya
yönelik oyunlarına gelmektedir, bu oyun-
ları bozmaktır.

Burjuvazi, halkın bilincini, kavram karga-
şası yaratarak bulandırmaya çalışır. Ortaya
attığı bir çok teoriyle, kavramla; devleti sor-
gulamaya, onun ne olduğuna karar vermeye
çalışan halkın bilincini bulandırır ve elinde-
ki sınırsız propaganda malzemesinin ve ara-
cının yardımıyla, devleti kutsal bir varlık ola-
rak tüm bu kargaşanın içinden cımbızla çe-
kip alır. Ve böylece "kötü şeyler" bir yanda
"temiz devlet" bir yanda oluverir. "Kontrge-
rilla" teorilerini sahiplenmekle devrimciler,
burjuvazinin bu bilinç bulanıklığı yaratma
politikasına, bilinçsizce yardım etmiş oldu-
lar. Oysa ki, devrimcilerin görevi halka ger-
çekleri en sade haliyle anlatmaktır. Burjuva-
zinin yaratmaya çalıştığı kargaşanın önüne
geçip, olayları sadeleştirmek ve sınıfsal yön-
üyle halkın önüne koymaktır.

Oysa devrimciler, "kontrgerilla" kavramı-
nı kabullenmekle, burjuvazinin oyununa gel-
miş oldular. Bilinir ki, bir savaş, karşı gücün
kurallarına göre yürütülemez. Ne yazık ki,
bugün zorlanıyor olsalar da savaşı düşmanın
dayattığı kurallara göre yürütmeye çalışanlar
var. "Kontrgerilla devleti" söylemleri bu
zorlamanın ifadesi. Burjuvazinin bu teori
yardımıyla, halk nezdinde devleti nasıl temize
çıkardığını, devletle "kötü adamları" nasıl
birbirinden ayırdığını gördüler ve bu açığı
kapatma refleksiyle, "bunlar devlettir" yön-
nünde ek bir ajitasyon ve propaganda yap-
maya başladılar. Burjuvazinin kavramlarıyla
tarihi ve olayları açıklamak ne yazık ki, so-
lun geçmişten gelen bir alışkanlıktır. İşin
acı yanı, geçmişten ders alarak, bu hastalık-
tan kurtulma çabası yok. Burjuvazi CHP'yi
"sol" a Sosyal Demokrat olarak takdim etti,
kabullenildi. "Sol" un sosyal-demokrasiyi ta-
nıması ve kavraması, CHP'yi tanıma ve kav-
rama oldu. Bu ise, birçok alana yansıyan yan-
lış bir ideolojik şekillenme doğurdu. Burju-
vazi "sol" a Menderes'i, Bayar'ı ülkeyi satanlar
olarak takdim etti, kabullenildi. Burjuva-
zi, devlet içinde kötü adamlar var, tüm katli-
amların sorumluları bunlar teorisini üretti.
Ne yazık ki, buna da balıklama atlanıldı.
Böylece, "kontrgerilla devlet" tanımlamasına
kadar gelindi. Artık devlet, gerilla karşıtı

diye tanımlanıyor. Gerilla karşıtı olmayan
burjuva devleti mi var? Ya da şunu soralım:
Bu tanımlama ile, ajitasyon propaganda yap-
tığımız halka, hangi sınıfsal bilinci aktarmış
oluyorsunuz? Hiç bir şey. Gerilla karşıtı dev-
let demekle, en temel konu olan; devletin ka-
rakteri ve sınıfsal içeriği konusunda, halka
hiç bir bilinç veremezsiniz. Tersine, burjuva-
ziyle aynı kavramları kullanarak onun oyun-
una gelmiş olursunuz. Susurluk sonrası bu
daha iyi açığa çıktı. Susurluk'tan sonra bur-
juvazi, öyle bir propanga çizgisi izledi ki ara-
nızdaki tek fark: Bu "kötü adamlar"ın devle-
tin hepsini ele geçirip geçirmedigi noktasın-
da kaldı.

Burjuvazi şimdiye kadar, hep "kötü
adamlar"ın olacağını söylüyordu. Şimdi bir
adım daha attı, bunlar münferit olaylar de-
ğil, dedi. Bir adım daha attı, bu "kötü adam-
lar" devleti ele geçirmek istiyor dedi. Bunla-
rın devlet tarafından kullanılan insanlar ol-
duğunu da söyledi. Ve bu kötülerden hesap
sorma kampanyası başlattı. Yok edilebilece-
ğini de Avrupa'dan verdiği örneklerle "ispat-
ladı". Görüldüğü gibi, burjuvazinin halka yön-
nelik propagandasıyla, sol akımların halka yön-
nelik propagandası arasında ne denli ince
bir ayırım var. Üstelik bu ince ayırım, kimi
sol çevrelerin attığı sloganlarda tamamen or-
tadan kalkıyor.

ATILIM, TÜRKİYE'NİN ABD'YE BAĞIMLI OLMASININ NEDENİNİ KEŞFETTİ: "KONTRGERİLLA"

Ö. Atılım'ın 39. sayısında bir yazı yayın-
landı. Bu yazıyla, Susurluk'la birlikte açığa
çıkan burjuva cemahtaki gelişmelere bir açık-
lık getirilmek istenmiş. Ama ne yazık ki bazı
şeyleri açıkça ifade edememelerinin verdiği
sıkıntı ve zorluk, devlet-militarizm ve ekono-
mi arasındaki ilişkiyi kavrayamamakla birle-
şince ortaya çelişkiler ve kafa karışıklığıyla
dolmuş satırlar çıkmış. "Kontrgerilla" dedikleri
hayali bir şey varmış gibi açıklama uğraşıs-
ta girmeleri de işin tuzu biberi olmuş. Fakat
bunca karmaşa içinde anlatmak istedikleri
bir şey var ki, biraz dikkatli okuyucu tarafın-
dan hemen anlaşılıyor. Adı konmamış. Ama
her bir şeyi söylenmiş. Söylenen şu: Atılım,
Kürdistan sorununda bir "siyasi çözüm" bek-
liyor. Sonda söyleyeceğimizi başta söyleye-
lim: Atılım'ın devrimci durum, iç savaş tes-
pitleri yapmasının önündeki engellerden bi-
risi, burjuvazinin siyasi çözüme gidebileceği-
ne inanmasıdır. Buna ileride değineceğiz.
Ama önce, militarizmle ilgili problemine de-
ğinmek istiyoruz.

"Kontrgerilla" teorisini kabullenerek bur-
juvaziyle aynı kavramları kullananların cid-
di savrulmalara uğraması kaçınılmazdı. Bu
savrulma, Türkiye'nin ABD'ye bağımlı hale
gelmesini, "kontrgerilla"ya bağlama noktasına
kadar geldi. Atılım, bunu "Emperyaliz-

min Gizli Devletleri" yazısında kendince ba-
kırı nasıl anlatıyor.

"...CIA güdümünde bir dizi açık ve gizli
örgütler oluşturuldu. NATO üyesi bütün ül-
kelerde Gladio adlı gizli örgütler kuruldu...
Askeri bölümü ordu içindeki subaylardan,
vurucu güçleri de faşizmin artıkları serseri
çetelerinden oluşturuluyordu... Hemen he-
men her burjuva siyasi partide uzantıları
vardı ve bunlar, çoğunlukla üst düzey yöneti-
cilerdir. Bazı partiler ise doğrudan bu kurum-
un denetimindedir... Gladio benzeri kontr-
gerilla örgütleri yalnızca NATO ülkeleriyle
sınırlı değildi... Öyle ki, bu örgütler bazı ül-
kelerde devleti ele geçirmişti..." diyerek Atı-
lim, "kontrgerilla"nın ne olduğunu ortaya ko-
yuyor. ABD'nin oluşturduğu ve sayesinde
devletleri ele geçirdiği bir oluşummuş
"kontrgerilla". Bu oluşumun Türkiye'yi nasıl
ele geçirdiğini ise şöyle açıklıyor:

"... Bu örgütün ilk şefi Alparslan Tür-
keş'ti. Türkiye'nin NATO'ya girmesiyle bir-
likte ABD, CIA ve diğer kurumlarıyla birlik-
te Türk devleti içinde hızlı bir kurumsalla-
maya gitti... yerel CIA ajanları aracılığıyla o-
du, polis, MIT içindeki ipleri tamamen ele al-
dı. 70-80 arası bir dizi kitlesel katliamın (1
Mayıs '77, Sivas, Çorum, Maraş vb.) doğrudan
örgütleyicisi CIA ve "kontrgerilla" çetele-
ri, bir çok ilerici aydın ve sanatçı, öğretim
üyelerinin öldürülmesini de sağladı. 12 Ey-
lül'den sonra da kurumsallaşma yaygınlaş-
arak devam etti... MHP ve BBP (son yıllarda
DYP de aynı rolü üstlenmiştir) sivil uzantısı-
dır..."

Bu söylemler arkasından ister istemez şu
sorular akla geliyor:

Hemen hemen her burjuva siyasi partisi-
nin üst düzey yöneticisi "kontrgerilla" ise, de-
mek ki, bu partilerin bazı üst düzey yönetici-
leri ve diğer yöneticileri "kontrgerilla" değil.
Yani burjuva siyasi partileri içinde "iyiler"
de mi var? Hemen hemen her siyasi parti
denmiş. Olmayanlar da var öyleyse. Peki bu
"iyi" partiler hangileri? CHP, ANAP, DSP
vs. bunlardan hangilerinin üst düzey yöneti-
cileri "kontrgerilla", hangileri "temiz"? Ay-
rıca, Atılım'ın söyleminden anladığımız kada-
rıyla, ANAP bir parti olarak, ABD'nin bire-
bir denetiminde değil. En fazla bazı üst dü-
zey yöneticileri bağımlı. Öyleyse bu partinin
sınırlı da olsa bir siyasal bağımsızlığı var.
Hatta, bu "kötü" yöneticiler alışıyla edilirse,
bu parti tamamiyle bağımsız hale de gelebi-
bilir. Yani yaklaşık olarak on yıl boyunca, 82'-
den 91'e kadar, ANAP'ın hükümet olduğu
dönem boyunca, sınırlı da olsa ABD'den ba-
ğımsız hareket edebilme yeteneğine sahip
bir "hükümet" mi başımızdaydı? Hani olur
ya, ABD, CIA ile işbirliği yapacak adamlar
bulamasaydı; ordu, polis, MIT vs. içindeki ki-
şiler çok vatanperver olsalardı, Türkiye
ABD'ye bağımlı olmayacak mıydı? Ya da
devlet içindeki bu "iyi"ler bir araya gelse, bu

"kötü"leri temizleyemez mi? Çünkü "iyi"ler her yerde var.

Bütün bu söylenenlerden çıkarılacak ilk sonuç şu: Marksist, devlet ve emperyalizm anlayışından tamamen kopulduğu üst yapı kurumlarına, tek tek bireylerin iradelerine belirleyici bir misyon yüklenmiştir. Atılım'ın söylediklerinin özü şu: Bir avuç kendini bilmez kişi, devlet içindeki vatan hainleri ülkeyi ABD'ye peşkeş çekti. Eğer ordu, siyaset vs. vs. kurum içindeki "kötü adamlar" olmasaydı, ya da "iyi adamlar" daha etkin olsaydı, uyanık olsaydı, ABD "kontrgerilla"yı oluşturamazdı. Türkiye'yi denetim altına alamazdı. Yukarıdaki belirlemeleri yapan politik yaklaşımın özü budur. Tarihsel materyalizm bilincinden yoksun bir politik yaklaşımdır bu. Bu politik çizgiyi biraz daha derinleştirirseniz, elinde süpürge devleti temizlemeye çalışanların kapısına çıkarırsınız. Sosyal-reformizmle aranızdaki çizginin kalınlığı bu kadar. Devam etmeden önce Türkiye'nin ABD'ye nasıl bağımlı hale geldiği üzerinde durmak gerekiyor.

Atılım bu işin "kötü adamlar"ın marifeti olduğunu söylemişti. Atılım'a göre, 1952'de Türkeş'in başkanlığında, bu "kötü adamlar"dan bir örgüt kuruluyor: Adı "kontrgerilla". Bu örgütün gelişip güçlenmesi sürecini de düşünürsek 52'lerden sonra Türkiye,

ABD'ye bağımlı hale getirilmiş olunuyor. Bizim bilgilimiz, kemalizm patentli bu tespitlerden farklı. Ne Türkiye'nin, ABD'nin jandarması olması bu yöntemlerle sağlanmıştır, ne de bu süreç 50'lerden sonra olmuştur. Kimsenin Türk burjuvazisi ve kemalizmi aklamaya hakkı yok. Bilimsel ve tarihsel gerçekler bize, TC'nin daha kuruluş yıllarında, Türk burjuvazisinin emperyalizmle mali, ekonomik, hatta diplomatik ilişki içinde olduğunu, zamanla bu ilişkilerin daha da geliştiğini gösteriyor. Yine tarihsel gerçekler bize, emperyalizmle daha sıkı ekonomik, mali diplomatik ve askeri ilişkiler içine girebilmek için, Türk burjuvazininin 1945'lerden sonra, hayali bir komünizm tehlikesi yarattığını, soğuk savaş kışkırtıcılığı yaptığını, bu çerçevede örneğin Sovyetler Birliği'nin Kars ve Boğazlar üzerinde hak iddia ettiği yalanını ortaya attığını vb. vb. öğretiyor. Öte yandan, leninist emperyalizm teorisi bize öğretiyor ki, emperyalist devletler, kapitalistleşme sürecinde geri kalmış dünyanın diğer az gelişmiş ülkelerini, gizli-kapaklı dolaplar, entrikalar çevirmeden, sermaye ve meta ihracı yoluyla ekonomik, mali, diplomatik ve aske-

ri yönlerden kendine bağımlı kılar. Eğer Atılım, Türkiye'nin emperyalizme bağımlılık sürecini ve nedenlerini marksist-leninist dünya görüşüyle açıklamak istiyorsa, bunun için önce burjuva liberal bakış açısını ve tarihin kemalist çarpıtmasını bir kenara bırakmalıdır.

ABD, kendine bağımlı olsun olmasın, başka ülkelerde adam satın alma vb. yollarla bir takım gizli faaliyetler, örgütlenmeler yaratmış olabilir. Ama, tarihsel materyalizm bilincine, leninist emperyalizm teorisine sahip biri bunlara fazla önem vermez; bir ülke-

deki politik gelişmelerin belirleyici nedenleri arasında saymaz. Leninist emperyalizm teorisine bir bakmakla, bağımlılık ilişkilerinde esas olanın maddi üretim ilişkilerindeki gelişmeler olduğu rahatlıkla anlaşılır. Türkiye'de de böyle olmuştur. Türk burjuvazisi kendi kapitalist gelişmesinin belli bir aşamasında, kendi sınıfsal çıkarları gereği, ABD'nin egemenliğine girmeyi kendisi istemiş, kapılarını ardına kadar emperyalizme açmış, militarizm ve bürokrasi içindeki kadrolarını ABD'ye gönderip her türlü eğitimi görmelerini sağlamıştır. Türkiye'nin ekonomisini kendine bağımlı hale getiren ABD; daha doğrusu ekonomisini ABD'ye bağımlı kılan TC'nin siyasal olarak da ABD'ye bağımlı hale gelmesi kadar doğal bir şey olamaz. Emperyalizme ekonomik bağımlılığın mali, diplomatik, askeri, kültürel vb. alanlarda bağımlılığa da yol açacağı artık tartışılmayacak kadar açık ve kabul edilmiş bir gerçektir.

Devleti sınıflar üstü görenlerin, sömürücü sınıfların devrim güçleri karşısında tavrının ortak olduğunu anlayamayanların, militarizmin tarihteki yerini kavramayanların, son süreçte militarist kurumların yaptığı ba-

zi işlerin sert bir şekilde tartışılmasına bakarak "siyasi çözüm" teorilerini daha sık dillendirmeye başladığını söylemiştik. Son olarak, "kontrgerilla" teorilerinin bu "siyasi çözümcüler" tarafından nasıl sahiplenildiğine ve burjuvazi tarafından halk hareketini sistem içinde tutmak için ortaya atılan "kontrgerilla" safatasının burjuvaziye yanaşmak için nasıl iskele görevi gördüğüne değinmek gerekiyor.

... Bu gücün siyasal arenadaki temsilcileri Çiller. Ağar ekibi tasfiye edilmeliydi. Böylece hem siyasal istikrar için adım atılabilir,

hem de Kürt sorununun ABD'nin politikaları çerçevesinde yeniden biçimlendirilebilir" diyor Atılım. Atılım, Kürt sorununa yönelik yeni bir düzenleme olacağını söylüyor.

Şu anki politika ne? Baskı, katliam. Kürt Halk hareketini şiddete dayanarak yok etmek. Değişecek politika öyleyse bu. Ya bu politika daha da yoğunlaştırılacak, ya da terk edilecektir. Yeni düzenleme başka bir şey olamaz.

"ABD'nin bazı silahlara -kobra helikopterleri- koyduğu ambargo bu değişimin temel yönlerinden biriydi" denmesinden de anlıyoruz ki, Atılım'ın siyasal yaşamdaki değişmeden kasteddiği, Kürt Halkına yönelik katliam politikasından vazgeçileceğidir.

Bütün bu söylemleri "kontrgerilla" söylemleriyle birleştirdiğimizde: Atılım'ın TC'nin ABD'nin oluşturduğu kontrgerilla aracılığıyla ABD'nin denetimine girdiğini, kayıpları, katliamları, üç bin faili meçhul cinayeti bu "kontrgerillanın" uzantısı olan "özel büro"nun yaptığını; şimdi ise ABD'nin ve işbirlikçi tekelleri burjuvazinin şiddet politikasından vazgeçtiğini ve siyasal çözüme yöneldiğini ama kontrgerillanın bir kısmının (özel tim, koruculuk, özel büro içinde olan ve bu kurumları şu anda denetiminde bulunduran Çiller, Ağar yanlılarının) bu politikaya karşı çıktığını, bu karşı çıkanların tasfiye edildiklerini, çatışmanın da bu yüzden çıktığını söylediğini görüyoruz.

Bütün bunların anlamı şu: Devleti "kontrgerilla" ele geçirdi, "kontrgerilla" ise ikiye bölündü. ABD ve tekeller yanlısı olan "kontrgerilla" siyasal çözüm yanlısı. Yani "iyi kontrgerilla". Diğer kesim şiddet yanlısı, yani "kötü kontrgerilla". İşte Atılım'ın mantığının vardığı yer burasıdır. Ama bu mantığın gelip dayandığı noktanın, devrimci bir çizgide kalmaya çalışan bir hareket için ne kadar vahim olduğu yeterince ortada değil mi?

(25/01/1997)

İ. Cevat ÇETİNER

KADRO SORUNU

Doğru politik çizgi verildikten sonra, her şeyi, bizzat politik çizginin kaderini de -uygulanmasını ya da başarısızlığa uğramasını- örgüt çalışması belirler.

Zorunluluk ve özgürlük arasındaki ilişki, bize, bireyin sürece katılımı için gereken yolu açacaktır. Zorunluluk nedir? Özgürlükten ne anlaşılır? Sınıflar mücadelesinin ta kendisi olan tarih, bireye hangi rolleri yükler? Ya da sınıflar mücadelesinde bireyin, bireylerin rolü nedir?

Kadro sorununu irdelerken, sürecin kavranması ve sürece uygun politikaların belirlenmesi kadar, hatta devrim dönemlerinde daha çok kadrolar, sorunun çözümünü belirleyecektir. Bu yazımızda, içinden geçtiğimiz süreçten daha çok, bizim ihtiyacımız olan insan tipi, yani kadro üzerinde durmaya çalışacağız.

Zorunluluk kavramı, tarihsel sürecin ve sürece damgasını vuran sınıflar savaşının kendisini ifade eder. Bu sürecin irdelenmesi, kavranması ve gelişiminin yasalarının açığa çıkarılması, zorunluluk üzerine etki etmemize olanak sağlayacaktır.

Bireyin içinde bulunduğu koşullar ne olursa olsun (fabrikada, köyde, tarlada, okulda, cezaevinde vs. vs.) gelişimin dinamiklerini, zorunluluğun yasalarını kavrayıp buna uygun davranmaya, ileriye doğru süren gelişimin ivmesini artırmaya başladı mı, özgürdür, özgürleşmeye başlamıştır. Dolayısıyla, özünde sınıflar mücadelesinden başka bir şey olmayan tarihte bireyin önemi, rolü ve bugün açısından kadro sorununun önemi de burada ortaya çıkar, belirginleşir.

Daha önce yayımlanan çeşitli yazılarımızda bir çok defa belirttiğimiz gibi, Türkiye ve K. Kürdistan'da egemen olan tekelci sermaye yapısal bir kriz içindedir. 90'lı yıllara gelirken daha da şiddetlenen bu kriz, siyasi krizi de besleyip büyümekteydi. 90'lı yıllarla beraber emekçi sınıfların mücadelesi süregelenlik kazandı ve giderek sertleşen bir çizgiyle tımanış gösterdi, gösteriyor. Kürt halkının ulusal-toplumsal kurtuluş mücadelesi ise, on yılı aşan bir süreden beri en otoriter araçlara, silahlara başvurarak sürüyor. Bu durum tekelci egemenlere her gün, her an sonlarını gösterir bir hale geldi. Bu nesnellik karşısında sermaye sınıfı, beş yılı aşan bir süreden beri kendi cephesinden (ordusu-polisi, siyasi partileri, basını, mahkemeleri vs. vs.) hazırlıklarını tamamlayarak karşı-devrim cephesini örgütleyip, başta işçi sınıfı olmak üzere, bütün emekçi sınıflara karşı bir savaş ilan etti. Bu öyle bir savaş ki, insanlık tarihinin gördüğü en kanlı savaşlardan, en vahşi araçlara başvuru, en kan içici savaşlardan biri olan iç savaşta başka bir şey değil. Şiddetini ve vahşetini her geçen gün artıran burjuva iç savaştan başka bir şey değil. Şiddetini ve vahşetini her geçen gün artıran burjuva iç savaş karşısında, devrim güçleri de bütün dağınkılığına, hazırlık-

sızlığına karşın cevap vermekte gecikmedi. Her geçen gün daha çok, daha çok güçlerin seferber olduğu bu savaş, Türkiye ve Kürdistan'da bütün sınıfları etkisi altına aldı; her toplumsal tabaka, kendi sınıfsal konularına uygun bir tavırla örgütlenip yerini aldı, almaya devam ediyor.

Bu sorun daha önce yeterince incelendiği için, bu yazının konusuyla bağlantısı nedeniyle bir kez daha altını böylece çizdikten sonra asıl konumuza girebiliriz. Türkiye ve Kürdistan'da sınıflar savaşının önümüze çıkardığı bu yeni aşama, partimizden daha yüksek taleplerle bulunuyor. Komünistler, devrim mücadelesini yükseltmede en büyük devrimci eylemlilik, her durum karşısında inisiyatifli davranma ve cesaret; proletaryanın mücadele birliğini, emekçi halklarımız kurtuluş savaşının bu tayin edici gücünü yaratmak için, daha çok özveri, daha çok çalışmayı, mücadeleyi, savaşı, devrimi ilmek ilmek örneği talep ediyor. Bunu gerçekleştirebilmek için Partimiz, her alanda, bu yeni dönemi kavramış, savaşı içselleştirmiş kadroları yetiştirmek göreviyle karşı karşıya bulunmaktadır. Bu kadroların nasıl olacağı, nerelerde bulunacağı, nasıl hazırlanıp, nasıl yetiştirileceği, kadro politikamızın acil yanıtlanması ve pratik mücadelede uygulamaları gereken sorunlarıdır. Bu sorunların çözümünü bizzat kendi deneyimlerimize, uluslararası komünist hareketin birikim ve deneyimlerine, reformizmin kitleler üzerindeki etkisine, kendiliğinden kitle eylemindeki eğilimlere göre belirlemek durumundayız.

"Ve ben iddia ediyorum ki: 1- Hiç bir devrimci bareket, direniş yeteğine sahip ve sürekliliği sağlayan bir önderler örgütü olmaksızın sürekli olarak dayanamaz; 2- Kendiliğinden mücadeleye çekilen, hareketin temelini oluşturan ve ona katılan kitle ne kadar geniş olursa, böyle bir örgütün gerekliliği o kadar acildir ve bu örgüt o denli sağlam olmaktadır; 3-Böyle bir örgüt esas olarak, devrimci faaliyetle profesyonel olarak uğraşan kişilerden oluşmalıdır; 4- Mutlakiyetçi (siz faşist olarak okuyun, bn.) bir ülkede üyeliği ne denli kısıtlı tutar, yalnızca profesyonel devrimci olarak çalışan ve siyasi polise karşı mücadele sanatında eğitimli üyeler kalırsa, böyle bir örgütü 'yakalamak' o denli zor olur; 5- Hem işçi sınıfından ve hem de diğer toplumsal sınıflardan barekete katılma ve onun içinde aktif olarak çalışma olanığına sahip olacak kişilerin çevresi o denli geniş olacaktır." (2)

Ekim devriminin hazırlanması sürecinde Lenin, kadro sorununda ve partinin örgütlenmesinde profesyonel devrimcilerin önemini öne çıkarırken, hareketin her aşamasında kadroların yetiştirilmesini, uzmanlaştırılmasını, görev dağılımını tekrar tekrar inceleyerek sorunu bütün çıplaklığıyla ortaya koydu, çözümler üretti.

Kadro sorunun çözümü, yeni kadroların,

içinden geçtiğimiz zorlu iç savaş yeni yeni mücadeleye katılan, kapitalizmle çıkarları tabana karşı unsurlara dayanması kaçınılmazdır. Bunu da işçi sınıfının en aşağı tabakasında, özellikle de bu tabakanın gençlik kesimlerinde bulacağımız kesindir.

"Ortada insan olmadığın iddia etmeye yeltenenleri doğrudan doğruya duvara dayamayı öğütlerim. Rusya'da sayısız insan var, yeter ki, geniş yüreklilikle ve cesaretle cesaret ve geniş yüreklilikle ve yine geniş yüreklilik ve cesaretle gençlik arasında propaganda yürütülsün" (...) "Tüm bızıyla devrimci inisiyatife sahip bütün insanlar birleştirilsin ve barekete geçirilsin. Onların bazarlıksız oluşundan kormayın, deneyimsizlikleri ve olgunlaşmış olmamaları karşısında titremeyin." (3)

Lenin'in de söylediği gibi, "geniş yüreklilik ve cesaretle" tekrar tekrar gençliğe, özellikle işçi gençliğe yönelmeli, onları mücadeleye, devrime, sosyalizm davasına kazanmalıyız.

Burada bir parantez açıp, bir konuya açıklık getirmeye çalışacağım. Bizde zaman zaman eylemlere hep gençliğin katıldığını, organize ettiğini, geldiğini dile getiren bazı yoldaşlarımız, bu durumdan şikayet ediyor. Sonunda soruyorlar, "Yaşlı işçilerimiz nerede? Neye eylemlere gelmiyorlar? Doğru, bir çok eyleme yaşlı işçilerden katılım oldukça az. Bu sorun üstelik sadece bizde yaşanan bir sorun da değil. Dünyanın bir çok ülkesinde yaşanan bir sorun. Biz de bu soruya Lenin'in verdiği bir cevabı tekrarlayacağız:

"Larin örneğin, partimizde işçi gençliğin ağırlıkta olduğundan, az sayıda evli işçimiz olduğundan, bunların partiden kaçtığından yakınıyor. Bir Rus oportünistinin bu yakınıması bana Engels'ten bir yer hatırlatıyor (yanıtıyorsam Konut Sorunu Üzerinde). Engels barcadem bir burjuva profesöre, bir alman katedrine yanıt veriyor ve yazıyor: Bizde, devrimin partisinde gençliğin ağırlıkta olması doğal değil mi? Biz geleceğin partistiyiz, gelecek ise gençliğindir. Biz yeniliklerin partistiyiz, yenilikleri ise her zaman en çok gençlik tzer. Biz, eski çürümüşlüğe karşı özverili savaşımın partistiyiz, özveri dolu savaşıma ise dalma en önce gençlik bızdır. Hayır, otuz yaşındaki 'yorgun' yaşlıları, 'akıllanıp uslanmış' devrimcileri ve sosyal-demokrasi dönüklerini toplamayı biz en iyisi Katedlere (siz ÖDP-EMEP vb. reformistleri okuyun, bn.) bırakalım. Biz her zaman en ileri sınıfın gençliğin partisi olacağız." (4)

Başka söze gerek yok. Bırakalım o yaşlıları, 'akıllanıp uslanmışları' isteyenler örgütlesin. Biz atılan, gözü pek, savaşçı gençleri toplayalım, bize yeter. Zira yarı ancak gençler temsil eder ve gençler kurar. Şimde esas konumuza dönelim.

Savaşın böylesine şiddetle sürdüğü bir ortamda yeni yeni kadroların niteliğini belirleyen Lenin, onları nerede bulacağımıza da işaret ediyor: Gençlik, özellikle işçi gençlik. Gençliğe yönelirken, mücadeleye yeni yeni katılan bu insanlarda aramızda gereken ilk

özellik, kapitalist sisteme karşı mücadele isteğidir. Zaten bu da kapitalizm içerisinde hiç bir geleceği olmayan gençlik kesimlerinde olabildiğince çok. Yeter ki, biz onlara ulaşır, inatla ısrarla sorunların çözümünün bu savaşı kazanmak olduğunu anlatalım. Biz onlarda var olan bu isteğin üzerine marksizm-leninizmi eklediğimizde ortaya çıkan sonuç, davaya bağlılık olarak şekillenecek ve en olumsuz koşullarda dahi, bu bağlılık sarsılmaz bir inanç ve direngenlikte sürecektir. Savaşın olanca şiddetiyle sürdüğü bugünlerde, en az savaşçılık kadar önemli olan marksizm-leninizm bilimini kavramak, gelişmeler karşısında inisiyatifli olmayı, sorunlarla karşılaştığında, yukarıdan bir çözüm beklemeyi değil, çözüm üretmeyi beraberinde getirecektir.

Yaşadığımız günler, içsavaşın daha da şiddetlenip sertleşeceğinin göstergeleriyle dolu. İçsavaş demek, düzensizlik demektir. Elbetteki partimizin örgütleri arasında, kadroları arasında ilişkilerin koptuğu olmuştur, olacaktır. Elimizde ne yapacağımızı gösteren *Programımız* ve nasıl yapacağımızı gösteren *İtiziğimiz* var. İlişki koptuğunda, mücadelenin en karmaşık problemlerini çözmede; sorumluluktan kaçmayan, soğukkanlılıkla kararlar alabilen ve uygulayabilen kadrolara ihtiyacımız var. Savaşın sürdüğü bu ortamda, dünyanın bir çok ülkesinde olduğu gibi, kimi savaşçı yoldaşlarımızın meselenin tam bilincinde olmasa da yönetici kadrolar sorunu kavramış, bilincine varmış ve gelişkin olmak zorundadır. Parti programını özümsemeyen bir partili, yönetici de olamaz; bu nedenle programın kavranması, özümsemesi ve hayata geçirilmesinde, birbirine sıkıca kenetlenmiş kadrolar belirleyici olacaktır.

Mücadelede istikrarın bir diğer özelliği ise disiplindir, kolektifin iradesini uygulamadaki kararlılık ve cüretidir. Disiplini belirtebilmek, anlatabilmek için, hep ordu örneği verilir. Ancak bir başka gerçeklik ise disiplinin hayatın içinden çıkmasıdır. Bir işçi fabrikada çalışırken (bilerek ya da bilmeyerek) bir hata, bir gevşeklik yaparsa, bu üretimin tamamı üzerinde bir olumsuzluğa yol açar. Bu nedenle işçide bir iş disiplini vardır. Neyi, nasıl, ne zaman yapacağını bilir, bilmek zorundadır. İşe gidip-geliş saatleri bellidir, iş başında ne yapacağını bilmek zorundadır. Mücadelenin kendisi için de bu böyledir. Ancak disiplin denince, bundan üstten gelen emirleri uygulamak anlaşılmalıdır sadece. Kendi birikimlerini, deneyimlerini ve beynini kullanmayan kadro olamaz.

Örgütlü mücadeleye atılan her birey, bu kollektifin, bu partinin bir parçasıdır. Bireyler olmadan kollektif de parti de olamaz. Ama bu demek değildir ki bireyler istediğini yapabilir, istemediğini de yapmayabilir. Burada demokratik merkezîyetçilik'in önemi ortaya çıkar. Demokratik merkezîyetçilik, bireylerin neyi yapıp, neyi yapamayacaklarının belirlendiği, örgütümüzün, Partimizin işleyişinin temel ve önemli bir ilkesidir, mekanizmasıdır. Her hangi bir sorun üzerinde öz-gürce tartışma, ama kollektifin bir parçası olduğunu ve sorunu ancak kendi biriminde,

hiyerarşik ilişkiler içinde tartışma. Karar bir kez çıktı mı, öncesinden onu savunmayı ya da eleştirmeyi bir kenara bırakıp, bütün enerjile o kararı hayata geçirme. Eğer eleştirmek düşünülyorsa bunu kararın uygulanmasından sonraya bırakarak uygulamak gerekir. Bizim disiplinimizi bu belirleyecektir, yalnızca bu. Burada hemen belirletim, disiplin kadar, alınan kararın hayata geçirilmesi de önemlidir. Hiç bir plan (en mükemmel bile) gerçek hayata uygulandığında aynı biçimde olmaz. Hemen hemen hiç bir zaman "evdeki hesap çarşıya uymaz". Akla gelen, gelmeyen en kötü tesadüfler, şanssızlıklar hep bizimledir. İşte bu durumda biraz önce açıklamaya çalıştığımız inisiyatif girer devreye. İnisiyatif demek, yapılacak işi, görevi, yönergeyi mekanik algılamak değil, yaşamın canlı pratiğine en iyi uygulamak demektir. Pratik mücadele her zaman yeni yeni sorunlar yaratır. Eski sorunlar da yeni biçimlerde karşımıza çıkar. İşte inisiyatifli kadro burada ortaya çıkar; yaşanan somut durumdan hareket ederek sorunun çözümünü bulur. Kadro, daha önceki deneyimlerini, birikimlerini değerlendirip, en az güç ve en az malzemeyle en çok iş yapan, inisiyatif kullanandır. Kadro, inisiyatifli altında bulunaan herkesin de inisiyatif geliştirmesini teşvik etmelidir. Her insana bir görev verme, sorumluluklarını belirleme inisiyatif geliştirmenin ön koşuludur. İnisiyatif, eldekiyle yetinmemenin, yapılanın dahiyisini yapma arayışının, durağanlığa, statükoculuğa karşı çıkışın olduğu yerde ortaya çıkar.

İnisiyatif, sadece mücadelenin pratiği içinde, sorunları çözme arayışıyla gelişir. Kitlelerin kendiliğinden eylemini değerlendirmeye, her ileriye yönelimi kavrama, açığa çıkarma, geliştirme her kadronun yapması gereken görevdir. Kitle eyleminden öğrenmek, öğrendiklerimizi geliştirip yeniden üretmek kitlelere öğretmek, kitlelerin sıçramalı gelişimini sağlamak ancak böyle olacaktır.

"Komünistlerin yapabilecekleri en büyük ve tehlikeli hatalardan biri (...) devrimcilerin tek başlarına ibtilali gerçekleştirebileceklerini sanmaktır. Aksine her ciddi ibtilalciyi eylemin başarısını sağlamak için, ibtilalcilerin sadece sınıfın bir öncü müfrezesi rolünü oynayabileceklerini anlamak ve pratik olarak uygulamayı bilmek zorundadır."(5)

Devrim kitlelerin eseri olacaktır. Ve eğer kadrolar kitle eylemlerini iyi değerlendiremez, gereken sonuçları çıkarıp, kitlenin önünde yürüyemezlerse, devrim bir hayal olarak kalacaktır. Kadroların yapması gereken kitlelerden öğrenmek, marksizm-leninizmle yeniden üretmek ve kitlelere öğretmektir.

Bugün bir kadroda aranması gereken nitelikler, devrime ve zafere olan inanç, yoldaşlarına ve partiye bağlılık, kitlelerle en iyi bağ kurmadır. Ama bu yetmez. Devrimin kaderinin belirlendiği bugünlerde saldırıyı amansız biçimde sürdürme, cüretkar eylemler örgütlemeye ve geri çekilme özelliklerine de sahip olmak zorundadır.

Devrim davasına sadık kalmanın en uç bi-

çimi, en son noktası silahlı ayaklanmanın örgütlenmesinde yatar. Doğal olarak Partimiz THKO'dan bu yana bütün geçmiş çalışması, bütün birikimi burada kendini gösterecektir. Önümüzde böylesine büyük, böylesine acımasız ve sert bir dönem var.

"Düşmanın merkezlerine (...) saldırmak ve onları kuşatmak için en iyi işçi unsurlardan tüfekli ve el bombalı birlikler oluşturmak. Bu birliklerin sloganı şu olmalıdır: Düşmana geçit vermektense yok olmak daha iyidir."(6)

Bize gerekli kadroların nitelikleri bunlardır. Elbetteki bu nitelikler ayaklanmaya katılan herkez için geçerlidir. Ama bundan kat kat daha çok önder kadrolar için, Partililer için geçerlidir.

Bize, her şart altında proletaryanın davasına, partiyeye, devrime bağlı kadrolar gerek; mücadelenin önünde yürüyen, bulunduğu koşullara çabuk uyum sağlayabilen, mücadelenin her türlü araçlarını kullanabilen ve onu duruma göre değiştirebilen, kitleleri coşturan ajitatörler, elde silah eylem örgütleyebilen, illegalitenin en katı kurallarına uyabilen kadrolar gerek; savaşın en zor şartlarında dahi inisiyatif kullanabilen, yönünü bulan kaadrolar gerek.

"Yığınları zamanın gelmesini bekleyen bilinçli ögeler ile umutsuzluğa düşmeye hazır bilinsiz öglere bölünmüştür; ama ezilen ve açlık çeken yığınlar gevşek değillerdir."(7)

Bu yığınları oluşturan "öglere"den bize, partimize sürekli kaulmalar olmaktadır. Önümüzdeki süreç, eğer biz üzerimize düşeni yapabilirsek, bunun daha da hızlanacağı bir süreç olacaktır. Bize toplumdaki çürümeye ve yozlaşmadan etkilenmiş, reformistçe düşüncelere sahip kişiler gelmektedir, gelecektir. Bunları kollektifin parti çalışmasına çekebilmeli, bunlara marksis-leninist düşüncüyü, savaşçılığı, uzlaşmazlığı öğretmeliyiz.

Kadro sorunu, şu anda partimiz için her zamankinden daha çok yakıcıdır, mücadelenin sonucu üzerinde her zamankinden daha çok etkilidir. Bize, her zamankinden çok bolşevik niteliklere sahip, istikrarlı, savaşçı kadrolar gerekmektedir.

Stalin yoldaşın söylediği gibi "Doğru politik çizgi verildikten sonra, herşeyi, bizzat politik çizginin kaderini de -uygulanmasını ya da başarısızlığa uğramasını- örgüt çalışması belirler. "Örgüt çalışmasını belirleyecek olanlar, sa kadrolardan başkası değildir. Savaşın başarısı, tamamen kendi çalışmamıza, kendi çalışmalarımızın başarısına bağlıdır.

Şiar OKTAY

KAYNAKLAR

- 1- Stalin, Bütün Eserler Cilt 13, S.317 İnter Yay.
- 2- Lenin'den akıran L.Stepov, Komünist Enternasyonalde Kadro Sorunu Üzerine S.211 İnter Yay.
- 3- Age, S.212
- 4- Lenin'den aktaran N. Krupskaya, İşte Lenin S.340
- 5- Lenin'den akıran H. Lefevre, Lenin Hayaatı ve Eserleri
- 6- Lenin, Partizan Savaşı
- 7- Lenin; Nisan Tezleri ve Ekim Devrimi S.202

BURJUVA KÜLTÜRLE BURJUVAZİYE KARŞI SAVAŞ KAZANILMAZ

- V -

DUYGULARIN EĞİTİMİ

Ele aldığımız konular, savaşçıların eğitimi, düşüncede ve davranışta proleter devrimci çizgiye gelebilmesi sorununa yöneliktir. Proletarya partisinin, farklı sınıf ve tabakalardan gelme, farklı değer yargıları, davranış özellikleri, alışkanlıklar taşıyan savaşçıların eğitime ve proleter devrimci savaşçı düzeyine getirme gibi bir misyonu da vardır. Amaç, savaşçıların düşüncede ve davranışta proletaryanın devrimci çizgisine ulaşabilmesidir. Çünkü, devrimin temel dayanağı olacak ve ardından tüm insanlığı da beraberinde kurtuluşa götürecektir olan sınıf proletaryadır.

Bugün biz Leninistlerin en büyük sorunu bilimsel olarak, ideolojik ve politik olarak koparıp aldığımız öncülüğü, pratik olarak da ele geçirebilmektir. Bunun yolu, bugüne kadar yürüttüğümüz devrimci savaş temelindeki mücadelemizi geliştirmek, bu konudaki ilkel ve tutarlı tavrımızı pekiştirerek sürdürmektir. Proletaryanın güvenini kazanmanın yolu, devrimci politikalarda kararlı, tutarlı ve ilkeli olmaktan geçiyor. Denizlerin, işçi sınıfı ve emekçi halkın bilincinde ve yüreğinde taht kurmuş olmasının nedeni burada aranmalıdır; onlar, ne söyledilerse onu yaptılar; devrimci savaşta kararlılık ve tutarlılık sembolü oldular. Bu tavırlarıyla, bizlere, proletaryanın bilincini ve yüreğini kazanmanın anahtarını verdiler. Şimdi bizim, Denizlerden, Seyitlerden ve nice devrimci kahramanlarımızdan aldığımız bu geleneği sürdürmemiz, onları Leninist politikalar doğrultusunda yönlendirebilmemiz, artık her şeyden çok buna bağlıdır. İşte bu kahramanlık örneklerini yaratmada da, duyguları devrimci-leştirmenin, soylulaştırmanın önemi çok büyüktür. Devrimciliğin bir meslek olmadığı, bir yaşam tarzı olması gerektiği sürekli tekrarlanan bir doğrudur. Özellikle de devrimin şafakta durduğu günümüz iç savaş koşullarında devrimciliği bir yaşam tarzı haline getirmeyi başarmış savaşçılara ihtiyaç var. Peki, bu nasıl başarılı? Bu, bilincin eğitilmesinin yanı sıra ve ona bağlı olarak duyguların da eğitilmesini, devrimcileştirilmesini gerektirir.

Duygular, insan maneviyatının bileşenlerinden biridir. Nasıl ki, burjuva ideolojisinin etkisinden kurtulmak, dünyayı, yaşam bilimsel tarzda yorumlayabilmek ve buradan hareketle devrimci yönde değiştirebilmek için marksist-leninist ideolojiyi içselleştirmemiz, bu şekilde bilincimizi geliştirmemiz gerekiyorsa; nasıl ki, sınıf savaşmalarının ihtiyaçlarına cevap verebilmek için karakteristik özelliklerimizi, kişiliğimizi leninist bir savaşçı olarak şekillendirmemiz gerekiyorsa, duygularımızı da devrimci yönde eğitmemiz gerekir. Devrim ve komünizm idealinin bizde sadece bir amaç, gerçekleştirilmesi gereken bir görev olarak değil, bunun da ötesinde, bilincimizle ve mizacımızla olduğu gibi, aynı zamanda tüm duygularımızla da bağlı olduğumuz bir tutku düzeyine yükseltilmesi için, duygularımızı devrimci yönde eğitmemiz gerekir.

Burjuvaların dahi bildiği ve sık sık sözüne ettikleri bir şeydir; işçilerine şöyle buyurur patronlar: "İşinizi severek yapın". Kuşkusuz, ücretli kölelerinin manevi zenginliği yahut mutluluğu umurunda değildir patronların. Buna rağmen, onlara "işinizi severek yapın" diye buyururlar. İşçilerin işlerini severek yapmaları patronlara ne gibi bir çıkar sağlar? Söyle ki, bir işçi, ürettiği ürüne patronun malı gözüyle bakar (işçinin emeğine yabancılaşmasının doğal ve haklı sonucudur bu) ve sadece "geçimimi sağlamak için bu işi yapmak zorundayım" diye düşünerek işini yaparsa, ortaya çıkan verim düşük olacaktır. Oysa, işçi, ürettiği ürünü sahiplenir ve onu üretmekten haz duyarsa verim yükselir. Patronun, ücretli kölelerine işlerini sevdirmeye çalıştırmaktaki çıkarı burada aranmalıdır. Elbette, bu örnekteki "duygusal eğitim" aldatmacaya dayanır ve sonuçta sömürüyü arttırmaya ve nihayet, bu yolla işçilerin daha da mutsuz olmasına hizmet eder. Ancak, buradan konumuz açısından çıkarmamız gereken ders şudur ki; kişi, yaptığı işe duygularını katarsa verim değişir.

Her türlü üretim için geçerli olan bu kural, devrimci mücadele için çok daha fazla geçerli ve önemlidir. Bunun önemi şurada ki; yürütülen faaliyete duyguları katıp kat-

mama durumu, devrimci faaliyette sadece verimi etkilemez, bunun yanı sıra, kişinin mücadeledeki sağlamlığını ve kalıcılığını da etkiler. Devrimci faaliyetleri salt görev olduğu için ya da yapılması gerektiği için yapmak, ama bunun getireceği sevgi, haz, bağlılık, öfke, kin nefret, hüzn vb. duyguları yaşayamamak eksikliklerdir.

Örneğin Che, emperyalizme duyduğu nefretin kendisini devrimci yaptığını söyler. İşte bu, bir duygudur; devrimci bir duygudur. Emperyalizme karşı savaş yürütmek için, onun kapitalizmin son aşaması olduğunu bilmek, bir takım uluslararası tekeller tarafından tüm dünya ezilen halklarının boyunduruk altına alınması, sömürülmesi, aşağılanması anlamına geldiğini kavramış olmak yetmez. Bu, işin bilinç yönüdür ve duygusal yönle tamamlanması gerekir; yani emperyalizmden nefret etmek, ona karşı gerçek bir kin duyarak savaşmak gerekir.

Komünizm, insanlığın kurtuluşudur. Ama bunu bilmek yetmez. İnsan sevgisini (kiyüzlü burjuva humanizmi anlamında değil, ama bugün için ezilen insanlara karşı duyulan sevgide ve onların kurtuluş davasına bağlılıkta; öte yandan ezenlere duyulan nefrette ve onları tarihe gömme azminde ifadesini bulan devrimci humanizm anlamında) çok güçlü bir şekilde duymaya götürür." (Eylem Adamları, J.Lafette, s.153)

Parti sevgisi ve onun şahsında yoldaşlara duyulan sevgi de böyledir. Yani, davaya, partiye bağlılık, yahut yoldaşlarla yoldaşça ilişkiler geliştirmek salt bir gereklilik ya da zorunluluk olarak değil, aynı zamanda duygusal yönüyle birlikte ele alınmalıdır. Davaya bağlılık tüm benliğimizi kaplayan bir tutku düzeyine yükseltilebilmeli, parti çıkarları üzerinde gözbebeğimiz gibi titrenmeli ya da yoldaşların kınna gelecek zarar tüm öfkemizi hareket geçirebilmelidir.

Devrimci duyguların, kendini güçlü olarak ortaya koyacağı bir başka konu, ölen yoldaşlarımızın devrimci anısına bağlılık, onları sahiplenme, yaşatma konusudur. Örneğin, her 6 Mayıs'ta Denizler için devrimci faaliyetler düzenleyerek onları anarız. Ancak, bunu salt bir görev bilinciyle yapmak yeterli olur mu? Bu devrimci görevi yerine getirirken Denizlere duyduğumuz sevgi ve bağlılığı, onlar gibi olabilmek arzusunu en yoğun biçimiyle yaşayabilmemiz gerekmez mi? Toprağa düşen savaşçılarımızın acısını, sürekli kanayan bir yara olarak içimizde yaşatmamızı ve bu acıyla, düşmana olan kin ve nefretimizi sürekli diri tutmamız gerekmez mi?

Elbette, devrimci duygular bunlarla sınırlı değildir. Örnek olsun diye bunlardan söz ettik, yoksa devrimci duygular mücadelenin

her alanında ve anında kendisini gösterir. Duygular tüm davranışlara etkide bulunur ve ortaya çıkan davranışlara yansiyarak kendini gösterir.

İnsan, duygularıyla insandır. İnsanların kendilerini en güçlü ya da en güçsüz, en mutlu ya da en mutsuz, en rahat ya da en stresli vb. vb. hissettikleri anlar, hep, duyguların yoğun biçimde yaşandığı anlardır. Yaşamı çekilmez hale getirecek olan da ondan haz duyulmasına yarayacak olan da duygulardır. Duyguları yaşamaktan kaçınmanın, onları görmezden gelmenin ya da onları bastırma ya çalışmanın bir yararı yoktur. Duyguları yaşamak hem de zengin ve güçlü biçimde yaşamak gerekir. Ama bunun için duyguları başıboş (düzenin kendiliğinden oluşturduğu biçimiyle) bırakmamak, devrimci yönde eğitmek gerekir.

Duyguların eğitimi sorununa geçmeden önce, yaygın bir yanlış anlayışa işaret edelim: duygusallık güçlü, zengin ve sağlıklı duygulara sahip olmaktır. Yoksa, anlaşılacağı üzere sulugözlülük ya da melankoli değildir. Ufuk darlığı ve amaçsızlık sonucu duygular karmaşası içinde boğulan melankolik, sulugöz insanlar güçlü ve sağlıklı duygulara sahip olmanın çok uzağındadır. Duygusal insan denince hemen böyleleri akla gelir; oysa böyleleri, duygularına bilinçli müdahale yapan, onları belirli bir amaç doğrultusunda eğiten, şekillendiren insanlar değildir; onlar duygularının esiri durumundadır. Ve böyle bir duygusallığın ne topluma ne de sahibine yararı olur. Bir de bunun tam tersi görünümüne sahip insanlar vardır: tamamen "duygusuz" bir görünüm sergilerler. Duygusallığın, yukarıda anlattığımız biçimivle, yani zayıflık olarak anlar ve buna karşılık, çevreye karşı zayıf görünmemek için duygularını bastırır, saklarlar. Bu saklama öyle boyutlara varabilir ki, "duygusuz" olduklarına neredeyse kendileri de inanacaktır. Ama hayır, gerçekte, içlerinde fırtınalar kopmaktadır. Ve bastırılmış, sağlıksız duyguların kimseye yararı yoktur. Gerek duygusallığı abartarak "çok duygusal insan" görünümünü çizmek, gerekse "duygusuz insan" oynamak, aslında aynı kapağı çıkar; sağlıksız duygular; mutluluk değil mutsuzluk kaynağı olan duygulardır. Kapitalist toplum insanının başı, genelde duygularıyla derttedir. Doğru diye girilen ilişkiler, doğru kabul edilen davranışlar çoğu kez vicdanı zedeler; vicdanı rahatlatmaya çalışmak ise çoğu kez başka bedeller ödetir. Yani genel olarak duygularla bilinç çatışma halindedir. Çünkü, kapitalist toplumda yaşayan insanın, genel olarak, duygulara da yön verecek doğru- devrimci bir bilinç yoktur. O halde, yeri gelmişken şunu da söyleyebiliriz: çoğu insanın bugün yaşadığı psikolo-

jik sorunlar, duygusal bunalmalar, depresyonlar ancak insanların maddi bakımdan olduğu gibi manevi bakımdan da özgürleşeceği komünist toplumla birlikte kesin olarak ortadan kaldırılabilir.

Duyguları yaşamak, güçlü ve zengin biçimde yaşamak; ancak onları başıboş bırakmamak, eğitmek, devrimciyeleştirmek gerekir. Sağlıklı, insanın özgürleşmesine hizmet edecek duygular devrimci bilinçle uyum halinde gelişen devrimci duygulardır.

Burjuvazinin bu alanda yürüttüğü anti-komünist propagandanın temelinde devrimcilerin, özellikle de komünistlerin duygusuz insanlar olduğu olgusu vardır. Oysa bu, gerçek bir demagojidir. Komünistler, devrimciler, özellikle de iç savaş ve açık çatışma döneminin savaşçıları, duyguları en yoğun ve güçlü yaşayan insanlardır. En güçlü sanat eserlerinin, bizzat devrimler yaşamış, devrim mücadelesine katılmış kişilerce üretilmesi de bunun kanıtıdır. Çünkü bir savaşçı, ölümle kalmın, ihanetle bağlılığın, zaferle yenilginin, ayrılıkla kavuşmanın vs. yani bütün uçları artık çok ince bir çizgiyle birbirlerinden ayırdıkları alanda yaşar. Böyle bir yaşam güçlü duygular geliştirir. Bu duyguları devrimci yönde, yani devrimci bilinç ve savaşçı kişilikle uyum içinde eğitmek gerekir. Eğitmek gerekir diyoruz, çünkü duygular, eşsiz devrimci silahlar olarak kullanılacakları gibi, müthiş zaafılar olarak da karşımıza çıkabilirler.

Duyguları eğitmenin, devrimciyeleştirmenin başarılabilmesi için, öncelikle şunun kavranması gerekiyor: duygular boyutuyla eskiyi, düzenin kendisine empoze ettiği duyguları yaşamaya devam ederken, devrimciyeleştirmek, özgürleşmek, en azından bu konuda tutarlı ve istikrarlı bir süreç izleyebilmek olası değildir. Hem geri duyguları, burjuva düzenin yarattığı kendiliğinden duyguları taşımak hem de devrimci düşüncelere sarılmak çelişkilidir ve böyle bir çelişkiyle uzun süre yol alınmaz; ya geri duyguları aşp devrimci duygular edinilir ya da geri duygulara sapanılıp kalınır ve devrimci düşüncelerden de vazgeçilir; zaman içinde bu ikisinden biri (ya geri duygular ya da devrimci düşünceler) mutlaka ağır basar ve diğerini tasfiye eder.

Duyguların devrimciyeleştirilmesi, insanın özgürleşme sürecinin kopmaz bir parçasıdır. Özgürleşmek, burjuva düzenden tam anlamıyla kopmakta ifadesini bulur. Bunun için, düşünce alanında olduğu gibi duygular alanında da mücadele vermek; burjuva değer yargılarını, burjuva duyarlılığı ve zevkleri terketmek gerekir. Devrimciyeleştirmek, sadece devrimci düşünceleri edinmekle sınırlı değildir. Eğer devrimci düşüncelere uygun bir davranış çizgisi geliştirmek istiyorsak, burju-

va ideolojisi ve kültürü egemenliği altında kendiliğinden edindiğimiz değer yargılarımızı, beğenilerimizi değiştirmeli, duyarlılığımızı başkalaştırmalı, eskiden haz duyduğumuz ya da üzüldüğümüz vs. olaylara yeni, devrimci bir anlayışla bakılmalı, farklı hazlar, farklı duyarlılıklar geliştirmeliyiz.

Devrimciyeleştirmek için bu değişimin zorunluluğu kavrandıktan sonra, duyguların çözümlenmesine girişebiliriz. Çoğunlukla, devrimci düşüncelerle tanışmaya, devrimci düşünceleri edinmeyle aynı hızda duygular değişmiyor, devrimciyeleştirmiyor. İki nedenden ötürü böyle oluyor; birincisi, duyguları çözümlenmenin ve devrimciyeleştirmenin önemi yeterince kavranmıyor. Ve ikincisi, eski duygularla mücadele etmek gibi zorlu bir uğraştan kaçılabilir. Birinci sorun üzerinde yukarıda durduk. İkinci soruna, yani, eski duygularla mücadele etmenin zorluğundan kaçmaya gelince... aslında bu da birinci sorunla ilgilidir. Şayet duyguları devrimciyeleştirmenin önemi; devrimciyeleştirmek, özgürleşmek için bunun zorunluluğu kavranabilse geri duyguları içimizde taşımaya tahammül edemeyiz.

Oyle oluyor ki, çoğu kez kişi, geri duygularını sadece çevresindekilerden değil, ama aynı zamanda kendinde de saklamaya çalışıyor. Kendi kendini çözümlenmeye yanaşmıyor. Geri duygularını hissediyor, farkına varıyor, ama buna rağmen görmezden geliyor. Oysa böyle bir tavır, geri duygular taşımaktan daha büyük, daha tehlikeli bir zayıflıktır.

Kişi, bu noktada kendi "ben"ini koruma, savunma kaygısıyla hareket ederse, içindeki burjuva düzeni korumuş oluyor. Oysa gelişmenin önünü açacak olan şey kişinin kendisine yönelik sürekli bir çözümlenmedir. Halen taşıdığımız ne kadar geri yönümüz, geri duygularımız, eskiye ait değer yargılarımız, davranış özelliklerimiz varsa bir bir açığa çıkıp terketmesini, onların yerine devrimci özellikler, devrimci duygular geliştirmesini bilmeliyiz.

Duyguların çözümlenmesinde kıstas devrimci bilinçtir, devrimci savaşın ihtiyaçlarıdır. Günümüz Türkiye ve Kuzey Kürdistan'ında devrimci bilinç safakta duran devrimin zaferini zorla koparıp alabilmek için tüm varlığımızla savaşmaya denk düşer. İşte, duygular, kişinin bu savaşta çelikleşmesine, kahçılılaşmasına, savaşçı kazanmasına hizmet ediyorsa, bunlar devrimci duygulardır. Bunun tersine, savaşma kararlılığını tavsatıp, davaya partiye, yoldaşlara sınımsız sarılmanın önünde ayakbağı olan, savaşçıyı geri düşüren, savaşçıyı kaybettiren duygular vardır ki, bunlar geri duygulardır; bunların terkedilmesi gerekir. Hangi duygulara hangi dü-

zeyde sahip olduğunu, en iyi, yine kişinin kendisi çözümleyebilir. Bir kez bunun zorunluluğu kavrandıktan ve bunu istedikten sonra duyguları çözümlenmek istenir değil. Ama sadece istek yetmez. Asıl sorun, isteği gerçekliğe dönüştürecek iradeyi ortaya koyabilme sorunudur. Yani, devrim mücadelesine katılmış her savaşçı devrimci yönünü geliştirmek, devrim davasına en fazla şeyi katmak ister. Hangi savaşçıya sorarsanız sorun, hiç kuşkusuz bunun gibi şeyleri istediğini görürsünüz. Ama bu, her zaman gerçek bir istek değildir; istek vardır ama iddia yoktur, gerekli irade, gerekli kararlılık yoktur. Hem devrimcileşmek isteyeceğim hem de geri duygularına sarılıp bırakmayacağım; kendi içimizde devrim yapmayı göze alamadıkten sonra toplumu nasıl devrime taşıyabiliriz; kendimize ait en sıradan bir geri duyguyu çöpe atma kararlılığını göstermedikten sonra kapitalizmi tarihin çöplüğüne atma davasına başkoyma iddiamız ne kadar tutarlı olur? Hayır, eğer yaşama iddiamız büyükse, eğer özgürleşme ve özgürleştirme kararlılığımız eskiyi, burjuva düzeni ifade eden yönlerimizi değersiz ilan edecek ve daha fazla içimizde taşımayacağız. **Bir Ölüm Orucu** savaşçısı, Ölüm Orucu esnasında kusarken, içindeki burjuva düzeni çıkarttığını söylüyordu. Gerçekten de, davaya tam anlamıyla bağlanmanın, ölüm dahil her türlü düşmanı yenmenin, kahramanlaşmanın, yücelmenin yolu içimizdeki burjuva düzenden temizlenmektir.

Geri duyguları açığa çıkarmak hiç de zor değildir. Doğru devrimci bir çizgide yürürken hangi noktalarda zorlanıyorsak; yaptığımız şeyin doğruluğunu bildiğimiz, bunun parti çizgisine uygunluğunu gördüğümüz halde hangi noktalarda tutukluk yapıyor, ileri adım atmada tereddüt ediyorsak, o noktada geri duygular varlığını belli ediyor demektir. Örnek olsun diye söyleyelim; devrimci mücadelenin ihtiyaçları açısından bulunduğumuz bölgeyi, ya da alanı değiştirmemiz gereksin. Bu devrimci bir görev olduğundan, bu konuda hiç bir tereddüt göstermeden adım atmak gerekecektir. Ama devrimci bilinç bunu söylerken, türlü türlü nedenlerle adım atmakta zorlanabiliriz; ailemizden ayrı kalacak olmak, eşimizi göremeyecek olmak, alıştığımız eski ortamı terketmek, gideceğimiz yerde eski rahatlığımızı bulamama ihtimali, gideceğimiz yerin karşımıza çıkaracağı belki daha büyük riskleri göze almak vb. zor gelebilir. İşte, bu örnekte, bunlardan hangisi ya da hangileri zor geliyorsa o noktada geri duyguları taşıyoruz demektir. Yapılması gereken, bu zorlamalara ödün vermemek, doğru olan neyse (zorlanacak da olsak) onu yapmaya girişmektir. Ama sadece bu değil,

böylesi ileri adım atma dönemlerinde geri duygularımızın, savaşa uymayan yönlerimizin ortaya çıkması aslında bizim için bir fırsattır. Kendimizi aşmamız için bir fırsattır. Açığa çıkan geri duygulara ödün vermemekle birlikte, aynı zamanda üzerlerine de gitmek gerekir. Aynı geri duyguların, daha sonra, farklı koşullarda, farklı biçimler altında tekrar karşımıza çıkıp bize ayakbağı olmaması için açığa çıkan bu duyguları çözümlenmek; geriletici, karşı-devrimci niteliklerini kesin biçimde tespit etmek ve tamamen temizlenmek gerekir.

Bazı eski dinlerde, örneğin şamanizmde, şamanlar (din adamları), şaman olabilmek için nefis terbiyesi sürecinden geçermiş. Bunun için insanların arasından ayrılır, bir dağ başına ya da herkesten uzak bir mağaraya gider, aylarca orada yaşar, her türlü yokluğu, zorluğu tadar ve yenmesini öğrenir, bu yolla nefislerini terbiye ederlermiş. Devrimcileşmek de, bir tür nefis terbiyesini gerektiriyor, hem de sonu gelmeyen bir süreçtir bu. Elbette bunun için insan içinden uzaklaşıp mağaralara kapanmaya, kendi kendimize acılarla, yokluklarla boğuşmaya gerek yok. (Bu, tanrıya varma maksatlı idealist bir saçmalaktan başka bir şey değil). Ama bir nefis terbiyesi, ya da bizim anladığımız biçimiyle söyleyecek olursak, duyguların eğitilmesi, devrimcileştirilmesi kendisini dayatıyor. Bunun yeri ise, bizzat devrimci savaşın yakıcı pratiğidir. Devrimci savaş, tıpkı bir ateş gibi herşeyi yakar, eritir ve bütün pisliklerinden temizler. Her ileri atılışımızda, çoğu kez geri duygularımız açığa çıkacak; buna rağmen ileri yürüyüşümüzü sürdürmeliyiz. Bu geri duygular, bizim de bilinçli ve amansızca üzerlerine gitmemizle devrimci savaşın ateşi içinde eriyecek ve akkor içinden yükselen kızıl alevler gibi devrimci duygular açığa çıkacak, yükselecektir.

Duyguları güçlendirmenin, zenginleştirmenin ve sağlıklı hale getirmenin yol yaşam kavrayışını geliştirmekten geçer. Bu da bilinç işidir. Bir savaşçı devrim ve komünizm bilincini geliştirip mücadeleyi kavrayış düzeyini yükselttikçe duygularının önündeki gelişme alanı da açılır. Sorunu, yine bir örnek üzerinden ele almaya çalışalım. Örneğin cesaret, bir savaşçının mücadelesini destekleyen, korku ise engelleyen bir duygudur ve bu iki duygu savaşçının içinde sürekli çatışmaktadır. Korku hiç bir zaman yok olmaz; korkusuzluk gerçekçi değildir; gerçekçi olan, korkuların yenilmesidir; korku ile cesaret arasındaki savaşta cesaretin üstün gelmesidir. Yani, kahramanların da korkuları vardır, ama onlar, korkularını acımasızca yenebilen, onlara hükmeden kimselerdir. Ön-

celikle bu noktayı açıklığa kavuşturduktan sonra, devam edelim. Cesaret ayakları havada bir duygu değildir. Cesaretin korkuyu yenebilmesi için, kişinin, neyi, nasıl yapacağını bilmesi, bunun sonuçlarını görebilmesi, korktuğu şeyin nasıl yenilebileceğinin örneklerini bilmesi, girişeceği gözüpekliliğin yaratacağı sonuçları kavrayabilmesi, başına bir iş gelse de yoldaşlarının mücadeleyi sürdüreceğine inanıyor olması vs. etkilidir. Belki çoğu durumda, tüm bunların bilincine tam varmamış insanlar da cesaret örnekleri yaratacaklardır, ama şurası kesin ki, tüm bunlar, bilinmesi durumunda cesaret duygusunu korku karşısında güçlendirmeye hizmet edecek ve insanın bu mücadelede kahçılılaşmasını sağlayacaktır.

Duygular, insanın yaşam karşısındaki tepkileridir. Dolayısıyla, duyguları güçlü yaşayabilmek için yaşam derinliğine yaşayabilmek gerekir. Böyle bir yaşam, küçük değil büyük bir dünya gerektirir. Yaşamı küçük bir dünyayla sınırlamış insanın ufkü da dardır. Ufkü darlığı, duyguların güçlenmesinin de zenginleşmesinin de önünde engeldir. Dünyası küçük olanın yüreği de küçük olur. Böyle bir insan ne tutkuyla sevebilir ne de gerçek bir nefret duyabilir. Küçük hesapların adamı kısır, sağlıksız, cılız duygulara sahip olabilir ancak. Güçlü ve zengin duygulara sahip olmak için büyük bir dünyaya sahip olmak gerekiyorsa, bunun için de, insanın, yaşamını adadığı bir ideali, bir davası olması gerekir. Yani bir yaşama iddiası gerekir. Büyük bir yaşama iddiası olmalıdır bu. Ve o ideale tutkuyla bağlanmak gerekir. Burada herhangi şeylere tutkuyla bağlanmalardan, örneğin karasevdalardan ya da buna benzer kişisel tutkunluklardan söz etmiyoruz. Bu tür kişisel tutkunluklar, insanı özgürleştirmek bir yana iyice acizleştirebilir; köreltebilir, yaşama sevincini, coşkusunu öldürebilir. Tutkuyla bağlanılması gereken, büyük bir idealdir; insanlığın kurtuluşu davasıdır. Kendisini bu davaya, komünizm idealinde tutkuyla bağlamış insanların sonsuz büyüklükte bir dünyası olur. Marksist-leninist dünya görüşü ufkü daraltan sınırları yerle bir eder ve duyguların güçlenip çiçeklenmesi için eşsiz bir alan yaratır. Artık, tarihin en uzak zamanında, yeryüzünün en uçra köşesinde yaşamış ezilenlerin acısı sınıf kinimizi, kahramanlıkları devrimci coşkusunu, savaşma azmimizi büyütür. Örneğin Spartaküs filmi izleyen sıradan bir insan, belki bir takım tarih bilgileri edinecek, bunun yanında, kendisini filme konsantre edebildiği ölçüde belli duygular yaşayacaktır. Ama, hiçbir zaman, onun yaşayacağı duygular, aynı filmi izleyen bir devrimcinin duyguları kadar güçlü ola-

maz. Bunun böyle olacağı açıktır.

Marksist-leninist ideolojiyle tanışmak ve bilgi birikimini artırmak duyguların serpilip gelişmesinin önünü açar. Öte yandan, bilgi birikiminin sağlam bir bilinç düzeyine yükseltilmesi için sağlıklı duygular geliştirmek gerekir. Öğrendikleriyle hissettikleri tam olarak uyuşmayan bir insan bilgi birikimini artırsa da henüz bilincinin sağlanmasından söz edilemez. Hem ufkunu genişletmek, bilgi birikimini sürekli artırmak. Hem de buna paralel duyguları devrimcileştirmek gerekir. İşte ancak bilinç ve duyguların böylesi uyumlu gelişmesi sonucunda sağlam bilinçten ve sağlıklı duygulardan söz edilebilir; bu ikisi, birbirlerini destekleyerek atbaşı giderler. Kahramanlaşabilmenin yolu da buradan geçer. Kahramanlar, en kapsamlı bilgi birikimine sahip insanlar arasından çıkmak zorunda değildir; her zaman da böyle olmaz zaten. Davasına herşeyiyle bağlı olan, dava uğruna herşeyi vermeye hazır olan ve bu uğurda her türlü zorluğa, tehlikeye meydan okuyabilen kişi kahramandır. Gelecekte, örneğin sosyalist inşa sürecinde savaş kahramanlığının yerini emek kahramanlığı alacaktır. Ama bugünkü savaş koşullarında kahramanlık, devrimci savaşı yükseltmek için herşeyini adanma, bu uğurda düşmanın her biçimine, ölüm biçimine de meydan okuyabilme noktasında kendisini gösteriyor. Her onurlu mücadele kendi kahramanlarını yaratarak gelişir. Devrim mücadelesi tarihi kahramanlık destanlarıyla yazılmıştır. Türkiye ve Kürdistan'lı devrimciler de yıllardır nice kahramanlık destanları yazıyorlar. Düşmanın "teslim ol" çağrılarına ateşle karşılık vermek, işkencecileri dize getirmek, Ölüm Orucunda ölüm yenmek, özgürlük ateşini bedenleriyle tutuşturmak, intihar saldırılarında bedeni düşmana dehşet saçan bir bombaya çevirmek gibi nice kahramanlık örnekleri yaratılmıştır ve daha niceleri yaratılacaktır. Ve ezilenler bu kahramanlıklardan öğrenerek, onların izinden giderek kurtuluşa ulaşacaklardır.

Her bilgili kişi kahraman olamıyor. Bugünkü koşullarda kişi, bilincinde, ölümü göze almak gerektiğini ne kadar kavramış olursa olsun, sırası geldiğinde ölüme meydan okuyamıyorsa o bir kahraman değildir. Her türlü bilinç faktörüne rağmen, o noktada, korkular cesarete üstün gelmiştir. Ya da genel olarak geri duygular devrimci duygulara üstün gelmiştir. Çünkü bilgi birimi sağlam bir bilinç düzeyinde değildir; soylu, devrimci duygularla güçlendirilmemiş, uyumlulaştırılmamıştır. Oysa tarih, çok kapsamlı bilgi birikimine sahip olmadıkları halde herşeylerini davalarına adayarak ölümsüzleşen nice adsız kahramanla doludur. Çünkü bilinç sağ-

lamdır; kapsamlı olmasa dahi net ve yalındır. Kahraman, öğrendiği, doğru bildiği şeyi tüm yüreğiyle inanmış, bağlanmış. Soylu devrimci duygularla bilincini pekiştirmiştir.

Elbette, burada yapmaya çalıştığımız, bilinçle duyguları kıyaslamak, onları karşı karşıya getirip birisini daha önemli değerini daha az önemli ilan etmek değil, tam tersine, bunlar arasındaki diyalektik bütünlüğü gösterebilmektir. Bilinç ve duygular insan maneviyatının bileşenleridir. Bunlar, karşılıklı olarak birbirlerinin gelişip güçlenmesine katkıda bulunurlar ve uyumlu gelişmeleri kişinin maneviyatının zenginleşmesine, soylulaşmasına, yücelmesine hizmet eder. Duyguların devrimcileştirilmesinde, güçlü ve sağlıklı duyguların çiçeklendirilmesinde çok büyük katkısı olacak bir etken vardır; bu, devrimci sanattır, devrimci edebiyattır. Elbette, bu, burjuva sanattan büsbütün farklıdır. Burjuva sanat adamlarının kısırlıkları, cılızlıkları ve duygu dünyalarındaki karmaşa yaşamlarındaki kokuşmuşlukta (bunalımlar, intiharlar, uyuşturucu bağımlılıkları eşlerine sadakatsizlikler ve her türden yozlaşma) açıkça görülür. Oysa devrimci sanat bu kokuşmuş düzeni yıkmaya ve sosyalizmi kurmaya hizmet ettiği, ona ışık tuttuğu için güçlüdür, üretkendir ve temizdir. Özgürlük mücadelesine kan taşıyan, özgürlük diyarının insana yakınlığına işaret eden devrimci sanat, özgürleştiricidir. Bundan dolayıdır ki, burjuva sanat, insanlardaki kafa karışıklığını, bunalımları ve yozluğu körüklemekten başka bir işe yaramadığı halde, devrimci sanat duyguların serpilip gelişmesine, sağlıklılaşmasına hizmet eder. İnsanlar arabesk dinleyip kendilerini jiletliyor, bunalım romanlarının etkisinde kalarak intihara sürükleniyor, Brezilya dizisi seyredip eşlerini aldatıyor ya da Rambo'ya özenip birbirlerini doğruyorlar. İşte burjuva sanat ve edebiyat tamamen buna hizmet ediyor. Burjuva olan herşey gibi, burjuva sanat da, artık insanlığın gelişmesinin, özgürleşmesinin önünde engeldir. Bunlar tamamen metalaşmış, kısırlaştırmışlardır; yozluktan başka birşey üretmiyor, hiçbir alanda gerçekten yeni, ileri olan bir açılıma gerçekleştiriyorlar. Yenilikten anladıkları daha fazla "çılgnlık", "agresiflik" yani daha fazla çürümedir.

Burada, özellikle sevgi, insanlık, ilerçilik adına ortaya çıkan bazı sanatçı bozuntularının sözünü etmek gerekir. Kendilerini düzen karşıtı olarak, hatta bazen daha da iler giderek sosyalist olarak pazarlayan sanatçı bozuntuları devrimci mücadelenin yükselmesiyle birlikte mantar gibi turedi. Bunlar, ilerici bir görünüm altında, aslında yığınların en geri, en bayağı duygularına hitap ediyor-

lar. Kendi yaşamlarında her türlü geriliği, yozluğu yaşamla birlikte ilerçilik adına yazıyor, çiziyor, söylüyorlar. Ateşli düzen karşıtı söylemlerinin arka planında, her yönlerinden burjuva düzene bağlı olarak yaşıyorlar. Oysa devrimci sanat devrimci sanatçılar tarafından yapılır. İç savaş, sanatı ve sanatçıyı da kamplaşmaya itiyor; sanatıyla ya devrim ateşinin körükleyicisi olmayı ya da karşı-devrimin kokuşmuşluğunu beslemeyi dayatıyor. Ve düşüncelerini, yaşamlarını devrimcileştiremeyen sanatçılar, devrimci-ilerici görünüm altında kendilerini pazarlamayı sürdürdükleri sürece, aslında yığınların devrimci coşkusunu köreltmeye, savaşıma azmini baltalamaya, düşmana kini törpülemeye hizmet ediyorlar. En çok da sevgi anlayışıyla oynuyor; devrimci hümanizmin yerine genel bir insan sevgisini, yani burjuva hümanizmini koyuyorlar. İlerçilik, devrimcilik maskesi takındıkları için ezilen yığınlar üzerinde burjuva sanatçıların yaratmadığı etkiyi yaratıyorlar. Bu yönüyle daha büyük bir tehlike dirler.

Devrimci sanat ve edebiyat ise, insana, onuruna sahip çıkmasını, onu hep yükseklerde tutmasını söyler. Kavgayı, isyana çağırır. Devrimci coşkuyu ateşler, insanlığın kurtuluş umuduna ışık tutar. Teslimiyete, yılgınlığa, her türlü karamsarlığa karşı güçlü bir panzehirdir; kavga azmini, direnci güçlendirir, sömürücüye duyulan kini besler, sevgiyi yüceltir.

Yani devrimci sanat, sadece yığınları devrimci mücadeleye çekmenin, özendirmenin bir aracı olarak değil, ama aynı zamanda duyguları devrimcileştirmenin, güçlü ve sağlıklı duyguları çiçeklendirmenin bir aracı olarak da ele alınmalıdır.

Bilinmelidir ki, çağımızda ne kadar güzel ve övünülecek duygu varsa, devrimciler, ne kadar çirkin ve utanılacak duygu varsa karşı-devrimciler tarafından temsil ediliyor. Bugün insanlık onuru ayakta duruyorsa, bu devrimci proletaryanın mücadelesi sayesinde. Sevgi varsa, fedakârlık yaşıyorsa ya da genel olarak toplumsallık duygusu öldürülemediyse, devrim mücadelesi aynı zamanda soylu-övünülecek duyguların çirkin-utanılacak duyguların karşı mücadelesidir. Sermaye düzeninin yıkılması, insanlığın soylu duygularının gelişmesinin önünü açacaktır. Ve bu mücadele sürecinde devrimci duygular, savaşçıların yüreğinde yatan çok etkili manevi silahlardır. Onları güçlendirmeyi ve doğru kullanmayı öğrenmeliyiz.

Doğan GÜNEŞ
Derya ATEŞ

TÜRK-İŞ İLE TİSK ARASINDA BİTEN KAMU SÖZLEŞMELERİ UZLAŞMACI SARI SENDİKA AĞALARININ İHANET SÖZLEŞMELERİDİR

Sarı Sendika ağaları bu seneki toplu sözleşmeye devletle veya hükümetle anlaşarak, sendikalar kanuna göre işveren ve işçi temsilcisi Türk-İş sözleşmeleri dört ay öne çektiler. Bunun amacı sözleşmeleri aynı tarihe getirip koordine kurulu kurup Türk-İş konfederasyonların elinden yetkiyi alıp hükümetle uzlaşarak işçileri satmayı planlamıştı her dönemde olduğu gibi Türk-İş'in içinde bir kriz yaratıp Türk-İş bölündü parçalandı. Hükümete karşı gücünü gösteremedi eylem planları uygulanamadı, greve çıkmayı göze alamadı gibi bahaneler uydurup işçiyi eylemsiz, öncüsüz bırakıp saman altından su yürüterek işçiyi uyutarak sarı, sendikacılığını ortaya koyarak, devletle uzlaşarak sattı. Bu geçtiğimiz sözleşme dönemlerindedir böyle olmuştur. Bundan sonraki sözleşme dönemlerindedir böyle olacaktır. Bunun için biz işçiler işyerlerimizde D.İ.K'ler kurup işçinin inisiyatifini sendikalardan alıp öncü işçiler olarak sözleşmelere ağırlığımızı koyup uzlaşmacı tutumdan işçilerimizi kurtarıp ekonomik-siyasi özgürlüklerine kavuşturmalıyız. Yani işçileri sendika denetiminden kurtarmalıyız.

Bu seneki toplu sözleşmelerde yine Türk-İş nezdinde Kıbrıs'ta başkanlar Kurulu toplandı. Temmuz ayında orada Türk-İş tüm konfederasyonları kendi sözleşmelerini kendiniz yapın dedi ve serbest bıraktı. Tabii konfederasyonlardan gelen talep de buydu. Çünkü %85'i faşist sendika ağaları sarı sendikacıları daha sonra aralık ayında Türk-İş İstanbul da yine konfederasyon başkanları ile toplantı yaptı. Buradada yine koordine kurulunu oluşturamadı, oluştursa bile hükümetle Türk-İş ve Hak-İş çoktan anlaşmış ve uzlaşarak başta satılmış idi. Biz ön-

cü işçiler bunu biliyorduk. Ama üzerimize düşen görevleri yerine tam olarak getiremedik işçiyi tam olarak uyaramadık, eylemleri sokaklara ve işyeri işgallerini organize edemedik bu bizim dağınık olmamızdan D.İ.K'leri kuramamızdan kaynaklandı. Ama burada bize bir derstir.

İşçiler 1997 Kamu toplu sözleşmesinde nasıl satıldılar. Türk-İş içinde hükümet kuyrukçusu ve adamı Türk-İş'in mali sekreteri Enver Toçoğlu krizi çıkarıldı. Çünkü Türk-İş Başkan Bayram Meral ile Enver Toçoğlu arasında koltuk kavgası vardı. Türk-İş Başkanı Bayram Meral 24-26 Haziranda işçi temsilcisi olarak S.S.K seçimi var. Buna Bayram Meral'in bir adayı Enver Toçoğlu denen şerefsizin de yine S.S.K temsilcisi seçilme isteği S.S.K'da hükümete işçileri satma arzusu bitmemişti. Faşist Enver Toçoğlu S.S.K'nın dinlenme tesisleri başkanı iken S.S.K'nın paralarını keyfi olarak yemiş yargıdan 5 ay 27 gün ceza almış bu ceza paraya çevrilmiş. Bunun yüzünden kendini kurtarmak için önce şeker ile Demiryol-İş başkanları hükümetle uzlaşıp 15. iyileştirme %38'e işçileri sattılar ve işçilerin birliğini beraberliğini bozarak ve hükümetle anlaşarak bizden sonra anlaşarak sözleşmelerde bu paranın ve size verilen sosyal hakların dışına çıkılmasının diyerek hükümetle anlaşıldı. Bunu bahane eden sarı sendika ağaları ve Türk-İş başkanı Bayram Meral bölündük parçalandık yalnız kaldık diyerek ve sözleşmelerde hükümete karşılına belli bir kaşitekle gelmeyince ve 60 günlük sözleşme prosedürü uygulanıp yani sözleşmeye ilk oturuş tarihleri geç başlatıldı ilk işverence oturuş tarihinden sonra 60 gün süre geçerse uyumsuzluk tutuluyor. Bunlar aynen uygulandı ve işçiler birke-

re bile sokağa eyleme çıkartılmadan sarı sendika ağaları devletle uzlaşarak teker teker sözleşmelere imza koydu. Yalnız Hava-İş, Petro-İş, Tektıda-İş ve Harb-İş daha sonra imza attılar ve işverenden biraz daha taviz koptu ama sonuçta işçiler faşist TC'ye bu senede satılıp enflasyonun altında ezdirildi. Eşel mobil sistemi yani aylık enflasyon getirildi. Bu çok büyük bir tehlike. Çünkü eşel mobil aylık enflasyonu faşist TC'nin bir kurumu olan D.İ.E yapıyor. Enflasyonu en düşükten tutup işçiyi yine yoksullaştırıp köleleştirecek aynı zamanda bundan sonra ki toplu sözleşmelerle devlet işçi sendikalarına şunu diyecek. "benimle ücret pazarlığı yapmayın ben size bunu zaten uyguluyorum" bu sendikasıztırmayı amaçlamaktır yani işçi güçsüz kalsın kendini işverenler karşısında savunmasın, köleleşsin ucuz işçilik ve esnek çalışmaya getirilsin. Sermaye katmerli sömürü yapsın. Biz işçiler bu tehlike karşısında sessiz kalamayız. Önce Sendikalar kanunu değiştirmeli % barajını aşağıya çektiğimiz yeni devrimci sendikalar kurmalı sarı sendika ağalarından işçinin ayakta durduğu zincirleri koparmalıyız. Bunun içinde Tüm İşyerlerinde D.İ.K'leri kurup işçinin bütünlüğünü sağlayıp sömürü düzeninden işçileri kurtarmalı sarı sendika ağalarından işçileri kurtarmalıyız. İşte o zaman devrimin ayak sesleri gelmeye başlayacak. Ey işçi arkadaşlarımız! Bunları bir an evvel hayata geçirmeli uyumamalıyız. Yoksa bu güzelim ülkede ne Türk-İşçisi nede kurt işçisi kardeşlerimizin eşitsizliği ve sömürüsü biter.

**KAHROLSUN SARI SENDİKA AĞALARI!
YAŞASIN SINIF SENDİKACILIĞI!
FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ
İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!
Bir Kamu İşçisi**

KARAYOLLARI VE TEKSTİL İŞÇİLERİ HALEN GREVDE OLAN ÇELİK AKÜ İŞÇİLERİNİ ZİYARET ETTİLER

25/06/1997 tarihinde bir grup Kara Yolları işçisi ve Tekstil işçisi, Dolayobadaki Çelik Akü'yü ziyaret etti. Oradaki grev gözcüsü işçilerden alınan bilgiye göre 1 aydan beri sözleşmelerin sürdüğünü petrol-İş sendikası ile görüşmelerde sendika iş verenden önce brüt 50 milyon istiyor ve artı 27 milyon brüt istiyor daha sonraki görüşmelerde önce 45 milyon artı 27 milyon istiyor. İş veren vermeyince 3 haziranda greve çıkılıyor grev 24/06/1997'de 22. günü imiş. İşçiler ortalama 17-18 milyon maaş alıyor ayrıca yeni giren işçiler asgari ücretten çalıştırılıyor yani 11 milyon maaş alıyorlar. Çelik Akü'nün patronu Atilla Beymiş ve Mutlu Akü'nün bir yan kuruluşu olan Çe-

lik Akü'de 73 kişi çalışıyormuş. Ayrıca burada Mutlu Akü'de 60-65 kişi çalışıyormuş ama en büyük kuruluş merkez Mutlu Akü'de Kurtköy Tepeören'de 600 kişi grevde imiş. Burada grev çadırı kurulmuş işveren bekçi kulubesini kullanıyor. Aynı zamanda grev gözcülerine yemek veriyor. Grev komitesi kurmamışlar ve Kurtköy'deki Mutlu Akü işçileri ile iletişim kuramıyorlar. Bizde onlara; grev komitelerini kurup büyük grev yeri olan Mutlu Akü ile iletişimi kurun aynı zamanda Çelik akü'de de grev çadırınızı kurun ve sendikayı başarılı olmak için zorlayın diyerek. Başarılar dileyip ayrıldık.

Bir Karayolu İşçisi

15 - 16 HAZİRAN BÜYÜK İŞÇİ DİRENİŞİNİN YILDÖNÜMÜNDE ÇEŞİTLİ ETKİNLİKLER YAPILDI.

Onbeş haziran günü Genç Ekin Sanat Merkezi'nde yirmibeş kişi kadar kamu işçilerinden özel sektör işçilerinden, işsizlerden ve genç işçilerden oluşan misafirler Saat 16.00 da 15-16 Haziran büyük işçi yürüyüşünün 27. yıl dönümünün ve direnişinin üç işçi yoldaşın ve tüm devrim savaşçılarının ölümsüz anısına bir etkinlik düzenledi. Etkinlik 1 dakikalık saygı duruşu ile başladı ve Avusturya marşı hep bir ağızdan söylendi. Daha sonra o günlerde 15-16 Haziran büyük işçi direnişini yaşayan bir belediye işçisi yoldaşımız bu yürüyüşün sınıf içinde örgütlü sosyalist bir hareketin veya partinin bulunmamasından dolayı Haziran işçi direnişi, kendiliğinden gelişen ve kısa sürede bastırılan ve İstanbul, Kocaeli sınırlı bölgesel politik bir grevle kaldığını anlattı. 15-16 Haziran büyük işçi direnişinin başlangıcının sebebinin şöyle anlatıldı. Türk-İş'in parti üstü politikasına karşı çıkan sendikacılar, 7. Genel Kurul'da çok ağır eleştiriler yönelttiler. Eleştiriler fiziki şiddette dahil sert tepki ile karşılandı. Örneğin yol-ış başkanı Bekir Yenigün feci şekilde dövüldü. Bu olaylar ayrışmayı hızlandırdı. 13 Şubat 1967 günü Türk-İş üyesi sendikalardan Maden-İş, Lastik-İş, İstanbul-Basın-İş, Bağımsız sendikalardan Gıda-İş ve Türk Maden-İş tarafından Devrimci işçi sendikaları Konfederasyonu (D.I.S.K) kuruldu. Tabii bundan sonra DISK'in daha aktif çalışması devlet ve Türk-İş tarafından engellemek için işçilerin sendika değiştirmesini oldukça zorlaştıran ve %30 barajı gibi 274-275 sendikalar kanunu ve toplu sözleşme kanununu değiştirmek istendi. 1317 sayılı anayasa maddesine o zamanki AP, Başkanı Süleyman Demirel de destek vererek DISK'in önünü tıkamayı, gelişmesini önlemeyi ve kapatmayı amaçlamıştı. İşçilerin Otosan fabrikasından başlayan büyük ayak-

lanması Kocaeli'den yürüyüşe geçen 10 büyük fabrikanın işçileri karşı taraftan Şişli Keçene'de Sungurlar, demir döküm işçileri yürüyüşe geçtiler. Hatta Eyüp'te tutuklu işçi arkadaşlarını da karakolu basarak alıp Galata köprüsüne doğru yürüyüşe geçtiler 16 Haziran günü radyolardan ve televizyonlardan DISK başkanı Kemal Türkler, bu işçi yürüyüşü bizim insiyatifimiz dışında diye açıklama yapıyor, aynı zamanda sarı sendika ağaları da gösteri ve kışkırtmalara kanmayın, eylemlerinizi vazgeçin anonsları yapıyordu. Bu konuşmalar etkili oldu. İşçiler jandarma ile çatışmalar yaşadı ölenler oldu ama böyle büyük bir direniş yaratacaklarını da hiç düşünmemişlerdi. Büyük Haziran Direnişi sonucu Cevizli Tekel işçisi Mehmet Gedik, Yaşar Yıldırım ve Mustafa Bayram isimli işçi arkadaşlarımızı katlettiler. Olaylar üzerine Faşist Ap hükümeti yasayı parlamentodan geri çekti. İstanbul ve Kocaeli'de sıkı yönetim ilan edilerek işçiler ve sendikacılar üstünde baskı dönemi başlatıldı. Sonrasında bu çok açık bir şekilde 12 Eylül askeri faşist darbesiyle ortaya konuyor ve böylece Tekele Sermaye'nin bir türlü uygulamaya sokamadığı 24 Ocak kararları da denen Güney Amerikanın faşist yönetimlerince uygulananan ve azgınca sömürü anlamına gelen faşist baskıları ve işçi temsilcileri, işçi önderleri, devrimci sendikacılar tek tek tutuklanıp Selimiye'de sorgu altına veya işkence hanelerde işkence altına alınarak işçiler üzerinde baskılar daha da artırıldı.

Daha sonra İski işçisi bir arkadaşımız ve Kara-yolları işçisi bir arkadaşımız sarı sendika ağalarının bugünkü maaşlarının bir militlevekili kadar olduğunu yurtdışı harekatlarının 1 günlüğünün 350 dolar olduğunu sendikalar tüzüğünü kendilerini koruyucu olarak hazırlayarak işçileri baskı altında tutan

ve buna karşı gelen işçi öncülleri ve temsilcilerini sendika disiplinine uymadığını ve devrimci yapıda sendika yöneticilerini 2 ay gibi görevden alabilen genel kurullarda sendika şubelerini kapatabilen ve üyeleri başka bir şubeye devredebilen aynı zamanda işçi temsilcilerinin atanması gibi antidemokratik tüzükler yapan bu sarı sendika ağaları ne Türk-İş ne DISK nede HAK-İŞ'in işçiye önderlik edemeyeceğini işçilerin Devrimi hiç bir zaman bu sendikaların denetiminde olduğu sürece göremeyeceğini belirtti. Kamu Emekçilerinin Sendikası olan KESK artık devletin uzlaşmacı yapısına girdiğini yani devletin dümen suyunda giden uzlaşma ve işbirliğini hedefleyen bir yapıda olduğunu belirtti ve kamu emekçilerinin ihtiyaçlarını karşılamaktan uzak olduğunu belirtti. Eğitim-sen'de, Maliye-sen'de sürgünler olurken büyük memur eylemleri organize etmeyen ve grevli toplu sözleşmeli sendikayı artık hükümete dayatmadığını memurların bunu görüp devrimci bir yapı ile yeniden örgütlenmelidir. İşçilerinde DİK. anlayışı temelinde tüm işyerlerinde tabandan başlayarak ekonomik, demokratik taleplerinden yola çıkarak politik ve ideolojik mücadeleyi sürdüren işçileri sınıfın öneti partisinin paralelinde eğiten örgütleyen ve mücadeleye sokan bir örgütlenme anlayışıyla nihayi hedefleri olan sınıfsız sömürsüz bir dünyaya ulaşmanın araçları olarak demokratik halk devriminin ve sosyalizmin örgütlenmesinin çekirdekleri olacak olan Devrimci İşçi Komiteleri'nde örgütlenmeleri çağrısında bulundu. Zira işçilerin fabrikalardan başlayarak hayatın ve toplumun tüm alanlarında işçilerin mücadele birliğini devrimci bir anlayışla örgütlemeye asla devrim yuzü göremeyeceğini belirtti.

Bir İşçi

İETT'DE İŞÇİLER BASKI ALTINDA HAK-İŞ'E GEÇMEYE ZORLANIYOR!

Üye sayısı 5500 olan İETT çalışanları derneğinde yapılan basın açıklamasında, İETT işletmelerinde yaklaşık üç ay önce örgütlenme çalışmalarına başlayan HAK-İŞ'e bağlı HİZMET-İŞ sendikasına üye olmadıkları gerekçesiyle zorlama, tehdit etme ve sürgün edilme gibi saldırılara maruz kaldıklarını söyleyen işçiler, derneklerine aidat olarak verdikleri paraların maaşlarından kesildiğini fakat HİZMET-İŞ sendikasına kayıt olmadıkları için toplanan paraların derneklerine verilmediğini belirttiler.

İş veren tarafından telsizlerinin de kesildiğini belirten işçiler 02.07.1997 tarihinde Bölge çalışma müdürlüklerine iş barışını bozdukları için yasal başvuruda bulunacaklarını söylediler daha sonra haklıyız kazanacağız sloganlarını atan işçiler olaysız dağıldılar

VATAN HASTANELER GRUBU'NDA İŞÇİ KIYIMI!

Ellye yakın özel sağlık kuruluşu ve hastanenin (Alman Hastanesi, Vatan Hastanesi vb.) sahibi olan ve "benim hastanelerime sendika giremez" diyen Azmi Ofluoğlu'na ait Kadıköy Vatan Hastanesi'nde yasal haklarını kullanarak sendika üyesi olan sağlık emekçileri işlerinden atıldılar.

Ses Kadıköy Şubesi'nin ve İstanbul Tabip Odası'nın yaptığı basın açıklamalarında bu anti demokratik saldırılara karşı kamuoyunun tepkisiz kalmaması ve mücadelenin sürdürüleceği söylendi.

Ernesto Che Guevara'nın oğlu Camilo Guevara ile İsviçre'deki konferansları sırasında yapılan söyleşinin metnini yayımlıyoruz.

"BABAM YAŞADIĞI GİBİ ÖLDÜ"

Dünya ezilen halklarının sembolü haline gelen, yaşamı boyunca kendisini halkların kurtuluşu için adanmış komünist savaşçı CHE Guevara'nın ölümünün 30. yılı tüm ülkelerde çeşitli etkinliklerle anılıyor. CHE'nin 30. Ölüm yıldönümü ve Sosyalist Küba'nın Emperyalist Amborgoya karşı direnişini gündemde tutmak için bu yıl bir çok ülkenin devrimci kurumları tarafından "CHE yılı" ilan edildi. Bu çerçevede CHE'nin oğlu Camilo Guevara davet edildiği Avrupa ülkelerinde konferanslar verdi. Bu süreçte geldiği İsviçre'nin Bern, Basel, Cenevre ve Züriç şehirlerinde verdiği konferanslarda Küba da yaşanan son gelişmeleri anlattı.

Camilo Guevara, 1962 de Havana da doğdu. Babası CHE Kongo ya gitmişken kendisi 3 yaşındaydı, yine babası işbirlikçi Boliviya askerleri tarafından öldürüldüğünde 5 yaşındaydı. 1986 yılına kadar Moskova da üniversite de okudu. 1987-88 yılları arasında Nikaragua da danışmanlık yaptı. Şimdi ise Küba da Balıkçılık Bakanlığın da çalışmaktadır.

Soru: Küba'da yaşamın sizin için ayrıcalıklı bir yanı var mı?

-Küba da herhangi bir çocuk gibi büyüdüm, babam nedeniyle Küba da herhangi bir ayrıcalığa tabii tutulmadım. İlk öğrenimimi her Kübalı çocuk gibi halk okulunda okuyarak tamamladım. Babam öldürüldüğünde 5 yaşındaydım. Diğer Kübalı çocuklar gibi babamın ölümünü denizlere çiçek atarak karşı-

ladık. Babamı sadece duvardaki resminde hatırlıyorum, bize zaman ayıramamasına rağmen onu seviyor ve saygı duyuyordum. Babamın düşünceleri herkes tarafından bilinmektedir. Daha sonra ben de her Kübalı gibi Küba'nın kalkınması için çalıştım.

Soru: Amerika'nın Küba ya karşı Ambargosu hakkında neler düşünüyorsunuz?

-Ülke ekonomik politik olarak bloke edilmeye çalışılıyor. Batısta yı yıkıktan beri sürekli Amerika tarafından rahatsız edildik. Sosyalist ülkelerin dağılması ile birlikte ekonomik ilişkiler koptu ve böylece Ambargo bütün sektörleri etkilemeye başladı. Avrupa ya ithal olayı çok pahalıya mal olmaya başladı. 7 ton şeker karşılığında 1 veya 1,5 ton petrol almaya başladık. Küba Amerikanın beklentilerini kabul etmedi ve bunun için mücadele etti. Bu Amerikanın hoşuna gitmedi. Ambargo sürdüğünce bunun karşısında sistem de sağlamlaşmaya başladı.

Soru: Amerika'daki Kübalıların sistemin değişmesi için yaptıkları hakkında ne düşünüyorsunuz?

-İlk önce Küba'dan gidenler Küba ya karşı bir şey yapmadılar. Mafya insanların kaçmasını örgütledi. Amerika bu insanları teşvik ediyor. Kübalıların büyük çoğunluğu Küba da dir. Küba da 6 milyon insan yaşıyor.

Soru: Ekonomik sorunlar ne aşamada ve bu sistemi etkiliyor mu?

-Ekonomik sorunlarımız ve sıkıntılarımız var. Ama Küba halkı bunun nedenini biliyor.

Tüm ekonomik sorunlara rağmen Küba da Sağlık hizmetleri eğitim hizmetleri bedavadır. Yani Küba'nın sorunları ekonomik sorunlardır. Bunun aşılması ise mümkündür. Turizm, denizcilik, balıkçılık gibi alanlarda kalkınmayı hızlandırmalıyız.

Soru: Devrim Nedir?

-Devrim bir macera değildir. Devrim sosyal hakların ve kültürlerin eşitçe paylaşılması ve yaşanmasıdır. Herkes bana babamın gerilla olmasını soruyor. Gerilla olmak bazılarında dediği gibi macera değildir. Gerilla bir amaç olmalıdır. Devrimin yaşaması çok önemlidir, Kübalılar da bunu yapıyor.

Soru: Castro gerçekten de söylenenler gibi diktatör mü?

-Hayır, o halk için mücadele eden bir devrimcidir. O halkıyla bütünleşen bir önderdir. Benim için bir amca gibidir. Tabii amca derken kapısını çalıp amca ben geldim ilişkisi değil.

Soru: Küba da uyuşturucu sorunu var mı, kadın pazarları var mı?

-Hayır hayır bu sorun olarak yoktur. Küba bu konuda titizdir. Var olan birkaç örnek bunun böyle olduğunu göstermez. En azından Küba'ya gelen turistlerin Küba'ya seks turizmi için gelmediklerini biliyoruz. Bu yıl yapılacak olan gençlik festivaline gelmesi beklenen 6 bin dolayındaki genç bu dediğimiz nedenler yüzünden gelmiyorlar. Onlar uluslararası dayanışma için geliyorlar.

AVRUPA'DA İŞSİZLİK KARŞITI GÖSTERİLER

İşsizlik ve ekonomik sorunların giderek büyüdüğü kıta Avrupa'da artık yaşanan bu bunalımların geçici olmadığı, derinleşerek kalıcılaştığı daha da açık olarak belli olmaya başladı. Bu emperyalist ülkelerde başta işsizlik olmak üzere yaşanan tüm sorunların kaynağını Kapitalist üretim ilişkilerinin kendisinin teşkil ettiği açıklar. Yıllardır Avrupalı ekonomist teorisyenlerin yaşanan bu ekonomik sorunlara ilişkin ürettikleri tüm teoriler yetersiz kaldı. Her geçen gün giderek büyüyen işsizliğe karşı üretebildikleri tek formül çalışanların, emekçilerin sosyal haklarından kısıntı yapmaktır. Hatırlanacağı gibi Almanya'da Helmut Kohl'un yaptığı, "Tasarımlar paketi" toplumun tepkisini çekmeye başlamıştı. On binlerce işçi meydanlara çıkmış bu "Paket" e karşı taleplerini, tepkilerini dile getirmişti. Avrupa ülkelerinde sendikalar Kapitalist düzenlerin emniyet sübapları olduğu için bu türden yapılan toplumsal tepki hareketlerini potasında rahatça eritebiliyor. Diğer ülkelerde olduğu gibi Almanya'da da bu böyle olmuştur.

Yine Fransa'da Jupe iktidarının ileri sürdüğü "ekonomik tedbirler" toplumun tepkisini uzun zamandan beri çekmeye başlamıştı. Önce çiftçiler daha sonra da demir yolu işçilerinin başlattıkları eylem dizileri devam etti. Tam da bu süreçte sözüm ona, "zenginler zirvesi" olarak adlandırdıkları yedinci emperyalist zirve de Fransa da toplanmış ve Jupe'nun yapacağı önerilerinin kabul göreceği düşünüüyordu. Ama yapacağı önerilerinin karşılığı kendi ülkesinde tepkiyle karşılaşınca kabul görmedi.

Tüm emperyalist bilim adamlarının teorileri çözüm bulamıyor. İşsizlik giderek büyüyor. Bunun yanı sıra ev sorunu, çevre sorunu, uyuşturucu sorunu daha da derinleşerek büyüyor. Emperyalistler tam da kriz yaşadıkları bir dönemde "sosyal demokratlar" iktidara taşıyorlar. İngiltere'de Fransa'da olduğu gibi, çünkü bu tür buna-

lımlı dönemlerde düzeni en iyi koruyanlar, toplumsal muhalefeti en iyi dizginleyen sözüm ona "sosyal demokratlar" dir. Yoksa bizim Deniz Baykal'ın kendilerine pay çıkararak Sosyal Demokrasinin Avrupa'daki yükselişi değil. Bu olsa olsa toplumsal tepkilerin yükseleceği bir dönemde karşı devrim manevrasidir. Bunun içindir ki ülkemizde de sözüm ona sosyal demokratlar yeniden hazırlanıyor.

"Refah" toplumu olduğuyla övünen emperyalistlerin, Avrupa'da olduğu gibi aslında bunalım toplumu oldukları bellidir. Tüm iktidardaki ve muhalefetteki partiler mevcut düzendeki bu tıkanmalar karşısında düzeni devam ettirmek için birbirleriyle yarış içersindeler. Birbirlerinden farkları olmadıkları ürettikleri politikalarda belli oluyor. İşsizlik Kapitalizmin kendi karakteristik özelliğidir. İşçi sınıfı bunu daha da yakından görmeye başladı. Hemen hemen her hafta bir çok ülkede tepkisel eylemlilikler yapılıyor. Kıta Avrupa'sındaki işçi hareketlerinin en önemli eksikliği düzen yanlısı sendikaların peşlerine takılmaları ve enternasyonal dayanışmanın eksikliğidir. Almanya'daki sınıf hareketine Fransa'daki sınıftan bir dayanışma gelmiyor ya da tam tersi oluyor. Bu sorun sınıf tarafından kavramadan bu tür toplumsal eylemliliklerin başarı şansları olmayacaktır.

28 Mayıs 1997 günü Avrupa'nın bir çok önemli şehirlerinde işsizliği protesto yürüyüşleri yapıldı. Brüksel, Viyana, Bern gibi şehirlerde yapılan yürüyüşlerde çalışan kesimlerde yapılan ücret kesintileri kınanırken işsizliğin faturasının yine çalışan kesimlere ödendiği dile getirildi. İsviçre'nin başkenti Bern de yapılan yürüyüşte de binlerce emekçi katıldı. GBI ve CHB (Ağaç ve İnşaat işkolu Sendikaları) düzenledikleri ortak yürüyüşte dayanışmanın önemi anlatıldı. Enternasyonal Marşı ile başlayan yürüyüşte DEVRİMCİ EMEK okurları da pankartlarıyla yerlerini aldılar.

Devrimci Emek İsviçre Temsilciliği

Ölüm Oruçlarının yıldönümünde DİTAK'lı ailelerimizin yine evlatları cezaevlerinde bulunan ailelerle yapmış oldukları kısa röportajı yayımlıyoruz.

Soru: 1 Geçen yıl cezaevlerinde başlayan ölüm orucu eylemlerini sokaklara taşımak ve etkisini artırmak için Ankara'da işgal, gösteri gibi eylemleri organize ederken neler düşündüğünüzü anlatırmısınız?

Cevap: 1 Geçen yıl cezaevlerinde başlayan ölüm orucu eylemlerini sokaklara taşırken düşündüğümüz tek şey ölüm orucunun bitirilmesi çocuklarımızın haklı taleplerinin kabul edilmesiydi.

Cevap: 2 Ben Ankara'da geçirdiğimiz günleri hatırladığımda tekrar o günleri yaşıyormuş gibi etkilemiyorum. Çok üzücü şeyler yaşadık hemen hemen hergün gözaltılar ve hakaretlere maruz kalıyorduk

Cevap: 3 Biz çocuklarımızın haklı davasına sahip çıkmak için katıldık. Bir baba olarak istediğimiz onlar her zaman bizi yanlarında hissetsinler ve bu eylemliliklerle hemen bir kamuoyu yaratılsın ve bu cinayetler durulsun.

Soru: 2 Ölüm orucu ve ölüm orucunu destekleme eylemlerinden sonra polise ve devlete bakiş açınız nasıl değişti?

Cevap: 1 Bizler devletin, polisimizin güvenliğimiz için çalıştığını zannederdik. Ankara'da geçirdiğimiz 45 günden sonra polise en küçük güvenimiz kalmadı. Onlar bizim polisimiz değil, bizleri her fırsatta sömüren, ezen çıkarıcı bir kısım anlayışa hizmet eden ve bunu yaparken annesi yaşındaki bizleri coplaktan, yerlerde sürüklemekten sadistçe bir zevk alan saldırganlar gibi davrandılar ve insanlık adına bizi bütün dünyaya utandırdılar.

Cevap: 2 Devlete olan güven yitirildi. Burada yaşananlardan sonra devletin ve polisimizin koruyuculuğu değil saldırganlığı gürüldü.

Cevap: 3 Bizler ölüm orucu süresince Ankara'da ya da cezaevi kapılarında yaptığımız eylemliliklerde ölüm orucu sonrasında çocuklarımızın ölmesini

ya da sakat kalmalarını istemediğimiz için bulunduk. Burada maaşlarını bizim ödediğimiz vergiler sayesinde alan polislerden gördüğümüz mumele tam anlamıyla insanlık ayıydı. Hiçbir anne baba bu tarzda bir saldırıya hak etmemiştir.

Soru: 3 Polisin genel olarak son derece saldırgan olmasını nasıl değerlendiriyorsunuz? Nelere bağlıyorsunuz?

Cevap: 1 Burada ben bir anne olarak polisin bu denli saldırganlığını tamamen bu sistemin çürümüş olmasına bağlıyorum. Eskiden bizim zamanımızda polis bizim için, bizim güvenliğimiz için çalışırdı ya da biz öyle zannederdik. Şimdi ise bu konuşmuş düzene bekçilik yapıyorlar.

Cevap: 2 Bizler çocuklarımızın anneleri-babalardıydık ama onlar bizi potansiyel suçlular gibi gördükleri için aslında suçlu insanların bile hak etmediği tarzda saldırganlar bulundular. Aslında tek amacımız her anne baba gibi çocuklarımızın yanında olmak, onları korumaktı.

Soru: 4 Bir çok kez gözaltına alındım. Bize bu gözaltılardan birini anlatırmısınız?

Cevap: 1 Ölüm orucunun ilerleyen günlerinden birinde sesi mi duyurmak için Adalet bakanlığına yürüyorduk. Polis etrafımızı sardı. Bu sıkışıklık içinde bir anne bayıldı. Biz ona yardım etmek istedik fakat buna bile meydan vermediler. Bunlar olurken çevik kuvvet bir yandan anaları copluyor, bir yandan köpekleriyle saldııyorlardı. Bazılarının ayaklarından ayakkabıları çıkmış, saçları dağılmış, elbiseleri yırtılmış bir vaziyeteydi ve bizler hala direniyorduk. Bizleri otobüslere zorla bindirip şubeye götürdüler. 24 saat ayakta ve oldukça küçük bir hücrede bekletildik. Çeşitli hakaretlere ve baskılara uğradığımız halde, açlık grevi yaparak direnişimizi sürdürdük 24 saat sonra savcılığa çıkarıldık serbest bırakıldık.

Cevap: 2 Ankara da eylemli-

liklerimiz sürüyordu fakat yetersizdi. Artık ölüm haberlerinin gelmesinden korktuğumuz için temsili bir tabutla toplu bir halde başbakanlığa yürümeye başladık. Bir anda etrafımız polis dolmuştu, itip kakıyorlar ve çeşitli hakaretler ediyorlardı. Ailelerden birinin kulağına vardılar. Bu olaydan sonra adam sağır olmuştu. Bizleri yerlerde sürükleyerek otobüslere doldurdular. Şubeye götürüp 24 saat beklettikten sonra savcılıktan serbest bıraktılar.

Cevap: 3 Ben ölüm orucu sürecinde diğer çocuklarımla birlikte cezaevine oğlumu ziyarete gitmişim çıkışta kimlik kontrolü bahanesiyle durdurdular. Kimliklerimize baktıktan sonra "bayan polis yok şubeye götürüp üst araması yapacağız" dediler. Cezaevinden çıkan bizim gibi 10-12 kişiyi daha aldıktan sonra bizi TMS'ye götürdüler. Orada bizi 1-2 saat ayakta bekletip çeşitli hakaretler ettiler. Biz onlara sürekli bizi neden buraya getirdiklerini sorduk. Onlarda bize sizin çocuklarınız terörist, vatan haini biz olsak gitmeyiz sahip çıkmayız dediler. 1-2 saat daha çeşitli polislerce sorgulandı ve serbest bırakıldık. Daha sonraki günlerde bir iki kez daha aynı şekilde gözaltına alındık.

Soru: 5 Ölüm orucu eylemlikleri düşüncelerinizde ve yaşamınızda ne gibi değişikliklere yol açtı?

Cevap: 1 Biz Ankara'da yaklaşık 130 kişiydik buna rağmen eylemlerimizi engelleyemiyorlardı. Burada birlikte hareket etmenin anlamını ve gücünü hissettik. İnançlı ve örgütlü mücadelenin amacına ulaştığını gördük.

Cevap: 2 Çocuklar körpeçik bedenlerini ölüme yatırdığında sadece onların ölmesinin tek başına işe yaramayacağını biliyorduk. Bu mücadeleyi yükseltmek için dışarıda bizlerin onlara destek olması gerekiyordu. Bizler sonraki süreçlerde onlara destek olmak için elimizden geleni

yapacağız.

Cevap: 3 Ben ölüm orucu süresinde çocuğumun ölmesinden ya da sakat kalmasından korkuyordum. Ama tek başıma ne yapabiliyordum ki?. Gördüm ki benim gibi bir şeyler yapmak isteyen annelerin gönüllü bir hareketi var bende onlarla birlikte oldum. İnsanların birlikte hareket etmelerinin, tek tek uğraşmalarından daha faydalı olduğunu gördüm.

Soru: 6 Polisin saldırılarını yoğun biçimde yaşadığınızı ve buna karşı sert bir direniş gösterdiğinizi bütün toplum gördü. Şimdi o deneyler ışığında alınacak tavır konusunda ne gibi dersler çıkardınız?

Cevap: 1 Ben yaşamımda ilk defa sokakta eylem yaptım. Ankara'da geçirdiğim 45 günde ilk defa evimden ayrı kaldım. Evet sert bir direniş gösterdik. Bunu sağlayacak annelik ya da babalık duygusunun yanında yıllardır içinde yaşadığımız bozuk düzene karşı bir başkaldırıydı. Artık öğrendik ki herşeye susarak, başeğerek değil, direnenek kazanacağız. Ölüm orucunda olduğu gibi.

Soru: 7 Ölüm orucunun 63. günü ilk ölüm haberi geldiğinde neler hissettiniz?

Cevap: 1 İlk ölüm haberi geldiğinde Aygün Uğur olduğunu öğrendim inanmadım. Bunu Ankara'daki eylemlilere katılan diğer ailelere haber verme görevini bana verdiler. Aileler içinde Aygün'ün halası da vardı. Onu ayrı bir odaya aldık, diğerlerini salonda topladık ve acı haberi verdik. Kimseden çıt çıkmıyordu, sanki sessiz bir çığlık vardı. Bundan sonra kimse yerinde duramıyordu. Yürüyemeyecek durumda olan anneler bile sokağa döküldü. Başka Aygünler ölmesin diye.

Cevap: 2 Ölüm haberi beklenen bir şeydi. Haberi aldığımda müthiş bir kinle doldum. Devlet çocuklarımızın ölümüne seyirci kalıyordu. Devlete olan kinim bir kat daha büyüdü.

KÜRT HALKINA UZANAN ELLER KIRILACAK

Türk ordusu bir kez daha Güney Kürdistan'a girdi. Hem güneyde hem de kuzeyde devam eden çatışmalara Türk ordusunun önemli sayıda askeri katılıyor. Bu hareket Kürt halkına karşı uygulanan en geniş kapsamlı katliam hareketidir. Türk ordusu gerici ve kokuşmuş bir burjuva düzeni biraz daha ayakta tutmak için bütün bir Kürt halkına, Irak sınırları içindeki ilhak edilmiş Kürt topraklarına da bomba yağdırmaktan ve işgal etmekten çekinmiyor. TC tarihinin bu en geniş kapsamlı askeri hareketine, Kürt direniş tarihinin en geniş kapsamlı silahlı direnişiyle karşılık veriliyor.

Her devrimcinin, dünyayı değiştirmek için yola çıkması her komünistün yürekten özlediği ve beklediği kavga günleri geldi, bu kavga yarın değil, bugün verilmelidir. Böylesine büyük bir kavga böylesine büyük bir onur ve böylesine büyük bir tarihsel an her zaman ele geçmez. Kürt savaşçıları bu büyük kavga da her şeyleriyle savaşıyorlar. Ve diyorlar ki savaşı kazanmak için bizimle birlikte bütün halklar ayaklanmalı. Bu onurlu ve büyük bir kavga çağrısıdır aynı zamanda. Her Kürt savaşçısı akan kanıyla çoğalıyor bu çağrıyı. Kürt halkının savaşı ne denli büyürse, bu çağrının kaçınılmazlığı o denli artıyor. Ve bizler, ezen ulus komünistleri başta olmak üzere tüm devrimciler, bu savaş çağrısını yanıtlamak ve kazanmak için olanca hassasiyetimizi ve gücümüzü harekete geçirmeliyiz. Bunun için, büyük kavgaların devrimcileriyle, tarihsel görevlerin altında ezilmeyen ve tereddüt etmeyen savaşçılara ihtiyacımız var. Onurlu her devrimci, bütün tali görevleri bir kenara bırakıp, bütün olanaksızlıkları bir kenara bırakıp, bu savaş çağrısını yanıtlamalıdır. Ya, tıpkı Denizler, Seyitler ve Mahsun Kormazlar gibi büyük kavgaların, tarihsel sorumlulukların gözüpek ve atak savaşçıları olacağız; ya da tarihe, büyük ve onurlu kavga çağrılarını duymazlıktan gelen korkaklar olarak geçeceğiz.

Bugün aruk önemli olan savaş en gerekli olduğu anda sırdaya-bilmek, büyük kavgaların devrimcisi olabilmektir. Deniz'leri, Sinan'ları otuz yıl sonra bile en te-

miz en berrak devrimci semboller yapan, işte bu en gerekli olduğu anda savaşa atılabilmek cüretidir. Korkusuzca, sonunda ölüm olduğunu bilerek, ama her türlü olanaksızlığa ve engellere rağmen, sıradan bir kavganın sıradan neferlerini onlarca kez savaştan vazgeçirebilecek yüzlerce gerekçeye inat, tarihin kördüğümünü tek bir kılıç darbesiyle kesebilme cüretini gösterdikleri için, onlar, ulaşılmaz yücelikte bir yaşamın sahibi oldular. Peki ya Seyitler, kavgalarının büyük aydınlığıyla 12 Eylül karanlığını parçalarken, darağacına taşıdıkları en zor ama en gerekli anın devrimcisi olabilmek onuru biz leninistlere teslim etmediler mi? Ve Mahsun Korkmaz, tarihin gördüğü en uzun ve en büyük Kürt ayaklanmasını başlatan ve bu kıvılcımı bozkırın her yanına taşıyan kavgasıyla, en büyük savaşın en gerekli anda verilen savaş olduğunu bizlere bir kez daha öğretmedi mi?

Yarın geç olacaktır. Hayır, yarın her şey bitmiş olmayacak. Öncelikle Kürtgerillası yenilmeyeceğini, TC ordusunun daha nice saldırıları karşısında dayanabileceğini gösterdi. Kürt halkının savaş çağrısına hiç bir devrimci cevap vermeseydi bile Kürt savaşçıları için her şey bitmiş olmayacaktır. Ama bu çağrıya gerekli yanıt veremeyenler için her şey bitecek. Çünkü bu durumda, devrimci inanç, kararlılık ve en önemlisi devrimin onuru yenilecektir. İşçi sınıfı, kendi savaşında tarihin gördüğü en korkunç katliamlara, en ağır askeri yenilgilere uğramıştır. Ama askeri yenilgi işçi sınıfı için hiç bir şeydir. İşçi sınıfı, eğer onların öncüsü devrimciler onurlarını kaybederlerse, her şeylerini kaybederler. Ve bugün Kürt savaşçıların çağrısı açıktır. Hiç bir sorunu ya da bir başka 'devrimci görevi' bu çağrının önüne geçiremez. Bir devrimci için en büyük görev tarihi anlarda kavga çağrılarına cevap vermektir. II. Enternasyonalin dönemleri yıllarca kavganın teorisini yaptılar ama gerçek kavga gününü gelip çatığında yan çizdiler. Günün tek devrimci görevi Kürt savaşçılarının savaş çağrılarını Türkiye'ye taşımaktır.

Proletaryanın ölümsüz öğretmenleri Marx ve Engels sık sık

kavganın kaçınılmazlığından bahsetmişlerdir. Ve kaçınılmaz kavga günü geldiğinde, içinde bulunduğu durumun hiç önemi yoktur. Eğer en elverişli zamanda savaşa girmek için bekleseydik, hiç bir zaman kavgaya giremezdik. Bu nedenle, savaşın senin için elverişli olup olmaması hiç önemli değildir. O anda önemli olan, ya kavgaya umutsuz da olsa girerek, geleceğin büyük isyanlarına esin kaynağı olacaksın, ya da kendi elverişsizliğini bahane ederek, kavgadan kaçarak büyük bir davanın bütün güçlerini moral bozukluğu içinde yenilgiye terk edeceksin. İkisinin ortası yok.

Bu gün her kim ki, Kürdistan'a özgürlük sloganı etrafında gereken desteği vermek yerine etmek zamlarını geri alırmayı, sendikal haklarını korumayı, ya da demokratik anayasa taslaklarıyla uğraşırsa, sosyal şovenizme düşer. Kendini çürütür.

TC Ordusu daha önce de Güney Kürdistan'a sefer düzenlemiş ve her defasında büyük bir direnişle karşılaşmış ve geri çekilmişti. Fakat bu kez uzun süre kalmak Güneydeki gerillayı tamamen yok etmek için aylar öncesinden hazırlığını yapmış muazzam yiğitler ve ağır mekanize birliklerle kendini güçlendirmişti. Hem içeride, hem de Güneyde sürdürülen savaşta akan kanın haddi nesabı yok. Fakat kesin olay bir şey var: TC ordusu ilk defa yenilgiyi açıktan itiraf ediyor. Helikopterinin içinde öldürülen üst rütbeli subayların cenazesinde hakim olan yenilgi havası bütün herkeसे naklen yayın aracılığıyla gösterildi. Ve TC Ordusu bu yenilgiyi iç kavgaların moral bozukluğuyla karşıladı. Helikopterinin düşürülmesi nasıl ki TC için bir yenilgi itirafı ise, Kürt savaşçıları için de zaferin bir simgesi haline almıştır. Tarihsel zafer, bu son eylemle somudaşmış, güncelleşmiştir. Yine de zafer kolay gelmeyecek. Bu yenilgiden sonra TC Ordusunun savaşı geri çekeceğini düşünmek yanlıştır. Bundan sonra çok daha kapsamlı, çok daha alçakça saldırılar beklenmelidir. Sermayenin ve onun faşist devletin beyni felç olmuştur. Kürt gerillaları onu en zayıf anında, en hassas noktasından vurmuştur. TC Ordusunun, sistemin yegâne

ve en güçlü koruyucusu olduğunu sermayeye kanıtlamaya çalıştığı bir anda, Kürt gerillalarının vuruşu ile zavallılığı ortaya çıkmıştır. Zaten devrimci savaş yüzünden ortaya çıkan iç çelişkileri, bu son gelişmelerden sonra daha da derinleşecektir. İç çelişkilerin onları sürüklediği iç dalaş daha da büyüyecek, ve sermaye sınıfını, onun faşist devletini düşüncemize duruma getirecektir. Kürt halk hareketi ve devrimi muazzam bir dinamik kazanmıştır. Kürdistan devriminin bu muazzam dinamiği Türkiye devrimini de çok yakından ilgilendiriyor. Birleşik devrimin Kürdistan bileşeni böylesine büyük bir direniş gösterirken, Türkiyeli devrimcilerin ellerini kollarını bağlayarak olaylara seyirci kalmaları, her şeyden önce Türkiye devrimine ihanet olacaktır. Enternasyonal görevlerini yerine getiremeyenlerin kendi devrimlerine ihanet etmeleri için tek bir adım atmaları yeterlidir. Çünkü enternasyonalizme ihanet ile devrim dönemi arasında sınır çizgisi çok siliktir. II. Enternasyonal hainleri, karşı devrim saflarına geçmeden hemen önce, emperyalist paylaşım savaşına destek vermekle bu hainliklerini zaten ilan etmiş bulunuyorlardı. Şimdi, TC Ordusunun Güneyi işgal ettiği bugünlerde Kürt savaşçılarının enternasyonal çağrısına gereken yanıt veremeyenler, yakın gelecekteki devrim hainliklerini ilan etmiş olacaklar.

Proletarya ve onun savaşçısı Leninistler devrim haini olarak anılmayacaklardır. Çünkü onlar, üzerlerine düşeni yapıyorlar, yapmaya devam edeceklerdir. Salt askeri düşüncesinden, tayin edici son saldırıya dek güçleri korumak gerekir. Fakat en gerekli anda güçleri korumak adına onları kavgadan kaçırarak proletarya, belki kendi gücünü korur ama, asla bu güç ile nihai saldırıyı gerçekleştiremez. Çünkü bu güçler er geç çürür, proletaryanın kendi gücünü tüketir. Öyleyse güçlerin fiziki korunması değil, politik olarak korunmasıdır esas olan. Başka türlü devrimci kalmanın olanağı yoktur. Başka türlü devrimi kazanmanın yolu yoktur. Ya devrim için savaşa çıkacağız ya da onursuz bir ihanet çukurunda boğulacağız.

Bir Okur

CHE...

DEVRİMLER SÜRÜYOR!

Önemli olanın devrim olduğunu, bizlerin tek başına hiçbir değer taşımadığımızı unutmayın.

CHE

Enternasyonalist komünist savaşçı Ernesto Che Guevara, ABD emperyalizmi ve kukla güçlerce öldürülüşünün 30. yıldönümünde, bütün ülkelerdeki yoldaşları tarafından eylemlerle anılıyor. Milyonlarca insan bu soylu komünistin bıraktığı eseri tamamlamak ve sonuna kadar götürmek için bir kere daha savaş andı içecektir. Che'nin uğruna savaştığı ve yaşamını verdiği devrim ve kurtuluş davası bütün ülkelerin ezilen ve sömürülen halklarının ortak davası olarak en çetin süreçlerden geçerek sürüyor. Bütün dünyada emperyalist-kapitalist sömürü ve zulmü ortadan kaldırmak, insanın insan üzerindeki egemenliğini yoketmek için enternasyonalist komünistlerce verilen savaş, Che ile aynı sözü birlikte söylemektir. Che en çok bunu isterdi. Her kıtada ve her ülkede ya da en uzak kıyılarda çarpışmak, halkların devrimci eyleminin bir parçası olmak onun istediği şey buydu. O kadar.

Che çok kısa yaşadı ama Deniz Gezmiş'in söylediği gibi: "önemli olan çok yaşamak değil, yaşadığı süre içinde fazla şeyler yapabilmektir." Komutan Che, kısa yaşamında, Kıta Amerikası halklarına ve bütün dünya halklarına çok şeyler verdi. Devrimlerin yaygınlaşması için yaşamı boyunca savaştı, daha uzun yaşasaydı, daha çok savaşırdı. Ancak Che gibi devrimciler, bazen ölümleriyle, yaşamları kadar halkların kurtuluşuna hizmet ederler. Devrimci önder Che ölümü ile birlikte, binlerce insan devrim yoluna atıldı, devrimci hareket büyük bir güç kazandı. Ölümünün üzerinden tam 30 yıl geçti. O şimdi bütün kıtalardaki halkların elinde mücadele bayrağıdır, direniş sembolü ve zafer marşidir. İşte bunun için O'nu öldürenler, gün geçtikçe küçülüyor, Komutan Che ise halkların hucüm kıtalarına komuta ediyor. Düşmanları bu büyük insanla olan savaşını kaybettiler. Che kazandı.

Bir devrimcinin, dünyanın her ülkesinde, ülkelerin her köşesinde halklar ve devrimciler tarafından her geçen süre içinde daha fazla benimsenmesinin ve sevilmesinin anlamı nedir? Bunun anlamı açıktır: Bugünkü özel mülkiyet temelindeki sömürü ve baskı dünyasını silahlı mücadele temelindeki zora dayalı devrim yoluyla yıkma eylemi devam ediyor. Che, yaşamı ve düşünceleriyle bunu söyledi, gösterdi. O, halklara, sömürücü güçlere karşı mücadele yolunu gösterdiği için, her geçen gün, mücadeleciler tarafından benimseniyor, seviliyor, görüşleri özümleiyor. Che halkların dünyayı değiştirme eylemiyle birleşmiştir. Komutan Che, tarihin önlenemez akışında, sömürsüz ve sınıfsız bir geleceğe doğru her zamanki yürüyüşünde.

"Kurtuluş uğruna mücadele eden halklar için tek çözümün silah-

lı savaş olduğuna inanıyorum..." diyen Che'nin her gün daha güçlü biçimde halklar tarafından sevilmesinin ve benimsenmesinin tek nedeni, söylediklerinin halklar tarafından doğrulanmasıdır. Kitleler ılımlı, uzlaşmacı, barışçı yol izleyenleri değil, silahlı savaş yolunu gösterenleri izliyor. Kitleler ılımlı çizgide değil, "aşırı" çizgi denen devrimci çizgide yürüyor. Kapitalizmle bütünleşen ve sosyal reformist bir çizgi izleyenlerin marksizm-leninizmde "aşırı" olarak nitelendirdikleri ne kadar şey varsa, aslında, bu "aşırılıkların" devrimcilik olduğunu artık hepimiz biliyoruz. Che'nin söylediği silahlı mücadele çizgisinin bütün kıtalarda yeni taraftar bulmasının bir anlamı da, silahlı mücadele biçiminin evrensel olmasıdır. Bütün ülkelerin

işçilerinin ve halkların mücadelesi, evrensel silahlı mücadele çizgisi olan "aşırı" çizgide gelişiyor.

Tarihte pek çok devrimcinin başına gelen, devrimci önder Che'nin de başına geliyor. Devrimci önderleri katletmek, onların düşüncelerini önlemek için elinden geleni yapanlar, bunu başaramayınca, bu sefer öldüklerinde, onları "göklere" çıkararak, öldürmeyi deniyorlar. Che'nin düşmanları da 30 yıldır bunu yapmaya çalışıyorlar. Bunu da en çok "sosyalizm kaçaklarına" yaptırıyorlar. Silahlı mücadele çizgisine karşı tavır alanlar, devrimden ve komünizmden vazgeçenler ve sonunda burjuvazinin müttefiki olanlar, Che'yi "göklere" çıkartarak, bu büyük devrimciyi yeniden öldürmeye cabalıyorlar. Onlar, Che'yi "aşırı" yönleriyle değil, "romantik" yönleriyle kabul etmeye hazırlar. Onlar, Che'yi silahlı mücadele çizgisiyle ise hiç bir biçimde kabul etmeye hazır değiller. Burjuvazinin bu yedek güçleri, Türkiye'de de aynı silahlı mücadele çizgisinde yürüyen Deniz Gezmiş'i, aynı burjuva yöntemlerle öldürmeye gayret ettiler. Che ve Deniz de asıl olan "aşırılıklardır", silahlı mücadeledir. Devrimler "aşırı" çiz-

gi denen devrimci çizgide gerçekleşir.

Devrimci Komutan Ernesto Che Guevara ile aynı mücadele anlayışına sahip olan TKEP/Leninist, komünist savaşçıyı eylemlerle ve başka etkinliklerle yaşatmak için 1 Haziran 1997'den itibaren, yıl sonuna kadar eylem günleri düzenlemeye karar verdi. Bu tarihten sonra, bütün etkinliklerde Che öne çıkartılacak, politik, toplumsal ve askeri eylemlerle adı ve amaçları kitleler anlatılacaktır. Devrimci konumda olan ya da devrimci konumda kalmak isteyen bütün güçleri "Che.! Devrimler Sürüyor.! adı altında mücadele günlerine çağırıyoruz.

CHE GİBİ OLUN, İMKANSIZI GERÇEKLEŞTİRİN!

TKEP/LENİNİST MERKEZ KOMİTESİ